DEVRİM YOLUNDA
GENÇLİK

GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

6 HAZİRAN 1979
FIYATI 750 Kuruş

1

Birleşelim, Mücadele Bayrağını Yükseltelim

Genç Arkadaşlar İşte Bügünkü Mücadele ve Birlik Platformumuz



Büyük oğrenci çoğunluğu.....

EGE ÜNİVERSİTESİ

Ne İGD'li saldırganlar, ne de jandarma mücadeleyi durduramayacak



Bir avuç İGD'li....

8 Mayıs 1979 günü Ege Üniversitesi'nde düzenlenen oğrenci gösterisinde İGD'li sosyal-faşistler polis-jandarmanın desteğiyle saldırdılar.

Ege Üniversitesi uzun bir zamandan beri polis-jandarma kışlası haline getirilmiş; öğrenciler polis-jandarmanın baskılarıyla karşılaşmakta ve tehditlerine maruz kalmaktadırlar. Polis-jandarmanın okuldan çekilmesi, baskı ve tehditlerin son bulması için İz. YDGD, Dev-Genç ve Dev-Gör eylem birliği sağladılar. Yürütülen hazırlık çalışmalarından sonra 8 Mayıs günü yaklaşık 3 bin öğrencinin katıldığı bir gösteri düzenlendi. Bu eylem tüm karşı-devrimcileri tedirgin etti. Polis-jandarma saldırmak için pusuya yattı. Diğer yandan İGD adlı sosyal-faşist çete, okul dışından topladığı bir avuç lümpenle, "gösteriye katılmak" bahanesiyle gösteri yerine geldi. Ancak öğrenci kitlesi bunların amaçlarının polis ve jandarmaya karşı mücadele değil, bizzat devrimcilere saldırmak olduğunu bildiği için bu bir avuç lümpene tavır aldı. Onlar böyle bir gösteriye katılamazdı. *Çünkü polis-jandarmayı üniversiteye çağırtan bizzat onlardı.* Kısa bir sürtüşmeden sonra İGD'li beslemeler 3 bin öğrencinin bulunduğu alanı kurşun yağmuruna tuttu. Aynı anda polis ve jandarma da saldırıya geçti ve o da kurşun yağdırmaya başladı. Bu canice saldırıda çoğu İz. YDGD, Dev-Genç ve Dev-Gör üyesi olan 7 öğrenci yaralandı. Saldırıdan sonra çok sayıda öğrenci gözaltına alınırken, üniversite de süresiz kapatıldı.

İGD'nin bu saldırısı her tarafta lanetlendi ve kitleler tarafından protesto edildi. İz. YDGD, Dev-Genç ve Dev-Gör saldırıyı mahkum etti. Saldırganları tecrit etmek için faaliyet yürüttü. Bu İGD'yi daha da kudurttu. O, bir yandan tüm bu gerçekleri pervasızca "iyi tanıyalım öğrencilerin üzerine ateş açan kışkırtıcıları", "10'a yakın öğrenciyi yaralayanlar" vb. şekilde çarpıtırken, diğer yandan da yeni saldırılara girişti. Bunların birinde Dev-Gör'ü basarak tahrip etti.

8 MAYIS SALDIRISI: İGD'NİN TEZGAHLADIĞI SALDIRILARDAN BİRİDİR

8 Mayıs saldırısı, İGD'nin bugüne kadar tezgahladığı saldırı ve provokasyonların yeni bir örneğidir. Bunlar planlı ve sistemli olarak yürütülen provokasyon ve saldırılardır. Bundan dolayı 8 Mayıs saldırısı istisna bir saldırı değildir. Aksine İGD'nin tüm faaliyetiyle uyum halindedir.

Bilindiği gibi, tüm karşı-devrimci mihraklar gibi İGD de bugüne kadar devlet güçlerine dayanarak güç toplamaya çalıştı ve çalışmaktadır. İGD, devrimci, demokrat mevzi durumunda olan alanlarda güç toplamak için, bir yandan "sosyalizm" maskesiyle kitlelerin sosyalizme olan sempatisini sömürdü, diğer yandan devlet güçlerine dayandı. Özellikle polis-jandarma desteğiyle saldırı ve provokasyonlar tezgahladı.

Nitekim bugün Ege Üniversitesinde yaptıklarını bu öğretim yılının başında yürüttükleri planlı, sistemli bir uğraşın sonucu başlattılar. Öğretim yılının başında: önce devlet güçlerinin desteğini sağlamak için uğraştılar. Ardından bu yıl saldırılarını artıracaklarının propagandasını yaptılar. 1978 yılının Kasım ayında dağıttıkları bir bildiride bunu şöyle açıklıyorlar,

"... *yetkili makamlarla ve rektörle görüşmelerimizi tamamladık.* Fakat buna rağmen üyelerimizin can güvenliği sağlanmazsa, biz üyelerimizin can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü kendimiz sağlayacağız. *Herkes bunun sonuçlarına katlanmasını bilmelidir.*" (İGD Bornova Şube Bşk. abç.)

Bu karşı- devrimci uğraşın bir sonucudur ki Ege Üniversitesi açılır açılmaz polis-jandarmayla birlikte okula gelmeye başladılar. Polis-jandarmayı sık sık okula çağırdılar. Öğrenci toplantılarını polis-jandarmaya bastırdılar. Yurt direnişine silahlı saldırı düzenlediler. Fen ve Ziraat Fakülteleri öğrencilerine saldırdılar. İşte bütün bunların bir sonucu olarak da 8 Mayıs günü 3 bin öğrenciyi kurşun yağmuruna tuttular.

İGD SALDIRILARININ ARTTIĞI DÖNEMLERİN ÖZELLİĞİ ÖNEMLİDİR

İGD'nin Ege Üniversitesi'nde sürdürdüğü saldırı ve provokasyonlar, mücadelenin yükseldiği, birliğin giderek pekiştiği dönemlerde daha da artmaktadır. Yükselen ve güçlenen mücadelenin diktatatörlüğün işini zorlaştırdığı dönemlerde İGD vb. çetelere daha çok iş düşmekte ve onlar o zaman provokasyon sahnesinde boy göstermektedir. Örneğin Ege Üniversitesi öğrencilerinin kendi yurtlarını savunmak için koyduğu direnişe polis-jandarmanın yanı sıra İGD de silahlı saldırı düzenledi. Yine üniversitenin polis-jandarma kışlası haline getirildiği bir dönemde bu uygulamaya karşı, öğrencilerin ayağa kalkışına İGD kurşun yağdırdı. Demek İGD'nin saldırısının arttığı dönemlerin önemli bir özelliği, gençliğin mücadelesinin yükseldiği dönemler olmasıdır.

Diğer önemli bir özellik de, bu saldırı ve provokasyonların gençliğin birliğinin sağlandığı ve daha da pekiştirildiği dönemler olmasıdır. İGD'nin saldırı ve kışkırtmaları bunu kanıtlar niteliktedir.

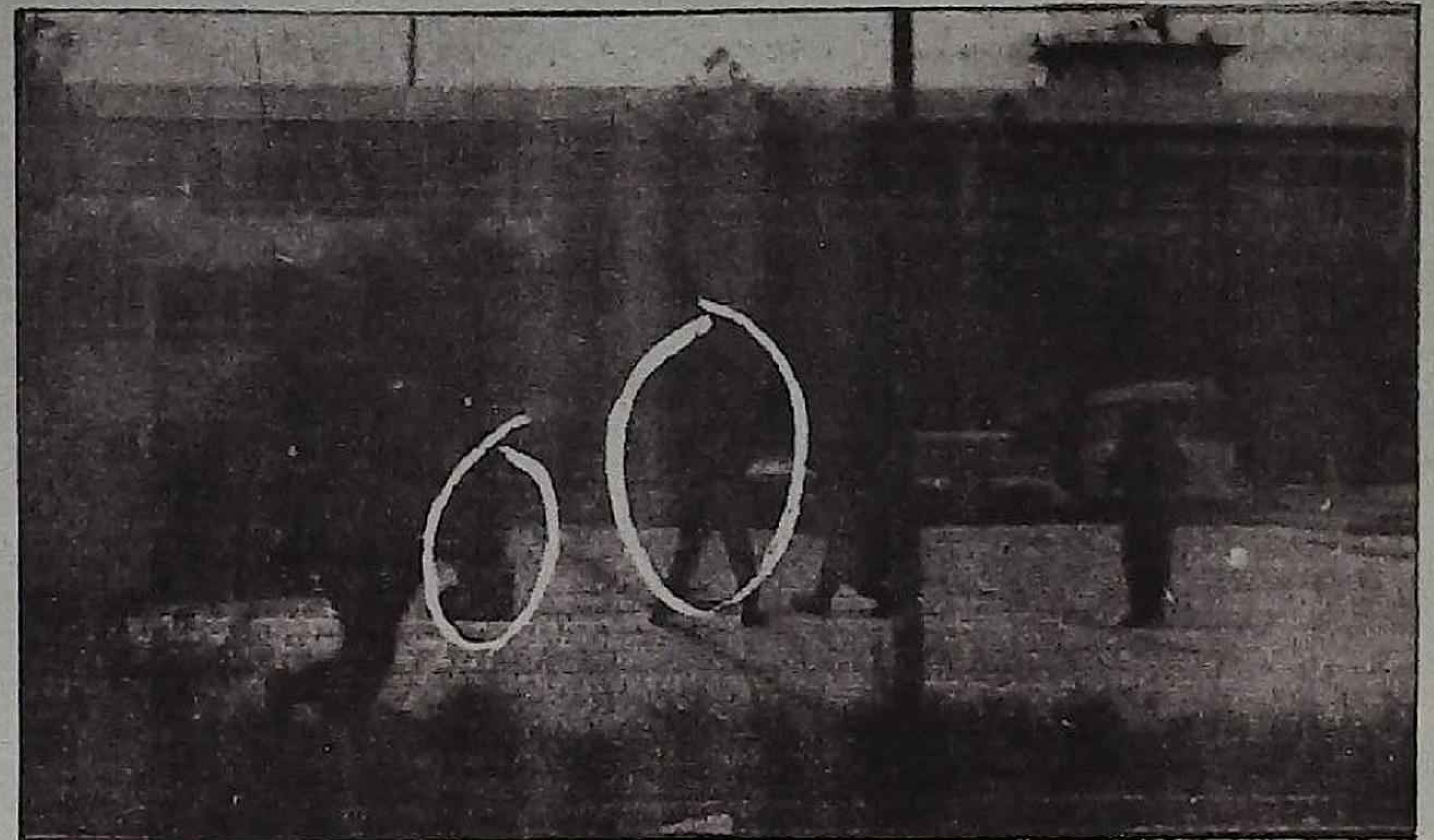
T'K'P'nin bu yıl İzmir'de düzenlediği ihanet gösterisine Dev-Genç, Dev-Gör (son anda da olsa) gibi gençlik örgütlerinin katılmaması, aksine İz. YDGD ile birlikte Devrimci 1 Mayıs'a katılınası, gerek gençlik güçlerinin birliği, gerekse sosyal-faşistleri tecrit etme açısından oldukça olumluydu. T'K'P ve onun İGD, İLD vb. besleme örgütleri telaşa kapıldılar. Aynı zamanda saldırganlaştılar. Devrimci, demokrat, yurtsever gruplara ve kişilere karşı saldırılar başlattılar. Devrimciler arasındaki eylem birliğine azgınca saldırırken, kendi dümen suyuna gelmeyenleri adeta tehdit etmektedirler. Örneğin bu yılki 1 Mayıs gösterilerine Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol arasında gerçekleştirilen birliğe saldırırken şunları söylemektedirler;

"Dev-Yol, 1 Mayıs 79'da işçilerin, aydınların, emekçi halkımızın, tüm demokrasi güçlerinin safında değil, karşıdevrimcilerin safında yürümüştür."

Dev-Yol için "Halkın Kurtuluşu'-nun yanından hiç ayrılmıyor".

"Onların gitmek istedikleri yol, Devrimci Yol değildir. Onlar bu tutumlarını sürdürecek olurlarsa, gidecekleri yol, karşı,devrimin yolu olur. Eğer aynı tavırlara bundan sonra da devam edecek olurlarsa İGD'nin de kendini savunma hakkı doğacaktır." (İGD Bornova Şubesi Haber Bülteni)

Devamı.15'te



ARKADAŞLAR!

8 Mayıs'ta binlerce öğrencinin katıldığı ve devrimci, demokrat gençlik güçlerinin (Dev-Gör, Dev-Genç, YDG.) eylem birliğinin bir sonucu olarak gerçekleştirilen "Copsuz-süngüsüz eğitim, Özerk üniversite" amacı do yoktu?)

İşte 8 Mayıs'ta 2500-3000 civarında E.Ü. öğrencisi ... "davetli" oldukları ... Tıp Fakültesinden ... böyle kitlesel bir eyleme daha sonradan ... koskoca Tıp Fakültesinden kişilerin bile ... ları neredeydi? kitleler neredeydi, ... öğrenci olmayan kişilerin güvenlik 60 kişi mi?)nı iddia eden içlerinde ... saldırdılar. Eylemin güvenlik ... duğu ilerici maskeli İGD'li beslemeler ... 1 devrimci demokrat arkadaş revlisi olan 2 Dev-Gör, 1 Dev-Genç, 1 YDGT, 1 devrimci öğrencisini yaraladılar ile kitlenin içinde olan 1 ... ve 1 Spor Y.O. öğrencisini ... Bir daha saldırırlarsa bir ... saldırının cevabını da anında aldılar.

... gençlik güçlerinin devrimci eylem birliği ... geliştirilmeli ve bütün öğrenci arkadaşlar yeni ... karşı seslerini yükseltmelidirler.

* MÜCADELEMİZDE DAHA DA İLERİ..İLERİ..İLERİ!
* COPSUZ SÜNGÜSÜZ EĞİTİM !
* YENİ ÜNİVERSİTE YASASINA HAYIR !
* YAŞASIN DEMOKRATİK ÖZERK ÜNİVERSİTE !
* KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !
* FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

DEVRİMCİ YOL

Bu nedenlerden saldırdılar E.Ü.'nin binlerce öğrencisine... Lümpen ve hastalıklı, «devrimci» maske-si takmış kişiler. TKP'nin «sallarından» ihaneti kusular devrimciler üzerine... Devrimcilere her fırsatta silah çeken, kurşun sıkan TKP'li 3-5 sorumsuz hain polisle, jandarmayla ortak olmasa da onlara paralel düşerek «Polis - Jandarma gidecek eğitim sürecek» diye haykıran, binlerce kişiye yine silah çektiler, yine kurşun sıktılar!

E.Ü. öğrencilerinin üzerine polis ve jandarmayı gönderenler, E.Ü.'nin kışla - karakol olmayacağını haykıran öğrencilere saldırdılar, E.Ü.'ni süresiz kapatarak yine öğrenim hakkını gasbettiler öğrenci gençliğin.

«Süngülenmek - coplanmak - kurşunlanmak değil okumak istiyoruz» diyenlerin kanları döküldü. Süngülüyenler - coplayanlar - kurşunlayanlar birbirini kutladı!

Ancak E.Ü. öğrenci gençliği bu saldırıları yiğitçe göğüsleyecek, akademik - demokratik mücadelesini yürütürken önüne çıkan polis - jandarma ve her türlü engelleri yıkacak ve halka kalkan ellere gereken dersi verecektir!

TKP'li hainlere bir defa daha söyleyeceğimiz şudur; Eğer tekkelerinizde saltanat sürmeyi devrimcilerin kanları sayesinde mümkün görüyorsanız, saltanatınız başınıza geçirilecektir.

Bu zor günler de faşizme karşı mücadele etmeye yürekleri yetmoyen sahte kahramanlar ... sorulacaktır.

KURTULUŞ

dele ediyorlar. Bu yüzden ... mapuslara atılıyor, işkenceler ediliyor.

Ülkemizde, emperyalizme bağımlı olmanın sonucu, oligarşi, derin bir ekonomik bunalıma girmiştir. Yatırımlar durmuş, döviz kaynakları tükenmiş. Mazot yok, benzin yok! Egemen sınıfların krediye ihtiyacı var. Ecevit hükümeti bu sorunları çözmek için iktidar oldu. Ama faturasını halklarımıza ödeterek. Kredi alabilmek için IMF'ye teslim bayrağı çekildi. Paranın değeri düşürüldü, zamlar zamları takip etti. İşçi ücretlerinin dondurulması demek olan «Toplumsal anlaşmayla» işçi sınıfı satıldı. Emekçi halklarımız buna sesiz kalmadılar. Direndiler. Ama Ecevit hükümeti bunun da «çaresini» bulduğunu sandı. Anarşiyi önlemek adına SIKIYÖNETİM ilân etti. Sıkıyönetimin, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halklarımıza karşı olduğu artık uygulamalarla belgelenmiştir. Bilinmelidir ki sıkıyönetim mücadelemizi durduramadı. Durduramıyacak.

... masıdır. Halkın Kurtuluşu Sovyetleri «emperyalist» olmakla suçlayıp, yeldeğirmenlerine karşı mücadele ederken «TKP»li revizyonistler ise «Maocu-Bozkurt» safsatalarıyla bunlara karşı sözde mücadele ettiklerini zannederlerken, diğer yanda faşist MHP ve ÜGD gibi örgütler cinayetlerine devam etmektedir.

«TKP»nin gençlik içindeki uzantısı olan İGD, özellikle İzmirde yapılan 1 Mayıs ihanet mitinginden sonra, ... iyice ... ve daha da saldırganlaşmıştır. Ege Üniversitesindeki son olay İGD'nin çirkin yüzünü iyice göstermiştir.

Bu revizyonist görüş ki, işçi sınıfı mücadelesini burjuvazinin kuyruğuna takmıştır. Yine bu revizyonist görüş ki devrimci-demokrat örgütleri parçalamaya çalışarak devrimci hareketi sekteye uğratmıştır. İşte örnekleri:

«TKP»li revizyonistler son 1 Mayısta DİSK'in İstanbulda kutlama kararına rağmen, İz-

Devamı.15'te

Birleşelim, Mücadele Bayrağını Yükseltelim

GENÇ İŞÇİLER, GENÇ EMEKÇİLER,
GENÇ KÖYLÜLER, ÖĞRENCİLER.

Bugün ülkemizde azgın bir baskı ve sömürü düzeni hüküm sürmektedir. Bu sömürü ve baskı düzeninin egemen sınıfları komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Bu sınıflar ve onların komprador-feodal düzeni göbekten emperyalizme bağımlıdır. Bağımsızlığımızı yok eden ve ülkemizdeki komprador-feodal düzenle sıkı ilişki içerisinde olan emperyalist güçlerin başında Amerikan emperyalizmi yer almaktadır. Rus sosyal-emperyalizmi ise ülkemizde yayılmaya ve Amerikan emperyalizminin yerini almaya çalışmaktadır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, 1930'lardan beri ülkemizde faşist bir siyasal düzen kurmuşlardır. Onların faşist diktatörlüğü bugüne kadar işçi sınıfına, emekçi halka, biz halk gençliğine baskı ve zulüm uyguladı; hâlâ uygulamaktadır. Emperyalizmin ve hakim sınıfların sömürüsüne bekçilik yaptı hâlâ yapmaktadır.

Ülkemizde hüküm süren komprador-feodal düzen bize yıllardan beri açlık, yoksulluk ve sömürüden başka bir şey vermedi. Bütün temel özgürlüklerimizi gasbetti, geleceğimizi kararttı. Baskı, zulüm ve işkence uyguladı.

Faşist-feodal düzenin bütün bu sömürü ve zulmü bugün de sürmektedir. Üstelik o, bugün ağır bir buhran içinde bulunduğundan dolayı, bu sömürü ve zulmü daha da yoğunlaştırmaya çalışmakta ve bunda bir ölçüde başarılı da olmaktadır.

Biz halk gençliğinin kurtuluşu, işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın kurtuluşundan ayrı düşünülemez. Bu kurtuluşun yolu Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve onu tamamlayacak olan Sosyalizmdedir. Bundan başka kurtuluş yolu yoktur. Bundan başka bir yol öneren herkes kendine ne ad takarsa taksın, bizim sahte dostumuz, gerçekte ise azılı düşmanımızdır. Bunun için işçi sınıfımız ve emekçi halkımızla birleşmeli, proleter devrimci hareketin gösterdiği yolda devrim ve sosyalizm yolunda yürümeliyiz.

Diktatörlük bugün işçi sınıfımıza, halkımıza ve bize azgınca saldırarak, yılların mücadelesiyle kazandığımız sınırlı bazı hak ve özgürlüklerimizi tamamen yok etmeye çalışmaktadır.

Tek kurtuluş yolumuzun devrim olduğunun bilincinde olarak hakim sınıfların baskı ve terörüne karşı direnelim. Yılların mücadelesiyle kazandığımız mevzileri savunmak, yeni devrimci mevziler kazanmak, sömürüyü yoğunlaştırma çabalarını boşa çıkarmak, buhranın yükünü egemen sınıfların sırtına yıkmak, devrimin yolunu açmak için ileriye atılalım. Demokrasi mücadelemizi yükseltelim.

Aşağıda yer alan ve devrim mücadelemizin bugünkü güçlü dayanak ve hareket noktalarını oluşturan taleplerimizi içeren platformumuzu savunalım. Bu platformda yer alan taleplerimizi elde etmek için mücadeleye atılalım.

İŞTE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI
BUGÜNKÜ MÜCADELE PLATFORMUMUZ:

A-Fabrikalarımızda atölyelerimizde köylerimizde ve okullarımızda faşist diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesini yükseltelim.

Aşağıdaki ortak taleplerimiz için mücadele edelim.

*Örgütlenme, söz, toplanma, basın, gösteri vb. özgürlüğü önünde engel olan tüm yasaların kaldırılması. Yasallaştırılmak istenen tüm baskı tedbirlerini ve olağanüstü hal yasasının geri alınması.

*Sıkıyönetimin kaldırılması

*Faşist propagandanın yasaklanması. Başta MHP ve ÜGD olmak üzere tüm sivil faşist örgütlerin kapatılması. MİT, Kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri, toplum polisi, jandarma-komando birlikleri gibi faşist kurumların dağıtılması

*Halka ve gençliğe karşı suç işlemiş bütün faşistlerin yargılanması ve tutuklanması

*Kürt ve azınlık milliyetler üzerinde milli baskı terör ve asimilasyona son verilmesi

*Genel af çıkarılması

*Eğitim sisteminin Ulusal Demokratik ve Halkçı bir anlayışla yeniden düzenlenmesi

Bugünkü aşamada demokrasi mücadelemizin önünde engel olan ve bağımsızlığımızı yok eden emperyalizmi zayıflatmak ve ulusal bağımsızlık mücadelemizi güçlendirmek için.

*NATO'dan çıkılması. - Başka hiçbir askeri pakta girilmemesi

*Bütün ikili antlaşmaların iptal edilmesi ve yabancı üslerin kaldırılması

*AET'e girilmemesi

*IMF ve diğer emperyalist kuruluşlarla her türlü ilişkiye son verilmesi

Okullarımızda:

*Demokratik ve özerk üniversite, demokratik lise, ulusal demokratik ve halkçı eğitim mücadelemizi güçlendirelim.

*Demokratik ve özerk üniversite, demokratik lise

*Faşist diktatörlüğün okullara her türlü müdahalesine son verilmesi, polis ve jandarma karakollarının kaldırılması. Faşist, militarist işgallere son verilmesi

*Her kademedeki faşist yöneticilerin temizlenmesi saldırgan faşist milislerin okullara sokulmaması, okullardaki her türlü faşist örgütlenmenin dağıtılması ve faşist propagandanın yasaklanması

*Okul yönetim kademelerinin seçimle oluşturulması tüm öğrencilere, öğretim üyelerine ve okul çalışanlarına seçme ve seçilme hakkı

*Eğitimde emperyalist, faşist ve feodal ideolojiye son verilmesi

*Öğrencilerin eğitim programlarının hazırlanışına katılması ve eğitimi her düzeyde denetlemesi

*Faşist disiplin yönetmeliklerinin iptal edilmesi. Yönetmelikler doğrultusunda bugüne kadar verilen tüm cezaların iptal edilmesi. Okullarda toplanma, örgütlenme, söz, tartışma, basın, forum vb. özgürlüğü

*Polis ve jandarma kışlalarına dönüştürülen öğrenci yurtlarının öğrencilere iade edilmesi. Faşist yurtlar yönetmeliğinin iptal edilmesi

*Yeni Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısının geri alınması

Fabrika ve atölyelerimizde :

*Fabrika ve atölyelerde patronların baskısına son verilmesi

*Çıraklık Yasasının iptali. Çıraklar üzerindeki baskı, küfür ve angaryaya son verilmesi

*Tüm çalışan gençliğe sendika, sınırsız gösteri ve toplantı özgürlüğü, lokavtın yasaklanması

Köylerimizde:

*Feodal ağa, mahalli zorba ve jandarma zulmüne son verilmesi

*Herkesin kendi oturduğu yerde askerlik yapması.

Kışlalarda:

*Faşist baskı, küfür, dayak ve angarya son verilmesi

*Halktan ve ailelerimizden tecrit etme halka yabancılaştırma çabalarına son verilmesi

B-Emperyalistlerin ve egemen sınıfların ekonomik dayanaklarına ve bunalımın yükünü halkın ve gençliğin sırtına yükleme çabalarına ve bu amaçla aldıkları ekonomik tedbirlere karşı mücadeleyi yükseltelim.

Aşağıdaki talepler; başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halkın ve onun gençliği olarak bizim de taleplerimizdir.

*Emperyalist ve komprador tekeler ve bunların denetimindeki banka, sanayi, tarım, ticaret işletmelerinde, bu işletmelerde çalışan *emekçilerin denetimi.*

*Tekelci işletmelerin aşırı kârlarının kısıtlanması

*Fiyat artışlarının durdurulması ve özellikle işçi ve diğer emekçi kitlelerin zorunlu ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi

*Herkese iş temini ve genel işsizlik sigortası

*Yetim ve kimsesiz çocuklara, çalışamayacak durumda olan gençlere insanca yaşamalarını sağlayacak koşulların sağlanması

Fabrika ve Atölyelerimizde:

*En çok 8 saatlik işgününün tarım alanı da dahil olmak üzere genelleştirilmesi. Haftada 2 gün ve yılda 1 ay ücretli dinlenme hakkı

*18 yaşından küçük gençler için en çok 6 saatlik işgünü, çıraklara 6 saatlik işgünü, 2 saatlik mesleki eğitim.

*Çocuk işçiliğinin yasaklanması ve 18 yaşından küçüklerin gece çalıştırılmasının yasaklanması

*İnsanca yaşamaya yetecek genel asgari ücretin saptanması ve çalışan her yaşta genci kapsayacak şekilde genelleştirilmesi

*Ücret farklılıklarına son verilerek eşit işe eşit ücret ödenmesi

*Bütün işyerlerinde hastalık ve kazalara karşı önleyici tedbirler ve sağlığa uygun çalışma koşulları. Genel sağlık sigortası

*İşten çıkarılmalara son verilmesi

*Toplumsal Anlaşmanın lağvedilmesi

Köylerimizde:

*Toprak ağalarının elindeki toprakları devrimci köylü komiteleri aracılığıyla yok-

Devamı.15'te





İSSİZLİK:GENÇ İŞÇİLERİ TAM ANLAMIYLA TEHDİT EDİYOR.

Buhranın sonuçları Bu düzenin işçi gençliğe verdiklerinin en yoğun ifadesi

BUHRANLA BİRLİKTE BURJUVAZİ KARINI YÜKSEK TUTMAK İÇİN "BANT HIZLANDIRILMASİ"," DAHA YOĞUN ÇALIŞTIRMA" vb. YOLLARA DAHA ÇOK BAŞVURUYOR. BU İSE İŞ KAZALARINI ÇOĞALTMAKTA, BİRÇOK İŞÇİNİN ÖLMESİ VE SAKAT KALMASINA NEDEN OLMAKTADIR,

KÖLTÜREL ALANDA İSE, BURJUVAZİ YOZ YAYIN VE MOZİK, PORNOGRAFİ vb. YOLLARLA YOZLAŞTIRMA ÇABALARINI DAHA DA ARTIRMIŞ DURUMDADIR, İŞÇİ GENÇLİK BU YOZLAŞTIRMA ÇABALARININ AĞIR DARBELERİNİ YEMEKTE, KÖLTÜREL ŞARTLARI DAHA DA BOZULMAKTADIR.

Bugün ülkemizde yaşanan ağır bunalım tüm sonuçlarıyla halkımıza hayatı dada da çekilmez yapmaktadır. Artan hayat pahalılığı, işsizlik, açlık, yoksulluk ve sefalet halkımızın belini bükmektedir. Tüm bunların temelinde, bugün dünya kapitalist-revizyonist sistemi ve onun ülkemizdeki uzantısı komprador-feodal düzenin yaşadığı ekonomik, siyasi, kültürel, ahlaki vb. alanları kapsayan buhran yatmaktadır.

Bu buhrandan en fazla etkilenen kesim işçi sınıfımız olmaktadır. İşçi sınıfımız buhranın tüm sonuçlarını açıkça omuzlarında hissetmektedir. Hayatın her geçen gün pahalılanmasına; örneğin, 1978 yılında hayat pahalılığı % 100'e varmasına rağmen, ücretleri düşmekte; örneğin yine 1978'de ücretler % 50 düşüşe uğramaktadır. Toplu işten atmalar, lokavtlar buhranla beraber artmakta, işsizlik hızla yayılmaktadır. Komprador patronlar sömürüyü artırmaktadırlar. Bantlar ve çalışma temposu hızlandırılarak, patronlar 16 saatte yapılacak işi 8 saate sıkıştırmaya çalışmaktadırlar. Asgari ücret *yutturmacası ile, işçi ücretleri* daha da *düşük tutulmaya* çalışılmaktadır. Tüm bunlara karşılık patronlar kârlarına kâr katmakta, işçi sınıfımız ve emekçi halk hızla yoksullaşırken, onlar zenginliklerini daha da artırmaktadırlar. Öte yandan, işçi sınıfımızın tüm bunlara, açlığa sefalete karşı yükselen mücadelesini bastırmak için patronlar, sendika ağaları ve onların faşist devleti elele, toplumsal anlaşmaları, işten atmaları, sıkıyönetimleri ile azgınca saldırmaktadırlar.

Tüm bunlardan çokça payını alan da işçi sınıfımızın önemli bir bölümünü oluşturan genç işçi ve çıraklar olmaktadır. Bugün yüzbinlerce genç işçi ve emekçi bu buhranın ve sorumlusu düzenin acı sonuçlarını çekmekte; açlığın, yoksulluğun, işsizliğin ve faşizmin karanlığının pençesinde kıvranmaktadır. İşçi gençliğin hayat şartları hızla bozulmaktadır.

Bunu görebilmek için artan fiyatlara, düşen ücretlere, çoğalan işsizlere, yoğunlaşan sömürü ve işgününe bakmak yetecektir.

Bunalımın ekonomik planda derinleşmesine ve hakim sınıfların bunun yüklerini işçi sınıfı ve halkın sırtına yıkma çabalarının artmasına bağlı olarak, bugün ülkemizde hayat pahalılığı ve fiyatlar hızla artmakta, enflasyon dev rakamlara ulaşmaktadır. Fiyatlar, pek güvenilir olmamasına rağmen, TİSK (Türkiye İşadamları Sendikası Konfederasyonu) açıklamalarına göre bile, 1978 yılında % 73.8 artmıştır. Daha resmi verilere göre ise fiyatlar 1978 Ocak ayından 1979 Mayıs ayına kadar % 104 artmıştır. Enflasyon resmi verilere göre % 75'e ulaşmıştır. Hayat her ay ortalama % 20 pahalılanmaktadır. En son olarak en temel ihtiyaç maddelerine yapılan % 100'ü aşan zamlar işçi sınıfı ve halka hayatı daha da zindan etmiştir. IMF'nin emirlerine göre yapılan her "kur ayarlaması" ve son olarak emperyalist ülkelerin "30 Mayıs Paris Zirvesi" adı altında vermeyi taahhüt ettikleri "krediler", komprador patronlara daha fazla kâr, halkımıza daha fazla açlıktan başka bir şey getirmeyecektir.

Fakat... tüm bunlara karşılık ücretler ne durumdadır?

Hayat bunca pahalıyken, fiyatlar bunca artarken; işçi ücretleri gülünç denecek derecede düşüktür ve de hızla düşmeye devam etmektedir. Son olarak 1 Mayıs'ta yürürlüğe giren asgari ücret de bu durumu değiştirmemiş; aksine daha da düşmesine neden olmuştur.

YENİ ASGARİ ÜCRET: BİR SEFALET ÜCRETİ

Asgari ücret tespit edildikten sonra bir açıklama yapan Çalışma Bakanı: "Asgari ücretin 16 yaşından büyüklerde % 63.5 bir artışla 180 TL. olarak tespit edildiğini, bunun 16 yaşından küçüklerde ise % 61.4'lük bir artışla 120 TL.'ye yükseltildiğini" açıkladı. Asgari ücret gerçekte yükseltildi mi? Hayır.... tam tersine brüt asgari ücrette % 22, net asgari ücrette ise % 29 oranında bir düşme oldu.

Bu nasıl oluyor?

Bugün tespit edilen asgari ücret fiyat artışları karşısında gülünç denecek derecede kalmıştır. Fiyat artışları, biraz evvel de belirttiğimiz gibi dev rakamlara ulaşmıştır. Fiyatlar, 110 liralık eski asgari ücretin yürürlüğe girdiği 1978 Ocağından 1979 Nisan ayına kadar % 104'lük bir artış göstermiştir. Mayıs ayında tahmin edilen % 5 civarındaki artışla bu rakam, % 109'a ulaşmaktadır.

Fiyatlardaki bu artış işçi sınıfının ve tüm sabit gelirlilerin satın alma gücünü büyük ölçüde düşürmektedir. Bugünün 180 lirası, 1978 yılı Ocak ayında 110 liranın satın alabileceği malların % 78'ini alabilmektedir. Yani bugünün 180 lirası 1978 Ocak ayının 85 lirası değerindedir. Dolayısıyla iki asgari ücretin tespit edildiği süre arasında -Ocak 1978 ile Mayıs 1979 arasında- brüt asgari ücret % 22 oranında düşmüştür.

Bu düşme oranı net asgari ücrette ise daha fazla olmaktadır. 70 lira dolayında kesintiden sonra ele geçen yaklaşık 110 liralık bugünkü net asgari ücret % 29 oranında düşmüştür. Görüldüğü gibi asgari ücret böylesine düşmüşken, "asgari ücret yükseltildi" vb sözler işçi sınıfı ile alay etmekten başkabir anlama gelmiyor.

İşçi ücretlerindeki düşüş asgari ücret açısından böyledir. Genel olarak işçi ücretlerindeki düşme ise çok daha fazladır. Örneğin, yine TİSK'in bir araştırmasına göre 1978 yılında, işçi sınıfımızın esas gövdesini meydana getiren İstanbul'da işçi ücretlerindeki artış % 39 olarak kalırken, fiyatlar % 73.8 oranında artmıştır. Bu demektir ki geçen yıl işçi ücretleri yarı yarıya düşmüştür.

Öte yandan bu asgari ücret artan hayat pahalılığı ve fiyatlar karşısında hızla düşmeye devam edecektir. Fiyatların her ay ortalama % 6-7 civarında arttığı, hayatın her ay % 20 civarında pahalılandığı düşünülürse, 2 sene için tespit edilen bu asgari ücretin işçi sınıfımızı daha da sefalete itmenin ücreti olduğu apaçık görülmektedir. Aynı zamanda bu asgari ücret bir işçinin ve ailesinin tüm ihtiyaçlarını gözönüne bile almamış; sadece bir işçinin ölmeyecek kadar yemesini karşılayacak şekilde hesaplanmıştır. Oysa bugün uzmanların belirttiğine göre, 4 kişilik bir işçi ailesinin -ortalama besin alacak olursa- sadece beslenmesine 9600 lira gitmektedir. Bu rakam karşısında, net 3200 lira civarındaki aylık ücretin işçileri ve ailelerini açlığa terk etmek demek olduğu apaçık ortadadır. Aynı zamanda bu asgari ücret tespitinde beslenmenin yanı sıra, özellikle genç işçilerin, en temel ihtiyaçları gözönüne bile alınmamıştır.

Sonuç olarak tespit edilen bu asgari ücret işçi gençliği daha fazla açlığa itmenin ücreti; bir sefalet ücreti olmuştur.

Bugün aslında, genç işçilerin büyük bir kısmı sefalet ücretini, bu asgari ücreti bile alamamaktadır. Çünkü en başta genç işçilerin büyük bir çoğunluğu sigortalı değildir. Genç işçiler hiçbir işgüvencesine sahip değildir. Bugün sigortalı işçi sayısının, ekonomik olarak aktif nüfusun % 11'i, tüm işçilerin ise % 44'ü olduğu düşünülürse, elimizde tam sayısı olmamasına rağmen, sigortalı genç işçi sayısı konusunda bir bilgi verebilir. Sigortasız bir işçinin asgari ücreti alamayacağı ise kanunda belirtilmiştir. Bu durumda bugün milyonlarca genç işçi asgari ücretten bile yararlanamamaktadır. Asgari ücret isteyen genç bir işçi ise hiçbir işgüvenliği ve hukuki olarak bir iş sözleşmesi olmadığından, hemen patron tarafından işten atılmaktadır. Asgari ücreti alma konusunda genç işçilerin bir hak talep etmeye bile hakları yoktur. Bu milyonlarca genç hatta çocuk işçinin azgınca sömürülmesinin dayanağıdır. Bu yolla, patronlar için genç işçiler ucuz işgücünün tam bir kaynağını oluşturmaktadır.

Zaten 16 yaşından küçükler için tespit edilen asgari ücret de buna hizmet etmektedir. 16 yaşından küçükler için tespit edilen asgari ücret, bu küçük yaştaki işçilerin ucuz işgücü olarak burjuvaziye peşkeş çekmenin hukuki kılıfını teşkil etmektedir. Bu ücret gelişme çağındaki milyonlarca çocuk ve genç işçiyi tam bir çöküntü ve sefalete mahkum etmektedir. Bu ücret çocuk yaştaki işçilerin en çok ihtiyaç duydukları bedensel ve fikirsel gelişmelerini sağlamak bir yana, karınlarını bile doyurmaya yetmeyeceği apaçık ortadır.

Öte yandan asgari ücret her yerde de uygulanmamaktadır. Birçok sektör ve dalda asgari ücret yerine keyfi ücret uygulanmaktadır. Tarım işkolunda ise ayrı ve çok daha düşük asgari ücret sistemi vardır. İşçilerini daha fazla açlığa ve sefalete mahkum etmektedir. Zaten bugün Çukurova'da, Ege ovasında çalışan binlerce tarım işçisi bu asgari ücreti bile alamamakta, toprak sahipleri ve dayıbaşların insafına terk edilmiş bir ücretle çalıştırılmaktadır.

Emekçi gençliğin derinleşen buhranın sonuçlarından en fazla etkilenen kesimlerinden biri de çıraklardır. Bugün sayıları 2 milyonu aşmış ve her türlü güvenceden yoksun bir köle gibi çalıştırılan çırakların ücretleri tam anlamıyla gülünçtür. Bugün çıraklık "bedava işçilik"le eşanlama gelmektedir.

1977'de çıkarılan ve çırakların sigorta, mesleki eğitim, işgünü, dayak, küfür, angarya, kişisel bağımlılık vb. karşı, tüm haklarının gasbedilmesini meşrulaştıran 2089 Sayılı Çıraklık Kanunu, bu "bedava işçiliği"de kanunlaştırmıştır. Bu kanunda çırak ücretleri:"Tespit edilen asgari ücretin % 30'undan aşağı olmamak üzere" (Madde 13) diye tarif edilmektedir. Yani tam bir işçi gibi çalıştırılan çıraklara asgari ücretin % 30'u ücret olarak tespit edilmektedir. Bu durumda yeni asgari ücrete göre çırakların ücreti 54 lira olmaktadır. Yani ayda 1620 lira. Bu rakamın gülünçlüğü ortadadır. Fakat kanunun tarifine göre gerçek çırak ücreti bu da değildir. Neden? Çünkü bugün çıraklar günde 12-13 hatta 15 saat çalıştırılmaktadır. Oysa asgari ücret 8 saate göre saptanmaktadır. Bu durumda çırakların 8 saatten fazla çalıştıkları süreyi hesaplarsak, kanunun tarif ettiği ücret asgari ücretin ancak % 10-15'i olmaktadır. Çırakların işgünleri bilindiği halde, kanunda çırak ücretleri asgari ücretin % 30'udur diye tarif edilerek açıkça sahtekarlık yapılmaktadır. Öte yandan bugün birçok yerde çırak ücretleri kanunda asgari ücretin % 10-15'i olarak tarif ettiği ücretin bile altındadır. "Meslek öğretiliyor" adı altında binlerce çırak haftada 75-100 liraya çalıştırılmaktadır. Bugün çırak ücretleri tam bir açlık ve sefalet ücretidir.

Bunca artan hayat papalılığı ve fiyatlara karşı düşük ücretlerle çalışan genç işçilerin, ücretlerde olduğu gibi, hayat şartları beslenme, barınma, işgüvenliği, sağlık, kültür vb. alanlarda da hızla bozulmaktadır. Yoğun işgünü, işsizlik, işkazaları işçi gençliğe hayatı zindan etmektedir.

İŞSİZLİK GENÇ İŞÇİLERİ TAM ANLAMIYLA TEHDİT EDİYOR

Derinleşen buhran işsizliği, özellikle de gençler arasında işsizliği, hızla yaygınlaştırmaktadır. Resmi rakamlara göre (IV. Beş Yıllık Kalkınma Planı) açık işsiz sayısı 2.2 milyondur. Diğer bazı verilere göre bu rakam 3 milyonu aşmıştır. Gizli işsizlerle birlikte bu sayı 5 milyonu çoktan geçmiştir. Özellikle tarımda ölü mevsim sayılan geçtiğimiz kış aylarında gizli işsizlik 7.5 milyona ulaşmıştır. Bu işsizler sayısının % 50'sinden fazlasını gençler oluşturmaktadır. Bunca işsiz genç işsizliğin acı sonuçlarına, açlığa, sefalete, yozlaşmaya mahkum edilmiş durumdadır.

Bugün işsizlik özellikle genç işçileri tam anlamıyla tehdit ediyor. Komprador patronlar kendi aşırı üretimlerinin neden olduğu buhranın yüklerini işçi sınıfının sırtına yıkmak için, bu yollardan biri olan işten atmaları hızlandırıyor. Son günlerde "zarar, üretimde düşüş" vb. adlar altında toplu işten atmalar hızla artıyor. 1978 yılında çeşitli işkollarında 36.000 işçi toplu işten atmanın hışmına uğradı. En son olarak Mersin Soda ve Kale Kilit'te bini aşkın işçi işten atıldı. Patronlar lokavt silahını çok daha fazla kullanmaya başladılar.

Bu toplu işten çıkarmalardan işçi gençlik de payını almaktadır. İşten atmalar bugün işçi gençlik arasında daha büyük rakamlara ulaşmaktadır. Çünkü işçi gençliğin büyük çoğunluğu iş sözleşmesi ve işgüvenliğinden yoksun çalışmaktadır. İşten atmalar karşısında hiçbir hukuki dayanağı olmayan genç işçiler bu işten atmalarda ilk sırayı teşkil etmektedir. Tazminat ödeme diye bir derdi olmayan bu yol, patronların çok daha fazla başvurdukları bir yol olmaktadır. Bugün İşsizlik genç işçilerin hayatını çok daha karartmaktadır.

Derinleşen buhran işçi gençliğin beslenme, barınma sağlık, kültür vb. şartlarını daha da çöküntüye itmektedir. Bugün 4 kişilik bir aile için normal beslenme masrafları 9600 lira, buna karşılık genç işçi ücretleri 3 bin liranın çok altında, hatta çıraklarda olduğu gibi 500-700 lira civarında olduğu düşünülürse işçi gençliğin "beslenmesinin" ne durumda olduğu açıkça görülebilir. Bakımsız ve pis gecekondularda yaşamak, sağlık şartlarından tamamen uzakta bakımsız işyerlerinde çalışmak, bugün özellikle buhranla birlikte işçi gençliğin sağlık durumunu daha da bozmuş, onun bedensel gelişmesini daha da çöküntüye itmiş durumdadır. İşçi gençliğe hayatı zindan eden iş kazaları ve meslek hastalıklarının da bugün artış göstermesi bir tesadüf değildir. Buhranla birlikte, burjuvazi kârını yüksek tutmak için "bant hızlandırması", "daha yoğun çalıştırma" vb. yollara daha çok başvuruyor. Bu ise iş kazalarını çoğaltmakta,birçok işçinin ölmesi ve sakat kalmasına neden olmaktadır Kültürel alanda ise, burjuvazi yoz yayın ve müzik, pornografi vb. yollarla yozlaştırma çabalarını daha artırmış durumdadır. İşçi gençlik bu yozlaştırma çabalarının ağır darbelerini yemekte, kültürel şartları daha da bozulmaktadır.

Devamı.15'te

Şanlı 15-16 Haziran ve öğrettikleri

Gençlik! İşçi sınıfının mücadele bayrakları altına!

Bundan 9 yıl önce, 15-16 Haziran 1970 tarihinde, işçi sınıfımız tarihinin en yiğit mücadelelerinden birini verdi. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfı tarihine bir destan olarak yazıldı.Otosan'ın, Kavel'in, Profilo'nun, Demir Döküm'ün ve diğer fabrikaların yiğit işçileri, işçi sınıfının gücünü dosta düşmana gösterdiler. 15-16 Haziran günleri, işçi sınıfından yana olanların kıvanç, gericilerin korku duydukları günler olarak yazıldı ülkemiz tarihine...

15-16 Haziran işçi sınıfımızın haklarını gasbepttirmeyeceğini gösterdiği tarihtir. Bu direniş, faşist Demirel hükümeti eliyle meclislerden geçirilmeye çalışılan 274-275 Sayılı Kanundaki değişikliğe, bu değişiklikle işçi sınıfının sendika, grev, toplusözleşme hakkının gasbedilmesine karşı mücadelenin bir ifadesidir. 15-16 *Haziran direnişi hakim sınıfların ordusu,* polisi ve tüm uşaklarıyla topyekun saldırısına karşı , işçi sınıfının kendi gücüne güvenerek 3 yiğit kardeşini şehit vermesine rağmen direnişinin ve onları püskürtüşünün bir örneğidir. Ve en önemlisi de bugün işçi sınıfına bir yığın ders çıkarmasını sağlayan, onu bu derslerle daha da güçlendiren ve onlarca yıllık tecrübeyi 2 güne sığdıran yiğit ve şanlı bir mücadeledir. 15-16 Haziran 9 yıl sonra bugün, yiğitliği, başeğmezliği ve dersleri ile işçi sınıfı ve biz devrimcilerin yolunu aydınlatıyor.

ŞANLI 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİNİN ÖĞRETTİKLERİ

En başta, 15-16 Haziran işçi sınıfının gücünü dosta düşmana kanıtlamıştır. Bu direniş o dönemde "işçi sınıfı devrimde önder olabilir mi olamaz mı" tartışması yapanlara bir şamar olmuştur.Öte yandan işçi sınıfımız ordunun ve devletin hakim sınıfların temsilcisi ve düzenin bekçileri olduğunu bir kez daha görmüştür. İşçi sınıfımız 15-16 Haziranla "işçi ordu el ele" diyenlerin, ordunun "ilerici" darbesini bekleyenlerin kağıt üzerinde yazdıklarını, mücadele barikatlarında yırtıp atmıştır. İşçi sınıfımız her mücadelesinin önüne dikilen polis ve ordunun kime hizmet ettiğini kendi deneyleriyle bir kez daha kavramıştır.

15-16 Haziran göstermiştir ki, sendika ağalarının meselesi işçi sınıfının haklarını savunmak değil, kendi koltuklarını korumaktır. İşçi sınıfının baskısı ve kendi koltukları için önce mücadeleden yana gözüken ve mücadele kendi sınırlarını aşınca, işçiler kanı canı pahasına direnirken onlara radyodan mücadeleyi bırakmalarını isteyen Kemal Türkler gibi sendika ağalarının gerçek yüzü, bu direnişle daha da açığa çıkmıştır.

Öte yandan, 15-16 Haziran'da, işçi gençliğin bu mücadeledeki yeri gözükmüştür. Bu direnişin en önünde yürüyen genç işçiler fedakarlık ve azimlerini ispatlamışlardır. Aynı zamanda 15-16 Haziran, ona ihanet eden tüm sahte "dostlarına" karşı, hiçbir şey beklemeden işçi sınıfıyla omuz omuza mücadeleye atılan gerçek dostları ortaya çıkarmıştır. Okullarını bırakıp işçi sınıfının yanına koşan öğrenciler, işçi sınıfıyla en önde yürüyen devrimci gençlik önderleri işçi sınıfının gerçek dostu olduklarını göstermişlerdir.

Ve en önemlisi.. 15-16 Haziran işçi sınıfına ve tüm devrimcilere parti olmadan hiçbir mücadelenin tam başarıya ulaşamayacağını ve partinin işçi sınıfı için zorlu fakat şanlı mücadelesinde tek yol göstericisi, onun karanlıkta yolunu aydınlatan bir meşalesi olduğunu göstermiştir.

Tüm bu öğrettikleri, mücadelesiyle 15-16 Haziran bir direnme sembolüdür.

15-16 HAZİRAN 1970'DEN 9 YIL SONRA BUGÜN

15-16 Haziran Direnişinden bu yana 9 yıl geçmiştir. Bugün yine komprador-feodal düzen büyük bir buhran içindedir. Bugün de hayat pahalılığı, açlık, yoksulluk, işsizlik alabildiğine artmakta, ücretler düşmekte, faşizmin zulmü yoğunlaşmaktadır. Faşist diktatörlük işçi sınıfının yine ücretlerini dondurmak, onun sendika, grev, toplusözleşme vb. haklarını gasbetmek için "Toplumsal Anlaşma" adlı anlaşmayı işçi sınıfına kabul ettirmek istiyor. Tüm bunlar işçi sınıfına sıkıyönetim sopası altında yapılmak isteniyor. Sendika ağaları yine hakim sınıflara hizmet, işçi sınıfına ihanet yarışı içindeler. 15-16 Haziranda işçilere mücadeleyi bırakma çağrıları yapan Kemal Türkler, bugün de maden işçilerini MESS patronlarına açıkça satıyor. TİKP'den, TKP'ye bütün revizyonistler yine işçi sınıfının önünü karartmak için birbirleriyle yarışıyorlar.

Fakat tüm bunlara rağmen, bugün işçi sınıfımız 15-16 Haziran 1970'den çok daha güçlü, geleceği çok daha parlaktır.

Çünkü... bugün işçi sınıfımız mücadelesini daha da yükseltmekte, yarının daha güçlü mücadelelerine hazırlanmaktadır. İşçi sınıfımız içten içe kaynayan bir volkan gibidir. Bu, bu sene 1 Mayıs'ta açıkça gözükmüştür. İşçi sınıfı, hakim sınıfların tüm saldırı ve terörüne, sendika ağalarının açık ihanetine rağmen bu sene 1 Mayıs'ı güçlü bir şekilde kutlamıştır. 15-16 Haziranlardan, DGM direnişlerinden aldığı güçle bugün o, çok daha güçlüdür.

En önemlisi de bugün işçi sınıfımız artık doğru bir önderliğe sahiptir. O, Marksizm-Leninizmi kendisine rehber edinmiş, azami-asgari programıyla, mücadele platformuyla, doğru taktikleriyle kendisine yol gösteren proleter devrimci önderliğine sahiptir. İşçi sınıfımız Devrimci Komünist Partisine kavuşmaktadır. Aynı zamanda o sendika ağalarının ihanetine karşı, sınıf sendikacılığının bayraklarına sahiptir. Bugün her fabrikada, proleter devrimcilerin önderliğinde, sınıf sendikacılığının, Devrimci Sendikal Muhalefetinin (DSM)'in bayrakları açılmıştır. Öte yandan işçi sınıfı gerçek sınıf sendikalarına kavuşmakta, proleter devrimciler önderliğinde , burjuva sendikaların tek alternatifi sınıf sendikaları kurulmaktadır. Metal işçilerinin Devrimci Demir-İş'i bunun en iyi örneğidir.

İşte bu nedenlerle, bugün işçi sınıfımız çok daha güçlüdür, önü çok daha aydınlıktır. İşçi sınıfımız açtığı mücadele bayraklarını daha yükseklere çekecektir. Haklarını gasbettirmeyecek, ona uzanan elleri kıracaktır. Bugün işçi sınıfımız Proleter Devrimci Önderlik altında, mücadele platformu etrafında birleşiyor, birleşecektir.

Bugün biz gençliğe düşen görev, bu mücadeleye omuz vermek, mücadelemizi bu mücadeleyle birleştirmektir. Çünkü, unutmamalıyız, bu mücadeleye omuz vermeden, mücadelemizin güçlenmesi, haklarımızı gasbettirmememiz, kalıcı haklar kazanmamız ve bize açlık, sefalet ve faşizmin karanlığından başka bir şey vermeyen bu zulüm düzeninden kurtuluşumuz beklenemez.

O zaman gençlik, işçi sınıfının açtığı mücadele bayraklarının altında yerini almalıdır. Her 15-16 Haziran bu yolda daha ileri adım olmalıdır.

TARIM İŞÇİLERİ İÇİN TESPİT EDİLEN ASGARİ ÜCRET:

Bir sefalet ücreti daha

Tarım işçileri için tespit edilen asgari ücret 30 Mayıs'ta açıklandı. Tarım işçilerinin asgari ücreti 16 yaşından büyükler için 160, 16 yaşından küçükler için 105 lira. Bu asgari ücretle, CHP reformistleri ve tüm tarım işçilerinin sırtından geçinenler, tarım işçilerinin üzerindeki katmerli sömürüyü bir kez daha onayladılar. Bu asgari ücret tarım ve ormancılık alanında çalışan bir milyonu aşkın işçinin açlık ve sefaletini perçinledi. Hayat % 100 pahalılanırken, en temel ihtiyaç maddelerine her gün zamlar gelirken tespit edilen bu asgari ücret, tarım işçilerinin her gün daha yoksullaşmasını pekiştirdi. Bu asgari ücret de diğeri gibi bir sefalet ücreti oldu.

Bu asgari ücretle tarım işçilerinin çok düşük ücretleri, diğer alanlardan daha az olan ücretleri ve ücretlerdeki farklılıklar bir kez daha onaylandı. Diğer asgari ücretle tarım işçileri için tespit edilen asgari ücret arasında, 16 yaşından büyüklerde 20, küçüklerde ise 15 liralık fark hakim sınıfların ücretler arasındaki farklılıklar koyarak, onları bölme, ücretler arasındaki farklılıkları göstererek işçileri "şükrettirerek" mücadeleden vazgeçirme amacını gösterdi.

Tarım işçilerinin asgari ücreti komprador-feodal düzenin asgari ücret sisteminin sahtekarlığını bir kez daha gösterdi. Kanunlarında "asgari ücret 8 saat için tespit edilir" demesine rağmen, bugün 13-16 saat çalışan tarım işçileri için "160 liralık asgari ücret tespit ettik" açıklamaları bu sahtekarla tarım işçilerinin yoğun işgünleri, üzerlerindeki yoğun sömürü bir kez daha onaylanmış oldu.

Öte yandan bugün binbir umutla Çukurova'nın, Ege'nin ovalarına koşan mevsimlik tarım işçileri bu asgari ücreti bile alamayacaktır. Orada onları bekleyen ücret, toprak ağalarının, elçilerin ve dayıbaşların insafına kalmış ücrettir. Bu ücret, toprak ağalarının aşırı sömürüsü, elçilerin haraçlarından sonra kalan gülünç ücret olacaktır. O zaman bu asgari ücret, mevsimlik tarım işçileri için neyi değiştirmiştir? Hiçbir şeyi... Bu asgari ücretle, işçilere dönüp "biz tespit ettik", toprak ağaları ve elçilere dönüp göz kırpılarak "devam" denilmiştir.

Tarım işçilerinin bu asgari ücreti, komprador-feodal düzenin azgın sömürüsünü, tarım işçilerinin açlık ve sefaletini perçinlemiştir. Bu asgari ücret, tarım işçilerinin daha da yoksullaşması demektir.

Tarım işçilerinin önemli bir bölümünü oluşturan genç tarım işçileri ise bugün bu ücretle çok daha fazla açlık ve sefalete itilmiştir. Çünkü bu asgari ücret, toprak ağaları ve elçilerin bugün verdikleri gülünç ücretleri haklı göstermelerine imkan verecektir. Bu asgari ücretin bugün hiçbir sosyal güvenceden yoksun, günde 15-16 saat çalışmaya karşılık 40-50 lira alan genç işçiler için başka anlamı yoktur. Bugün Çukurova'ya Ege'ye koşan genç tarım işçilerinin ücretleri asgari ücret yutturmacası olsun olmasın şimdiden bellidir: Ölmeyecek kadar bir ücret. Asgari ücret sadece bunu meşrulaştırmıştır.

Bu durum da genç tarım işçilerinin, tüm tarım işçileri gibi önünde bir tek yol vardır. O da asgari ücretin 400 lira olması, toplusözleşme, grev, sendika, sigorta hakkının alınması, 8 saatlik işgünü, üzerlerindeki ağır baskıya ve feodal zorbalığa son verilmesi ve diğer sosyal hak ve güvencelerin kazanılması için mücadeleyi yükseltmek. Bunları kazanmanın tek doğru yolu proleter devrimcilerle birleşmek ve devrim mücadelesini yükseltmektir.

Genç tarım işçileri, bir parçası oldukları diğer tarım işçileri ile birlikte mücadele yükselteceklerdir.

●ÜSS kaldırılmalıdır!

ÜSS: Faşist-feodal eğitim sisteminin niteliğinin

15 Haziran günü Üniversitelerarası Seçme sınavı (ÜSS) yapılacak. Sınavlara bu yıl 435 bin kişi katılıyor. Sınavların sonunda ancak 37.687 öğrenci çeşitli yükseköğrenim kurumlarına girebilecek. 397 bin genç ise elenecek. Bu sayı her yıl sürekli artmaktadır. Yani bu sınav 400 bine yakın gencin yüksek öğrenim hakkının elinden alınmasının, 2-3 saat içinde emellerinin ve ümitlerinin yıkılmasının, hayatlarının iyice karartılmasının bir sürü sosyal, psikolojik, ailevi sorunlar ve yeni birçok acılarla birlikte işsizliğin karanlığına itilmesinin bir aracı olacak. Üstelik bu sınavda kimlerin "başarılı", kimlerin "başarısız" olacağı da daha şimdiden Bellidir. Özel dersanelerde, özel kolejlerde okuyan, özel öğretmenlerden ders alarak yetişen, daha ilk okul öncesinden beri her türlü olanak içinde yetiştirilen ve hiç bir sıkıntısı olmadan okuyan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çocuklarıyla, 40-50 kişilik sınıflarda öğretmensiz, laboratuarsız, kütüphanesiz okullarda binbir maddi ve manevi zorluk içinde öğrenimini sürdüren emekçi halk çocukları aynı sınavda yarıştırılacaktır. Bunların kaçınılmaz bir sonucu olarak, bu sınavlarda kimlerin "başarılı" olacağı şimdiden bellidir. 2-3 saatlik "sınav" gösterisi ise eğitim sisteminin bu eşitsizliğini, ayrıcalıklığını ve eleyiciliğini gizlemeye yarayan iğrenç bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Sınavların eleyiciliği, eşitsizliği, ayrıcalıklığı her yıl daha da artırıyor. Bunlar bu sistemin giderek daha da fazla çürüdüğünü, çelişkilerin keskinleştiğini ve daha fazla halk düşmanı bir hale geldiğini gösteriyor. Bunu, her yıl yapılan sınavların sonuçlarının kabaca karşılaştırılması bile ortaya sermektedir.

ÜSS, faşist-feodal eğitim sisteminin bir parçası olarak onun bütün özelliklerini, çelişkilerini ve çözümsüzlüğünü yansıtan, gençlik düşmanı yüzünü sergileyen uç bir örnektir. ÜSS sonunda ortaya çıkan yüzbinlerce gencin hayatını karartan, üniversiteleri halk çocuklarına kapayarak bir avuç toprak ağası ve büyük patronun çocuğunun üniversitelere girebilmesini sağlayan bu sonuç, bütün bir eleyici, ayrıcalıklı, eşitsiz eğitim sürecinin sonucu ve devamıdır. Bu iğrenç sonuç eğitim sistemi tarafından adım adım hazırlanmaktadır.

FAŞİST-FEODAL EĞİTİM SİSTEMİ: HAKİM SINIFLARIN HİZMETİNDE GENÇLİK DÜŞMANI BİR SİSTEM

İngiltere'de emekçi sınıfların durumunu inceleyen Engels şu ünlü sonucu çıkarıyordu: "Eğer burjuvazi işçilere, o da kesinlikle gerekli olduğu için, ancak gerektiği kadar bir yaşantı bağışlıyorsa, onlara ancak çıkarlarının izin verdiği kadar bir eğitim vereceğini kolaylıkla tahmin edebiliriz.. Ve doğruyu söylemek gerekirse bu da pek fazla değildir. ..... İşçi sınıfının eğitilmesinden burjuvazinin beklediği çok az, ama korktuğu çok fazla şey vardır." Bu gerçek bugün de geçerliliğini tamamen sürdürmektedir ve sömürücü hakim sınıfların egemenliği yıkılana kadar da böyle olacaktır.

Sömürücü hakim sınıflar kendi egemenliklerini daha fazla yaşatabilmek ve pekiştirmek için emekçi kitleleri siyasi-sosyal hayatın dışında tutmak için büyük bir çaba harcarlar. Bunun bir parçası olarak onları mümkün olduğunca eğitimsiz ve cahil bırakmaya çalışırlar. Eğitimi sadece kendi ellerinde tutmaya çalışırlar. Bu amaçla eğitim harcamalarını sürekli olarak emekçilerin karşılayamayacağı kadar yüksek tutmanın yanında birçok yönteme başvururlar. Ama öte yandan da, özellikle kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak, onlar eğitilmiş işgücüne de daha fazla ihtiyaç duyarlar. Bu nedenle onlar emekçileri kendi işlerinin yürütülmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadarıyla eğitmek zorunda kalıyorlar. Ama bu, Engels'in de vurguladığı gibi, hiç de büyük bir şey değildir. Egemen sınıflar bu kadar kısıtlı bir eğitimin bile kendileri için yaratabileceği zararlı sonuçları ortadan kaldırabilmek için, büyük bir çaba harcar. Burjuvazi vermek zorunda kaldığı kısıtlı eğitim süresince, kendi ideoloji ve kültürünü emekçilere zorla benimsetmeye çalışır. onları uysal köleler haline getirmeye çabalar. Bu çaba doğal olarak, eğitim ve okulun yönetilmesinde ve yönlendirilmesinde emekçilerin her türlü denetleme ve katılımını engelleme çabaları ve okulda kendi gerici ve faşist disiplinlerini yerleştirme çabalarıyla birleşir. Bu eğitimi bile, emekçilerin insiyatif ve kişiliklerini geliştirmesini engellemenin, onları robotlaştırmanın bir aracı olarak kullanırlar. Böylece onlar okulu kendi sınıf egemenliklerinin bir aracı haline getirirler.

Hakim sınıfların bu tutumunun bir sonucu olarak, bir yanda savaş araçları konusunda akıl almaz yeni buluşlar yapılırken, günümüz dünyasında okuma yazma bilmeyenlerin sayısı 810 milyon gibi korkunç bir sayıdır. Bu, emperyalistlerin ve uşaklarının halk kitlelerini cahil bırakmak için nasıl çabaladıklarını açıkça gösteriyor. Benzer örnekleri çoğaltmak mümkün. İtalya'da 6-14 yaşları arasında 160 bin çocuk okula gidememektedir. ABD'de zenci alilelerin % 40 kadarının çocukları ekonomik zorluklar yüzünden okumaktan mahrumdur. Okuma olanakları açısından kitlevi olarak sınıf ayrımı giderek daha da derinleşmektedir. İtalya'da iki yıl öncesine kıyasla okul çocuklarının giderleri % 22 artmıştır. ABD'de 1976'dan beri halk kolejlerinin ücretleri % 74.2, özel olanlarındaki % 76 artmıştır. İngiltere'de hükümet geçen yıl eğitim harcamalarını % 40 oranında kısmıştır. Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde durum çok daha kötüdür.

Ülkemizde de eğitim alanında durum aynıdır. Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olması ve faşist-feodal bir diktatörlüğün hüküm sürmesinin bir sonucu olarak, eğitim faşist-feodal bir eğitimdir. Eğitim baştan sona paralı, ayrıcalıklı, eleyici, ezberci hayattan ve deneyden kopuk ve bilimsel açıdan geri bir düzeydedir. Eğitim olanakları çok kısıtlıdır. Okul ve öğretmen yokluğu önemli bir sorundur. Köy-şehir, doğu-batı, kız-erkek arasında eğitim olanağı açısından büyük eşitsizlikler taşımaktadır. Eğitim baştan aşağı faşist-feodal bir ideoloji ve kültürle donatılmıştır. Faşist-feodal eğitim sistemi Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki milli zulmün ve zor asimilasyonun bir aracı durumundadır. Kürt ulusunun kendi dilinde eğitim görme hakkını tanımamaktadır. Eğitimin ve okulun yönetilmesine, yönlendirilmesine öğrenciler ve halk hiçbir şekilde katılamamaktadır. Üstelik öğrenciler okullarda faşist-feodal bir disiplin ve baskı altına alınmaktadır. Diktatörlük resmi ve sivil güçleri aracılığıyla öğrenciler (ve devrimci-demokrat öğretmenler) üzerinde sürekli faşist bir terör uygulamaktadır. Bazı okullar faşist milisler tarafından işgal altına alınmıştır. Bunun başarılamadığı okullar ise polis-jandarma kışlası haline getirilmiştir. Sivil faşistler ve polis-jandarma öğrencilere ortaklaşa saldırmakta, her yıl binlerce genç bunların kurşunlarıyla can vermekte, ya da saldırılarda yaralanmaktadır, zindanlara atılmaktadır. Faşist-feodal eğitim sistemi öğrencilerin beceri ve yeteneklerini geliştirmemekte, aksine köreltmektedir. Uzun yıllar okuduktan sonra öğrencileri bekleyen işsizliğin karanlığından başka bir şey değildir. Mevcut eğitim sistemi her yönüyle gençliğin çıkarlarına, özlemlerine terstir: onun hayatını karartmanın bir aracıdır. Bu gençlik ve halk düşmanı eğitim sistemi çürümüş bir sistemdir ve derin çelişkiler taşımaktadır. Çelişkileri gün geçtikçe daha da derinleşmekte, çürümüşlüğünü daha da artırmaktadır. Hakim sınıfların faşist ve reformist hükümetleri aracılığıyla ortaya sürdüğü hiçbir sözde yenilik eğitim sistemindeki bu buhranı ortadan kaldıramamaktadır, aksine daha da derinleştirmektedir. Bu durum gençliğe ve emekçi halka sürekli yeni acılar, yeni sancılar, yeni yükler getirmektedir. Öte yandan yiğit gençliğimizin, yurtsever öğretmenlerimizin ve emekçi halkımızın bu eğitim sistemine karşı verdiği mücadele sürekli yükselmekte, sel gibi yayılmakta ve hakim sınıfların en büyük başağrılarından biri olmaktadır.

Mevcut eğitim sisteminin iğrenç yüzünü, onun çeşitli yönlerine kaba bir bakış bile ortaya çıkarabilir:

1972'de ülkemizde devletin kişi başına eğitim harcaması 47.03 TL.dır. Bu iyi niyetli her insanı isyan ettirecek bir miktardır. Bu durumun emekçiler açısından sonuçları nelerdir? Bunun sonucu 1975 yılında hala 12 milyon 831 bin kişinin, yani toplam nüfusun (6 yaşın üstündeki) % 38'inin okuma yazma bilmemesidir. Bu oran kadınlarda % 52'yi bulmaktadır. Yine aynı yılda köylerin % 10'unda ilkokul bile yoktur. Bu yaklaşık 1 milyon çocuğun okuma olanağından yoksun olması demektir. 1972-73'te toplam ilkokulların 13 bini, yani % 42.1' tek dersaneli tek öğretmenlidir. Aynı yıl[illegible]da [illegible]e daha fazla sınıfı birden okutan ilkokul öğretmeni sayısı 23 binin üzerindedi[illegible]. 1970-1975 arasında ilköğretimde bir sınıfa düşen ortalama öğrenci sayısı 51 kişidir. Oysa sağlıklı bir öğretim için bir sınıfta en fazla 20-25 öğrenci bulunması gerekmektedir. İlkokul çağındaki çocukların okullaşma oranı ancak % 82.9'dur. Bu oran ortaokula gelince büyük bir düşüş kaydederek % 36.3'e (1976 yılında), lisede ise % 22.7'ye düşmektedir. Yani 1975-76 döneminde ortaokul çağında olmasına rağmen okula gidemeyen bir milyon 750 bin kişi, lise çağında olmasına rağmen lise ve dengi bir okula gidemeyen iki milyona yakın genç vardır. Öğretim giderleri yoksul emekçilerin karşılayamayacağı kadar yüksektir, ve sürekli artmaktadır. Birçok yerde okul bulunmaması nedeniyle çocuklarını başka yerde okutmak zorunda kalan emekçiler ise ya alabildiğine yoksullaşmakta, ya da çocuklarını hiç okutamamaktadır. Buna rağmen eğitimde burs ve yatılılık diye bir şeyin varlığından bahsedilemez. Örneğin 1972-73 öğretim yılında 1 milyon 122 bin ortaöğrenim öğrencisine karşılık sadece 11 bin 363 kişi parasız yatılıdır. Bu rakam paralı yatılıları da ekleyince ancak 19 bin 891'e ulaşmaktadır. Ortaöğretimde burs ve yurt-pansiyon sistemi diye bir şeyden de söz edilemez. Yüzbinlerce yoksul öğrenci büyük bir sefalet içinde barınmakta ve çok kötü beslenmektedir. Bu şartlardan yararlanarak boy atan özel yurtlar her yıl öğrencilerin milyonlarca lirasını gaspetmektedir.

ÜSS BİR SAHTEKARLIKTIR,

Üniversitelerarası Seçme Sınavı işte böylesi bir eğitim sisteminin bir devamı ve bir parçasıdır. Onun bütün kötülüklerini içinde barındırmaktadır.

ÜSS yüzbinlerce genci elemenin bir aracıdır. Yüzbinlerce gençin hayatını karartmanın, umutlarına son vermenin bir aracıdır. ÜSS nin sonuçları başından bellidir. Yüksekokullara bir avuç ayrıcalıklı kesim girebilecektir. Yüzbinlerce işçi, köylü, emekçi çocuğu ise giremeyecektir. ÜSS'nin işlevi bu ayrıcalıklı, haksız, eşitsiz duruma sözde meşruluk kazandırmak, bu haksızlığı gizlemektir. ÜSS yükseköğrenim kapılarını emekçi halkın çocuklarına kapatmanın ve yükseköğrenimin bir avuç azınlığın tekeline vermenin bir aracıdır. Bu durum baştan aşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sınıf çıkarlarına uygun olarak işleyen burjuva-feodal düze[illegible]le tam bir uyum halindedir.

ÜSS'de başarılı olanla[illegible] durumunu sayısal olarak incelediğimizde, ÜSS'nin bü[illegible]tün eşitsizliği, ayrıcalıklığı, dengesizliği [illegible]tün çıplaklığı ile ortaya serilebilir.

Devlet Planlama Teşkilatının 1975'de yaptığı ankete göre bir çiftçi çocuğu için üniversiteye girebilme "şansı" 1 ise; işçi çocuğu için 2.8, tüccar çocuğu için 9.9, sanayici çocuğu için 34.3'tür.

Yine 1975'lerde yapılan bir araştırmaya göre ailelerinin gelir durumuna göre sınav için başvuranların ve kazananların arasındaki oranların karşılaştırması şöyledir:

Aylık gelir grubu (TL)	Başvuranlar arasında oranı (%)	Y.Öğrenime yeni kayıt içinde (%)
- 999	16.6	9.5
1000-1999	37.9	30.0
2000-2999	21.4	23.9
3000-3999	10.0	13.7
4000-4999	4.2	7.7
5000-5999	3.8	6.3
6000-	3.8	6.9

Tablonun açıkca gösterdiği gibi, yoksullar arasında yükseköğrenime kaydolma oranı, sınav için başvurma oranından çok daha düşük, yüksek gelir gruplarında ise tam tersidir. Tablonun sergilediği diğer gerçek de, yoksul tabakalar arasında ÜSS'na başvurma oranının nüfus içindeki oranlarına göre daha düşük o-

●Herkese Yükseköğrenim Hakkı!

çürümüşlüğünün ve halk düşmanı bir örneği

luşudur. Örneğin aylık geliri 1000 liranın altında olanların ülke nüfusu içindeki oranları çok daha yüksek iken, ÜSS'na başvuranlar arasındaki oranı % 16.6'dır. Yani yoksul kesimlerin çocukları bütün nüfus içinde kapladıkları orana göre, hem ÜSS'na başvurma açısından, hem de yükseköğrenime girebilme açısından daha düşük oranlara sahiptirler.

Bu durum yükseköğrenime girebilme açısından eğitim sisteminin tam bir sınıf ayrımı yaptığını açıkça ortaya koyuyor.

Bu ayrım kendini doğu ile batı arasında da göstermektedir. Doğudan ve batıdan yükseköğrenime girebilenler arasındaki farklılık hem bir sınıfsal ayrıcalığın hem de ulusal eşitsizliğin, milli zulmün bir göstergesidir.

1974 yılının sayılarına göre Marmara Bölgesi illeri ile Doğu-güneydoğu bölgeleri illerinin karşılaştırılması şöyledir:

	ÜSS'a başvuran	Kaydolan	Başarı oranı
I. Bölge :	35.632	6.988	% 19
II.Bölge :	27.797	2.190	% 7

I. Bölge:Bilecik, Bursa, İstanbul,Kocaeli,Sakarya, Balıkesir, Çanakkale, Edirne, Kırklareli,Tekirdağ,
II.Bölge:Diyarbakır, Mardin, Siirt, Bingöl, Elazığ, Malatya, Muş, Tunceli, Van, Kars, Ağrı, Maraş, Gaziantep, Erzincan, Erzurum, Hakkari,Urfa, Adıyaman, Bitlis.

Görüldüğü gibi doğu-güneydoğuya göre Marmara bölgesinden sınava katılanların başarı oranı hemen hemen 3 katı daha fazladır. Kaydolanların sayıları karşılaştırıldığında ise Marmara bölgesinden kaydolanların doğu-güneydoğudan kaydolanların 3 katından daha fazla olduğu görülmektedir. Oysa doğu-güney doğudaki illerin toplam nüfusu, diğerlerinden daha fazladır. Aynı şekilde doğu-güneydoğudan sınava başvuranların sayısı da diğerlerinden azdır.

ÜSS'na başvuranların ve yükseköğrenime girebilenlerin sayıları incelendiğinde köy-şehir, küçük şehir-büyük şehir arasında da büyük eşitsizlikler bulunduğu hemen görülebilir.

1974-75'te ÜSS'na başvuran 165 bin gençten 50 bini kırsal, 115 bini kentsel alandandır. Aynı yıllarda toplam ülke nüfusunun %58'inin köylerde yaşadığı gözönünde bulundurulursa, durumun kırsal kesim açısından ne kadar kötü olduğu açıktır. 1964-65 yılında yükseköğrenime girebilen 33.438 öğrencinin 13.133'ü üç büyük şehirden, 15.709'u diğer 64 ilden 3.395'i ise ilçe liselerinden mezun olanlardır.

1974-75 yılındaki sınavlarda üç büyük kentten ÜSS'na başvuranların toplam başvuranlar arasındaki oranı % 32.1'dir. Aynı oran kazananlar arasında % 47.6'dır. Bu rakamları, o yıl ÜSS'na başvuran ve kazananların toplam sayılarıyla karşılaştırdığımızda, o yıl sınava toplam katılanların ortalama % 25'i üniversiteye girebilmişken, üç büyük kent liselerinden sınava girenlerin % 40'ının üniversiteye girebildiğini görüyoruz.

1974'te sınavlarda en başarılı 50 kişinin 37'si İstanbul, 6'sı İzmir, 4'ü Ankara, 3'ü de Bolu, Konya ve Kırşehir liselerinden mezun olmuştur.

1975'te İstanbul Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmaya göre, toplam öğrencilerin yerleşim yerlerine göre oranları şöyledir:

Köy....... % 19.69
Bucak..... % 2.59
İlçe...... % 16.34
3 büyük kent ...... % 41.06
Diğer iller ...... % 15.98

Sözkonusu eşitsizlikleri sergileyen rakamları daha da arttırmak mümkündür.

Kızlar ve erkekler arasında da büyük bir eşitsizlik sözkonusudur.

1974-75 yılında ÜSS'na giren 165 bin öğrencinin ancak 37 bini kız öğrencidir. Bu sınava girenlerin sadece % 22.5'i kız demektir.

1973-74'te ÜSS'nda başarılı olan 16 bin öğrencinin sadece 3.182'si (% 20'si) kız öğrencidir.

Bu durumun bir sonucu olarak yükseköğrenim kurumlarındaki kız öğrenci oranı çok düşüktür. 1973-74 öğrenim yılında yükseköğrenime kayıtlı 185 bin öğrencinin ancak 37 bini (% 20) kız öğrencidir.

Bu rakamlar çok açık bir şekilde göstermektedir ki, ÜSS, faşist-feodal eğitim sisteminin elemeciliğinin en üst boyuta ulaştığı bir parçasıdır. Örneğin bu yıl ÜSS'na başvuranların ancak % 8.6'sı yükseköğrenime devam edebilecek, 400 bine yakın genç ise sokağa atılacaktır. ÜSS, eğitimdeki eşitsizliğin, ayrıcalığın en üst boyutlara vardırılmasıdır. ÜSS tam bir sınıf ayrımı yapmakta, üniversitelerin kapısını emekçi çocuklarına alabildiğine kapatırken, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çocuklarına sonuna kadar açmaktadır. ÜSS, eğitim sisteminin en çürümüş kesimlerinden biridir. ve eğitim sisteminin çelişkilerinin en üst boyutlara ulaştığı bir parçasıdır.

ÜSS'nda herkesi yeteneklerine, isteklerine, tercihlerine ve bilgisine göre yönlendirdiği iddiaları ise tamamen yalan ve demagojiden ibarettir.

ÜSS'nın öğrencilerin ne bilgisini ne de becerisini ölçtüğü doğrudur. Birçok öğrenci gerek okulda, gerekse okuldışı hayatta başarılı olmasına rağmen sınavda başarılı olamamaktadır. Öte yandan sınavda başarılı olanbir çok öğrenci de yükseköğrenimde başarısız olmaktadır.

ÜSS'nin öğrenci yetenek eğitim ve tercihlerine göre yönlendirildiği de gerçek değildir. DPT'nin 1976-77 de yapılan ÜSS ile ilgili olarak yaptığı araştırmanın ortaya koyduğu rakamlar bunu sergilemektedir.

	Tercih eden sayısı		Kontenjan
	ilk ter.	top.ter.	
An. Ün. Tıp.Fak.	17.858	48.919	285
An. Ün. SBF	15.886	92.306	400
An.Ün,Fen Fak. (Fiz.Yük.Müh.)	107	4.211	27
DTCF(Sümeroloji)	0	127	10
" (Hindoloji)	0	226	8

Açıkça görüldüğü gibi 18 bine yakın öğrenci ilk olarak Ankara Üniversitesi Tıp Fakülkesine girmek istediği halde, Ancak 285 öğrenci bu fakülteye girebilmektedir. Bu, 285 kişi dışındakilerin eğer üniversiteye girebilirlerse, istemedikleri ya da pek istemedikleri bir alanda öğrenim görmek ozorunda kalması demektir. Öte yandan sümeroloji, Hindoloji gibi bölümlere ise ilk tercih olarak girmek isteyen hiçbir öğrenci yoktur. Bu bölümlere giren öğrenciler de istemedikleri halde burada öğrenim göreceklerdir.

2-3 saatlik bir sınavla hiçbir kimsenin yetenekleri tespit edilemez. Hele bu sınav ÜSS gibi soyut bir bilgiler üzerine yapılıyarsa, bu hiçbir şekilde, hiçbir yeteneği tespit edemez. Zaten ÜSS'nin amacı yetenekleri tespit etmek değil, öğrencileri elemektir.

Bunun sonuçları nelerdir? Bu durumda öğrenciler istemedikleri alanda öğrenim görmek zorunda kaldıklarından dolayı, eğitimde başarısız oluyorlar ve bu da elemeciliği derinleştiren bir diğer temel oluyor. İkinci olarak da kendi istek ve yetenekleri dışında bir alanda yetişmek zorunda kaldıkları için yetenekleri ve insiyatifleri köreltilirken zorunlu olarak yöneldikleri alana, mesleğine karşı ilgisizlik ve isteksizlik ortaya çıkmaktadır.Bu da bireylerin kendine yabancılaşmasına ve hayata, topluma, sosyal çevresine uyumsuz bir kişi haline gelmesine yol açmaktadır.

Endüstri meslek liseleri için bu eşitsizlik katmerli olarak artmıştır. Endüstri meslek liselerinde çoğunlukla uzun süre okuyamayacak durumda olan ve kısa sürede bir işe girmek zorunda olan yoksul emekçi çocukları okumaktadır. Eğemen sınıflar, ÜSS aracılığı ile bunların yükseköğrenim görmelerini tamamen engellemeye çalışmaktadır.Endüstri meslek lisesi öğrencileri, meslek derslerinin yoğunluğu yüzünden, birçok dersi ya hiç görmemekte, ya da yüzeysel olarak görmektedirler. Fakat bu öğrenciler ÜSS'nda normal liselerle aynı sınava sokularak görmemiş oldukları derslerden de sorumlu tutulmaktadırlar. Böylece Endüstri meslek lisesi öğrencilerinin yükseköğrenime girebilme olanağı alabildiğine kısıtlanmaktadır. Kısıtlama bununla da sınırlı kalmıyor. Endüstri meslek liselilere bazı yükseköğrenim kurumları tamamen yasaklanmaktadır. Endüstri meslek liseli öğrenciler ancak belirli (ki bunların sayısı çok azdır) okullara o da kısıtlı bir kontenjanla girebilmektedirler.

Bu yıl yapılacak sınavlarda 37.687 kontenjandan sadece 3.065'i endüstri meslek liselerine ayrılmıştır. 14.039 kişilik kontenjan ise karmadır. Fakat görmedikleri derslerden de sorumlu tutulmaları yüzünden buralara endüstri meslek lisesi öğrencilerinin giremeyeceği açıktır.

BU SONUÇ TESADÜF DEĞİL, EĞİTİM SİSTEMİNİN ZORUNLU BİR SONUCUDUR

Bütün bunlar kötü birer tesadüf ya da kader midir?

Bunun böyle olmadığını, her yıl aynı sonuçların tekrarlanıyor olması bile ortaya serer. Mevcut eğitim sistemini incelediğimizde ise, bunların burjuva-feodal düzenin ve onun faşist-feodal eğitim sisteminin kaçınılmaz kötülükleri olduklarını görürüz. Mevcut eğitim sisteminin baştan sona ezberci, hayattan kopuk, deneye dayanmayan, soyut olması, geri bir düzeyde olması, eşitsiz, eleyici ve ayrıcalıklı olması, paralı olması... bütün bunlar ÜSS sonunda ortaya çıkan kötü durumun temeli ve hazırlayıcısıdır.

Eğitimdeki eşitsizlik ve ayrıcalık ilkokuldan, hatta ilkokul öncesinden başlamaktadır. Komprador-feodal sınıfların çocukları daha okul öncesinden başlayarak özel ders ve öğretmenlerle eğitiliyorlar. Ama öte yandan yüzbinlerce emekçi çocuğun gidebileceği okul bile yoktur. İlkokula gidebilenlerin çoğunluğu ise kalabalık dersanelerde, birden fazla sınıfın birlikte ders gördüğü dersanelerde eğitim görmektedir. Görüldüğü gibi daha ilkokuldan derin bir eşitsizlik başlamaktadır.

Anadolu'da birçok lise ve ortaokulda çoğu dersin öğretmeni yoktur. Dersler ya boş geçmekte, ya da o dersin öğretmeni olmayanlar tarafından doldurulmaktadır. Okullarda laboratuvar ve diğer ders araçları yoktur. Sınıflar alabildiğine kalabalıktır. İkili hatta üçlü öğretim yapılmaktadır. Öğrenciler beslenme, barınma, dinlenme, mali ve sosyal açılardan birçok zorluk ve sorunlarla karşı karşıyadır.

Ama öte yandan komprador-feodal sınıfların çocukları özel öğretmenler ve kolejlerde eğitilmektedir. Deney, ders aracı, kitap vb. açısından her olanağa sahiptirler. Beslenme, barınma, sağlık vb. hiçbir sorunları yoktur.

Bu durumda ÜSS'nda kimlerin "başarılı" kimlerin ""başarısız" olacağı daha başından belli değil midir? Zaten sınav sonuçları da bunu doğrulamaktadır.

ÜSS'nda çarpıcı bir şekilde ortaya çıkan eleyicilik de eğitim sisteminin önemli özelliklerinden biridir. Sınav ve öğretim yöntemleri; eğitimin ezberci, soyut, hayattan kopuk olması; derslerin deneye dayanmaması,eğitimin paralı olması ve öğrencilerin birçok maddi, kültürel ve sosyal sorunla karşı karşıya olması; eğitim olanaklarının yaygın olmaması vb. nedenlerden dolayı eğitim baştan itibaren öğrencileri büyük kitleler halinde eler. Bu nedenle çocukların % 52'si 12 yaşında % 70-75'i 14-15 yaşında hergün eğitimden uzaklaşıyorlar. ÜSS de buraya kadar elenmeden gelebilmeyi başaranları elemek için kurulan bir mekanizma durumundadır.

DURUM GİDEREK DAHA DA KÖTÜLEŞMEKTEDİR,

Egmen sınıflar ve onların uşakları, her yıl yeni "buluşlar" yeni "çözümler" öne sürerek yükseköğrenim olanaklarını artırdıklarını eşitsizlikleri azalttıklarını, hatta yok ettiklerini öne sürüyorlar. Onlar birbir yalan ve demagojiye başvurarak, gençlerin önlerine sahte hedefler çıkararak, temel nedenleri gizlemeye çalışarak, ÜSS sahtekarlığına ve eğitim sistemine karşı büyük bir nefret duyan geniş gençlik yığınlarını aldatmaya, onların tepkilerini ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Eğitim sisteminin çelişkilerini giderek daha da derinleştiğini, onun bir çözümsüzlük içinde olduğunu ve giderek daha da fazla çürümekte olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Mektupla

DEVAMI 10'da

Komprador-feodal düze

Egemen sınıflar, onların çeşitli türden sözcüleri, faşistler, reformistler, revizyonistler, basın TRT, vb. son zamanlarda gençlik meselesine daha bir önem vermeye başladılar. Bu önem veriş değişik biçimlerde olmaktadır: Demagojik propagandayı yoğunlaştırma, yozluğu, ahlaksızlığı yayma, sözümona sorunlarını ele alma, yaltaklanma, mücadelesini ezmeye yönelik baskı ve terör tedbirlerini artırma vb. gibi.

Faşist,reformist ve revizyonist partiler çeşitli vesilelerle gençliği kazanmaya, bunun için gençlik kollarının örgütlenmesine önem vermeye dikkati çekiyorlar. TRT sık sık, sözde, gençliğin sorunlarını ele alan programlar yapıyor. 19 Mayıs bayramı gençliğe yaltaklanma ve onu demagojilerle aldatma gösterisi haline getiriliyor. Gençlik ve Spor Bakanlığı, sözümona gençliğin sorunlarını ele alan gençlik sorunları sempozyumu düzenliyor. Çocuk Yılı vesilesiyle uysal, düzene bağlı bir gençliğin nasıl yetiştirileceği tartışılıyor. Komprador burjuvazinin önde gelenlerinden Vehbi Koç gençliğin düzenden koptuğundan yakınıyor. Diyarbakır Valisi Kürdistan'daki genç neslin gelecek için tehlike oluşturduğuna dikkati çekiyor. İstanbul sıkıyönetim komutanı anarşinin baş kaynağının gençlik olduğuna dikkati çekiyor. Hükümet, Sıkıyönetim Eşgüdüm Kurulu ve Milli Güvenlik Kurulu gençliğin mücadelesini nasıl ezeceğini tartışıyor vb.

Kısaca karşı-devrim cephesi şu veya bu şekilde gençlik meselesiyle daha çok ilgileniyor. Gençliği uysallaştırmanın, onun mevcut mücadelesini ezmenin yol ve yöntemlerini, tedbirlerini tartışıyor. Tabii vakti tartışmakla geçmiyor. Gerek aldatmaya, gerekse sindirmeye yönelik birçok tedbir ve yöntemi sürekli uygulamaya koyuyor. Tartışmayı, daha etkili tedbirlerle, daha demagojik ve sinsi yöntemler tespit etmek için yapıyor.

Hakim sınıfları, onların partilerini, onun emrindeki kurumları gençlik meselesine şu veya bu biçimde daha bir önem vermeye iten etken, sadece gençliğin geleceği temsil etmesi, onu kazananın geleceği de kazanması basit gerçeği değildir. Aynı şekilde, sadece, son 15 yıllık toplumsal çatışmada gençliğin tu ‥uğu önemli yer gerçeği de değildir.

Hakim sınıflar ve onların hizmetindeki tüm akım ve kurumlar bu dönemde gençlik meselesine daha çok önem vermek zorundadırlar. Çünkü komprador-feodal düzenin bugün içinde bulunduğu buhran gün geçtikçe ağırlaşmakta ve bu durum gençliğin hoşnutsuzluğunu hızla artırmakta ve onu düzenden koparmaktadır. Gençliğin öfkesi kabarmaktadır. Diğer yandan bu gelişmenin de doğrudan bir sonucu olarak örgütlü devrimci gençlik hareketinin safları hızla güçlenmekte ve genişlemektedir. Gençliğin devrimci mücadelesi yükselip yaygınlaşmaktadır.

İşte hakim sınıfların çabası; bu gelişmeyi, gerek sinsi demagojik yöntemlerle, gerekse açık baskıcı ve terörcü yöntemlerle durdurmaktır.

KOMPRADOR-FEODAL DÜZENİN BUGÜNKÜ BUHRANI VE GENÇLİK İÇİN YARATTIĞI SONUÇLAR

Yıllardır, ülkemizdeki komprador-feodal düzeni pençesine almış olan buhran bugün ağırlaşarak sürmektedir. Bu buhranın varlığını, işsizlik, pahalılık, yokluk vb. sonuçlarını artık komprador-feodal düzenin sözcüleri bile inkar edemiyorlar. Onlar ülkenin çetin bir dönemden geçtiği, ağır bir bunalım içinde olduğu vb. itiraflarda bulunuyorlar. Fakat hiç şüphesiz, onlar bunu, buhranın nedenlerini tamamen ters yüz etmek, halktan gizlemek ve onu daha çok sömürülmeye razı etmek için yapıyorlar.

Ülkemizde yıllardan beri hüküm süren ve bugün ağırlaşarak devam eden bu buhran dünya kapitalist-revizyonist sisteminde, hüküm süren bu buhranın bir parçasıdır.

Dünya komünist hareketi ve onun bir parçası olan ülkemiz komünist hareketi, kapitalist-revizyonist sistemin içine düştüğü bu buhranı, 2.Dünya Savaşından sonraki en uzun süreli ve en şiddetli buhran olarak tanımlamaktadırlar. Bu buhranın kaynağı kapitalist ekonomik yapıdadır. Onun derin iç çelişmelerinin keskinleşmesinin bir sonucudur. Fakat sadece ekonomide hüküm sürmemekte, burjuva revizyonist üst yapıya, ideolojiye ve kültüre de aynı şiddetle yansımakta ve ağır sonuçlar doğurmaktadır.

İşsizlik, hayat pahalılığı, enflasyon, hükümet buhranları, ideolojik kültürel , ahlaki yozlaşma ve çürüme gibi kapitalist revizyonist sistemin müzmin hastalıkları, bugünkü buhran şartlarında had safhaya varmıştır. Hayat işçi sınıfı, emekçi halk ve gençlik için dayanılmaz hale gelmiştir.

İşte ülkemizde hüküm süren ekonomik ve siyasi buhran kapitalist-revizyonist dünyadaki bu buhranın bir devamıdır. Onun şiddetli bir yansımasıdır.

Komprador-feodal düzenin, işsizlik, hayat pahalılığı, enflasyon vb. hastalıklarının acısını ve yükünü, halkımız ve onun gençliği on yıllardan beri çekmektedir. Fakat bugünkü ağır buhran şartlarında bu acı daha derinleşmiş, yük daha ağırlaşmıştır.

Bugün işsizlik ülkemizde hızla yayılmaktadır. Komprador-feodal sınıfların hizmetindeki hükümetler, yeni iş alanları açmak bir yana, mevcutları bile muhafaza edememektedir. Üretim kapasitesi sürekli olarak düşmekte, birçok iş alanı kapanmaktadır. Bu durum, son CHP iktidarı döneminde daha da ağırlaştı. Çünkü bütün demagojik gizleme çabalarına rağmen emperyalist tekellerin ve mali kuruluşların reçeteleri en çok bu dönemde uygulandı. Bunun doğrudan sonucu da, milyonlarca işsize iş bulmak bir yana, iş sahibi olanların önemli bir bölümünü de işten çıkarmak oldu. Tek tek işten atmalar ve toplu işten çıkarmalar, bugün hızını artırarak sürmektedir. Bu, çalışabilen nüfusun sürekli artmasıyla da birleşince ülkemizdeki işsizler ordusu hızla kabarmaktadır.

İşsizlik, en başta emekçi halkın genç kesimini hedef almaktadır. Ülkemizdeki işsizler ordusunun yarısından fazlasını gençler oluşturmaktadır. Bu oran gün geçtikçe artmaktadır. Gençler işe en son alınmakta ve işten ilk atılanlar olmaktadır.

Bugün üretim kapasitesinde düşme, zarar vb. sebeplerle yoğunlaştırılan işten çıkarmaların ilk hedefi genç işçilerdir. Büyük çoğunluğunun kaçak olarak çalıştırılması, iş sözleşmesinden yoksunluk bunu kolaylaştırmaktadır. Patron en düşük ücretle, genç işçileri bol bol sömürdükten sonra tazminatsız olarak onların işine son vermektedir.

Topraksızlık ve iş alanlarının yokluğu nedeniyle işsizlik bugün kırsal kesimde köylü gençlik içinde de hızla büyümektedir. Diğer yandan eleyici faşist feodal eğitim sistemi geçen yıllarda olduğu gibi bu yılda onbinlerce lise mezunu genci sokağa atacak, onları işsizliğe mahkum edecektir.

Bugün işsizlik gençliğin hayat düzenini iyice bozmakta, onun bugününü ve geleceğini karartmaktadır.

Bugünkü buhranın ağır sonuçlarından biri de korkunç hayat pahalılığıdır. Sürekli olarak artan fiyatlar ve enflasyon hayatı çekilmez hale getirmiştir. Fiyat artışları ve enflasyon emperyalist tekellerin ve komprador tekelci burjuvazinin kârlarına yeni kârlar katmaktadır. Onlar bu yolla bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yüklemekte, sömürüyü yoğunlaştırmaktadırlar. Fiyat artışları emekçi halkın kullandığı temel ihtiyaç maddelerinde en yüksek orana varmaktadır. Diğer yandan yüksek fiyatlarına rağmen birçok temel ihtiyaç maddesi bulunmamakta, sokaklarda uzun kuyruklar oluşmaktadır.

Fiyatlar sürekli artarken, hayat sürekli olarak pahalılaşırken işçilerin gerçek ücretleri düşmektedir. Yani ücretler gerçekte sürekli olarak düşmekte, emekçilerin alım gücü sürekli olarak azalmaktadır. Küçük üretici köylünün ürettiği ürünlerin taban fiyatları emperyalist tekellerin ve IMF gibi emperyalist mali kurulaşların baskısıyla çok düşük tutulmakta, üretici köylülük yıkıma uğratılmaktadır. Mevsimlik çalışmanın ötesinde (ki işsizliğin büyüdüğü şartlarda çoğu kere bu da mümkün olmamaktadır.) hiçbir geliri olmayan topraksız ve az topraklı köylüler ise hayat pahalılığı şartlarında zorunlu kullanım maddelerinden bile yoksun kalmakta tam bir açlık ve sefalete mahkum olmaktadırlar.

Genel olarak düşük olan ve ağırlaşan buhran şartlarında gerçek değeri sürekli olarak düşen işçi ücretleri, işçi gençlik için çok daha düşüktür. Bu durum komprador-feodal sınıflar tarafından yasa hükmü haline getirilmiştir. Eşit işe eşit ücret verilmemektedir. 16 yaşından küçük gençler aynı iş zamanında hatta çoğu kere çok daha fazla çalıştırılmalarına rağmen onlar için ayrı bir asgari ücret sistemi yasa hükmü haline getirilmiştir. Kaldı ki, bu yaşta gençlerin çoğu kaçak ve sigortasız çalıştırıldıkları için bu gülünç asgari ücreti bile alamamaktadırlar. Çıraklar kesiminde ise durum çok daha fecidir. Çıraklık yasasının bir günde yaklaşık iki işgünü (12-16) saat çalışan çıraklar için tespit ettiği ücret, genel asgari ücretin % 30'udur. Bu, angaryanın yasa hükmü haline getirilmesinden başka bir şey değildir. Kaldı ki bu % 30 bile hemen hemen hiçbir atölyede uygulanmamaktadır.

Öğrenci gençlik de, hayat pahalılığından büyük acı çekmektedir. Eğitim araç ve gereçleri sürekli olarak pahalılaşmakta, eğitim giderleri kat kat artmaktadır. Büyük çoğunluğu yoksul aile çocukları olan öğrenciler bu şartlarda eğitimlerini sürdüremez hale gelmekte birçoğu öğrenimini terk etmektedir. Yüksek öğrenim gençliği için durum daha ağırdır. Çünkü bu kesimdeki öğrenciler öğrenimlerini çoğu kere başka illerde ailelerinden ayrı sürdürmek zorundadırlar. Bu ise barınma, beslenme, ulaşım vb. sorunları yaratmaktadır. Diğer yandan yüksek öğrenim kesiminde eğitim giderleri çok daha fazladır. Bugünkü buhranın korkunç hale getirdiği hayat pahalılığı, yükseköğrenim gençliğini çok güç duruma sokmakta, onu öğrenimini sürdürememe tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaktadır. Faşist diktatörlüğün, sınırlı sayıda öğrenciye verdiği kredi, gülünç bir miktardadır. Bu miktar bugün büyük şehirlerde sadece ulaşım harcamalarına veya bir iki ders kitabı satın almaya ancak yetebilmektedir. İhtiyacın çok çok altında bir kapasitede olan öğrenci yurtlarının bir kısmı polis jandarma kışlaları haline getirilmiş, geriye kalanlara giriş faşist yurt yönetmenliği ile imkansız hale getirilmiştir. Diktatörlük düzene köle olmayı kabul etmeyenleri yurtlara almamaktadır.

Kısaca, bugünkü buhran şartlarında had safhaya ulaşan işsizlik ve hayat pahalılığı, işçi, köylü, emekçi ve öğrenci gençliğin yoksulluğunu, sefaletini büsbütün artırmakta, hayatını karartmaktadır.

Komprador-feodal düzen ve onun bugünkü ağır bunalımı, gençliği, sadece kötü hayat şartlarına mahkum etmekle ve bunu gün geçtikçe ağırlaştırmakla kalmamakta, onu, her türlü temel siyasi özgürlükten de yoksun bırakmaktadır. Bugün milyonlarca gencin boynunda sadece ekonomik ve sosyal kölelik zincirleri değil siyasal kölelik zincirleri de bulunmaktadır. Ve gençliğimiz buhran şartlarının bu siyasal kölellik zincirlerinin acısını, çok daha ağır hissetmektedir. Komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağaları, buhranın ağır yüklerini emekçilerin sırtına daha kolay yükleyebilmek için bu zincirleri daha çok sıkmakta, sömürüye paralel olarak faşist siyasal baskıyı da yoğunlaştırmaktadır. Bu faşist siyasal baskı, Kürt gençliği üzerinde azgın bir milli zulüm ve asimilasyonla birleşmektedir.

BUHRANIN AĞIR SONUÇLARI, GENÇLİĞİ MÜCADELEYE VE DEVRİME YÖNELTİYOR!

Kötü hayat şartları, yoksulluk, sefalet buhranın gençlik kesiminde yarattığı sonuçların bir yönüdür. Asıl büyük önem taşıyan diğer yön ise komprador-feodal düzene karşı uyanışın hızla yaygınlaşması, gençliğin öfke ve hoşnutsuzluğunun kabarmasıdır. Bu büyük önem taşıyan bir olgudur.

Bugün geniş gençlik yığınları, özellikle emekçi gençlik yığınları hayatın her alanında burjuva feodal düzenin çürümüşlüğü ile yüz yüze gelmekte, ona kin duymakta, ondan kopmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk saflarındaki devrimci kaynaşma, gençlik kesiminde daha belirgin daha derindir.

Gençliğin bugünkü sömürü ve zulüm düzeninden kopuşu, son yıllarda özellikle hızlandı. Birkaç yıl önce gençliğin önemli bir bölümü arasında düzen değişikliği talebi hızla yaygınlaştı. O dönemde, iktidarda faşist MC partileri vardı. Gençliğin düzenden kopuşu bu faşist partilerden kopuşuyla birleşiyordu. Fakat o dönemde oluşan bu devrimci birikimi ve talebi reformist CHP ve onun sözde umut genel başkanı, bin bir türlü demagojiyle saptırdı ve önemli ölçüde kendi siyasi etkisi altına aldı. Son birbuçuk yıldan beri ise, CHP hükümet etmektedir. Bu dönemde komprador-feodal düzenin buhranı daha derinleşti ve çok daha ağır sonuçlar yarattı.

Reformist CHP hükümeti, bütün faaliyetlerini komprador-feodal ekonomiyi kurtarmaya yöneltti. Bunun yolu da, buhranı işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına yıkmaktan geçmekteydi. Yani işsizliği daha çok artırıcı tedbirler almak, toplu işten çıkarmaları onaylamak ve bizzat uygulamak, zam üstüne zam yaparak hayat pahalılığını artırmak, paranın değerini düşürmek, işçi ücretlerini ve taban fiyatlarını düşük tutmak, sahte toprak reformu tasarısını bile rafa kaldırmak vb. tedbirler almaktı. Emperyalist tekellere, IMF'ye boyun eğmek onların arzusunu yerine getirmekti. İşte CHP hükümeti bütün bunları yaptı. Bu da onun bütün demagojilerini iflas ettirdi. Kitleler içinde özellikle gençlik kesiminde CHP'nin de umut olmadığı , kurtuluşun devrimde olduğu düşüncesini yaygınlaştırdı,

Aynı kaynaşma gerici faşist partilerin, AP, MHP'nin ve MSP'nin tabanında da özellikle genç emekçilerden oluşan kesimlerinde de meydana gelmektedir. Gerçi bu partiler reformist CHP'nin iktidarda oluşundan yararlanarak kitlelerin talepleri hakkında yoğun bir faşist demagoji sürdürmektedirler. Bunun etkisiz kaldığı da söylenemez. Fakat buhran ve onun ağır sonuçları şartlarında sadece faşist demagoji kitleleri dizginlemek için yeterli olamamaktadır veya bir süre için etki sağlayamamaktadır. *Kitleler devrimci* propagandanın etkisi ve kendi deneyleriyle adım adım faşist partilerden de kopmaktadırlar. CHP'nin sahte umutla aldattığı ve bugün bu umudun boşa çıktığını gören gençlik kitlelerinin ise, çok sınırlı bir bölümü hariç yeniden faşist partilerin demagojilerine kanmaları mümkün değildir. Çünkü onlur uzun yıllar süren faşist hükümetler dönemini yaşamış ve kendi öz deneyleriyle faşist partilerden uzaklaşmışlardır.

Hiç şüphesiz gençlik içindeki devrimci kaynaşma sadece, onun siyasileşmiş kesimlerinde yaşanmamaktadır. Gençliğin, bugüne kadar, komprador-feodal sınıflar ve onların partilerinin de özel çabasıyla siyaset dışı kalmış kesimleri hızla siyasileşmektedirler. Bu gençliğin geri kesimlerinde yaşanan devrimci bir gelişmedir. Gündelik talepler için mücadele eden gençlik karşısında patronların, ağaların ve genel olarak diktatörlüğün baskı ve terörünü görünce, siyasal mücadeleye yönelmekte. siyasi talepler ileri sürmektedir. Bu onu hızla aktif siyasi hayata itmektedir.

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN SAFLARI GÜÇLENİYOR, GENİŞLİYOR

Gençliğimiz devrimci bir geleneğe sahiptir. O hiçbir zaman zulme ve sömürüye kolayca boyun eğmemiş, yiğitçe, fedakarca mücadele etmiştir. Ülkemizde bugün varolan devrimci gençlik hareketi böyle bir mirasın üzerinde yükselmektedir.

Bugün gençliğin her kesiminde, şu veya bu düzeyde bir mücadele vardır. Gençlik, sömürüye, zulme, buhranın yarattığı ağır sonuçlara karşı kendi acil hak ve talepleri için mücedele etmektedir. Gençliğin geri kesimlerinde büyük ölçüde kendiliğinden gelişen mücadele devrimci gençlik hareketinin saflarını hızla genişletmekte, onun coşkulu ve militan niteliğini pekiştirmektedir. Mücadele eden gençlik iş istemekte, toprak istemekte, iyi hayat şartları istemekte, ulusal-demokratik bir eğitim istemekte, eğitim giderlerinin tümden devlet tarafından karşılandığı parasız eğitim istemekte, daha da önemlisi, o, sınırsız siyasi özgürlük istemektedir. Gençlik bugün bu taleplerinde ısrarlıdır. Faşist diktatörlüğün baskısı, terörü, tehdidi, demagojisi ve diğer sindirme ve oyalama taktikleri onu durduramamaktadır. Sıkıyönetime rağmen yükselmeye devam eden mücadele bunu göstermektedir. Her türlü özel tedbirlere, ağır tehditlere, faşist diktatörlüğün güç gösterilerine rağmen halkımızla yanyana, onbinlerçe gencin 1 Mayıs gösterilerine katılması, kendi taleplerini haykırması bunu göstermektedir.

Bugün, safları sürekli genişleyen ve militan niteliği pekişen devrimci gençlik hareketinin geleceğini büyük ölçüde etkileyen ve onu başarılı ve sağlıklı gelişimini belirleyen iki önemli gelişme vardır. Birincisi onun her geçen gün daha büyük ölçüde devrimci bir önderlik altında birleşmesidir. İkincisi ise, giderek daha büyük ölçüde öğrenci gençliğin dışına taşması işçi ve köylü gençliğe yayılmasıdır. Bugün işçi ve köylü genç-

nin buhranı ve gençlik

ık devrimci gençlik hareketi içinde önemli bir yer tutmaktadır. Buhran bu gelişmeyi hızlandırmaktadır. Çünkü buhranın yarattığı ağır ekonomik ve toplumsal sorunlar en başta işçi sınıfı ve köylülüğü ve bu sınıfların genç kesimlerini, yani işçi gençlik ve köylü gençliği etkilemektedir. Emekçi gençliğin özleklikle işçi gençliğin devrimci mücadeleye katılması devrimci gençlik hareketine büyük güç katmakta, onu militanlaştırmakta, sağlamlaştırmakta, sürekli ve istikrarlı hale getirmektedir.

HAKİM SINIFLAR GENÇLİĞİN UYANIŞINI DURDURMAK MÜCADELESİNİ BASTIRMAK İÇİN NE YAPIYORLAR?

Daha önce de belirttiğimiz gibi, burjuva feodal sınıflar, onların siyasi temsilcileri, gençlik kesimindeki kaynaşmada, gençliğin siyasileşmesinden, düzene karşı hoşnutsuzluğunun büyümesinden ve devrime yönelmesinden büyük bir rahatsızlık duyuyorlar. Bu gelişme açıkça onları korkutuyor ve telaşlandırıyor.

Fakat onyılların tecrübesine sahip olan, uluslararası burjuvazinin ve gericiliğin tecrübesinden sürekli beslenen ve geniş ekonomik, mali ve teknik imkanlara sahip olan hakim sınıflar, gençlik kesimindeki bu devrimci gelişme karşısında eli kolu bağlı olarak durmuyorlar. Bu komprador-feodal sınıflar, gençliğin mücadelesi karşısında çaresizdir derken, onların eli kolu bağlı durduklarını ve devrimci gelişmeyi çaresiz bir halde seyrettiklerini söylemek istemiyoruz. Sadece, burjuvazinin ve toprak ağlarının başvurdukları, her çareye rağmen gençliğin uyanışını durduramadıklarını onun devrimci eylemini boğamadıkları gerçeğini vurguluyoruz.

Evet, ülkemizde komprador-feodal sınıflar, onların faşist, reformist ve revizyonist partileri, faşist devleti, propaganda araçları vb. boş durmuyor. Hakim sınıflar, buhranın yarattığı devrimci sonuçları görünce gençliği kaybetmemeye, onun devrimci uyanışını durdurmaya, onu siyaset dışı tutmaya, yozlaştırmaya, devrimci eylemini baskı ve terörle sindirmeye özel bir önem veriyorlar. Onlar çeşitli araçları partileri, akımları ve taktikleri çeşitli biçimlerde, çok yönlü olarak kullanıyorlar. Ve bütün bu çok yönlü faaliyetin bileşkesini, gençliğin devrimci uyanışını durdurmak amacı ve çabası oluşturuyor.

Egemen sınıfların her zaman için gençliğe yönelik çabalarından biri, onu siyasi hayatın dışında tutmaktır. Onlar bunun için yoğun ve çok yönlü bir faaliyet sürdürür, sürekli propaganda yaparlar. Gençliği yozlaştırmaya; siyasi hayatın dışında tutmaya; kendi sorunlarına, halkın sorunlarına, ülke sorunlarına yabancılaştırmaya çalışırlar. "Siyaset gençliğe *göre değil*", *"Gençlik siyasetten anlamaz"*, "gençlik gençliğini yaşamalı" demagojisini yaparlar. Gençlik içinde yozluğu, ahlaksızlığı, lumpenliği, futbol kültürünü, uyuşturucu madde ve alkol alışkanlığını, kumarı, seksi, kendi halkının devrimci kültür değerlerine yabancılaşmayı yaygınlaştırmaya çalışırlar.

Hakim sınıfların bu yöndeki çabaları bugün de daha sinsi fakat daha sistemli olarak sürmektedir. Keskinleşen mücadele şartlarında bu çaba, gençliğin bilinç olarak ileri kesimlerinde daha az etkili olmaktadır. Fakat buhranın ağır sonuçlarıyla yıkıma uğramış geri kesimlerinde küçümsenemez bir oranda etki bulmaktadır. Açlığa ve sefalete daha ağır bir şekilde mahkum olan bilinçsiz gençlik kesimlerinin bir bölümü hızla siyasileşir ve belirli bir bilince ulaşırken; diğer bir bölümü sefaletin ve yıkımın yarattığı şartlarda çürümüş yoz, emperyalist ve feodal ahlak ve kültürden kolayca etkilenmektedir.

Yoz propaganda, hakim sınıfların gençliği siyaset ve mücadele dışı tutma çabalarının bir biçimidir. Onun sinsi biçimidir. Aynı amacı güden, fakat sinsi değil, açık olanı ise gençliğe siyaseti yasaklamadır. Bu çaba, son bir-iki yılda öğrenci gençlik kesiminde özellikle görüldü. Okullarda ve yurtlarda disiplin yönetmeliklerini daha da faşistleştirmek bu amacı güdüyordu. Ve hakim sınıf sözcüleri bunu açıkça ifade ediyorlardı. Gençlik örgütlerine saldırılarda da, diğer gerekçelerin yanı sıra gençliğin siyaset yapamayacağı, bunun için örgütlenemeyeceği gerekçesine dayanıyorlar. Fakat hiç şüphesiz faşist diktatörlük -genel olarak gençliğin siyasileşmesini istemediği halde- siyasileşmeyi devrimci bir yönde yaşayan gençliğe siyaset yasağı koymaktadır. Faşist gençlik örgütlerini ise, her türlü olanaklarla beslemekte ve teşvik etmektedir.

Hakim sınıfların, gençliğin devrimci uyanışını onun düzenden kopuşunu engellemek için başvurdukları bir diğer taktik ise mevcut buhranın gerçek kaynağını gizlemektir.

Düzenin kötülüklerini, "kötü siyasetçiler"in, "beceriksiz yöneticiler"in kabahati olarak göstermek, hakim sınıfların her zaman başvurdukları demagojik taktiktir. Onlar, böylece suçu mevcut hükümete yükleyerek düzeni aklamaya, kitlelerin kabaran öfkesinin düzene yönelmesini engellemeye çalışırlar. Her türlü revizyonist de, aynı doğrultudaki çabalarıyla hakim sınıflara hizmet ederler.

Buhranın derinleştiği, işsizlik, pahalılık ve yoksulluk gibi ağır sonuçlarının emekçi halkı daha çok ezdiği bugünkü şartlarda suçu CHP hükümetine yükleyerek düzeni aklama çabaları iyice yoğunlaştı. Bunu bugüne kadar daha çok, faşist siyasi partiler ve burjuva basını yapıyordu. Fakat son zamanlarda milyonlarca liralık ilanlarla, bunu bizzat komprador tekelci burjuvazinin örgütleri yapmaya başladılar. Onlar, daha önceleri de, bu görevi sadece satın aldıkları basına ve faşist siyasetçilere bırakmıyor TUSİAD, TİSK Sanayi Odaları, Ticaret Odaları vb. örgütleriyle suçu hükümete yükleme, düzeni aklama faaliyeti sürdürüyorlardı.

Fakat bu, bugünkü gibi değildi.

CHP hükümeti suçludur. Fakat onun suçu komprador burjuvazinin, burjuva basınının, faşist partilerin ve revizyonistlerin gösterdiklerini nitelikte değildir. Onun suçu kötü yönetmekte değildir. Aksine, o, komprador-feodal düzenin buhranını gidermek, faşist diktatörlüğün gediklerini kapatmak için her türlü maharetini gösterdi. Hakim sınıfların daha çok sömürmeleri için oldukça iyi yönetti. İşte onun suçu işçi sınıfı ve emekçi halk için daha çok baskı, daha çok sömürü demek olan bu iyi yönetmesindedir.

CHP hükümeti, hakim sınıflar açısından oldukça iyi olan bu yönetimi 1.5 yıldır sürdürmektedir. Bu iyi yönetimin de yardımıyla, işçi sınıfı, emekçi halk ve gençlik kitleleri için hayat dayanılmaz hale geldi. Hakim sınıflar ve emperyalistler ise kârlarına yeni kârlar kattılar. Bu durum kitleleri öfkelendiriyor onları düzenden koparıyor ve devrime yöneltiyor.

İşte, böyle bir dönemde bu gelişmeyi durdurabilmek, kitleleri yanıltmak, onların öfkesini düzene değil de "kötü yöneten" hükümete yöneltmek hakim sınıfların yoğun uğraşlarından biri haline geldi. Onlar bu propagandayla, aynı zamanda, kitlelerin gözünde yıpranan hükümetteki "kötü siyasetçiler" ve onların partisi yerine hükümet edecek yeni siyasi alternatifler hazırlıyorlar. Hakim sınıflar onların basını, faşist partileri, komprador-feodal düzenin suçunu CHP hükümetine yüklerken, CHP'nin geçmişte suçu MC'nin "kötü yönetimi"ne yükleme demagojisinden de yararlanıyorlar. Bilindiği gibi CHP, MC hükümetleri döneminde, düzene karşı yürüttüğü sahte muhalefetin yanı sıra, kötülüklerin nedeninin MC'nin "kötü yönetimi" olduğunu söylemiş, ve hükümet olur olmaz kısa zamanda iyi bir yönetimle bu kötülükleri gidereceğini söylemişti. Bugün, hakim sınıflar, CHP daha kötü yöneterek MC'nin "kötü yönetimi"nin yarattığı kötülükleri daha da ağırlaştırdı demagojisini yapıyorlar. Mevcut hükümet yerine iyi yöneten, becerikli bir hükümet gelirse işlerin düzeleceği kanısını yaymaya çalışıyorlar.

Hakim sınıfların, hoşnutsuzluğu artan ve düzenden kopan gençliğin devrimcileşmesini engellemek için başvurdukları taktiklerden biri de işte budur.

Hakim sınıfların bir taktiği de gençliğin hoşnutsuzluğunu ve muhalefetini saptırmak, düzenin sınırları içine hapsetmek sahte alternatiflerle kendi çıkarlarına alet etmektir.

Kitlelerin mücadelesini dizginlemek ve düzeni ayakta tutmak için birbirleriyle yarışan çeşitli hakim sınıf partileri, bunu, değişik biçimlerde yapmaktadırlar. Onlar, çekilmez hale gelen hayat şartları karşısında bir kurtuluş yolu arayışı içresinde olan gençlik kitlelerine değişik sahte kurtuluş yolları gösteriyorlar. Fakat hepsinin ortak amacı gençliği, gerçek kurtuluş yolu olan devrimden uzaklaştırmaktır.

Geçmişte faşist MC hükümetleri döneminde gençliğin muhalefetini, en çok CHP saptırmaya çalışmış ve bunda önemli ölçüde başarılı da olmuştu. CHP MC partilerinden ve düzenden kopan gençliğin, birçok talebine sahtekarca sahip çıkmıştı. O gençliğe hükümete geldiği zaman düzen değişikliklerini bir bir gerçekleştireceğini, faşist teröre son vereceğini, iyi hayat şartları gerçekleştireceğini, toprak reformu yapacağını, ücretleri yükselteceğini, eğitim sisteminde reform yapacağını, gençleri üniversite kapılarında bekletmeyeceğini, yurtları faşistlerden temizleyeceğini, barınma sorununu halletmek için yeni tedbirler alacağını vb. daha birçok şey vaat etmişti.

Bu demagojiyle gençliği önemli ölçüde etkilemeyi başarmıştı.

CHP 18 aylık iktidarı döneminde gençliğin hiçbir sonununa çözüm getirmedi. Aksine gençliğin mevcut sorunlarını daha çok ağırlaştırdı. Derinleşen buhranın sonucu olarak bu sorunlara yenileri eklendi.

Hayat gençlik kitleleri için çekilmez hale geldi.

Bugün CHP'ye umut bağlayan gençliğin ileri kesimleri ondan koparak devrime yöneliyor. Fakat aynı şeyi geri kesimler için söylemek mümkün değildir. Bu kesimler, CHP'den soğumakla birlikte henüz devrime yönelmemekte, bir arayış içerisinde bulunmaktadırlar. Diğer yandan buhranın etkisiyle hızla uyanan, siyasileşen, düzenden kopan kesimler de bir kurtuluş yolu arayışı içerisindedirler.

İşte bu şartlarda gerici , faşist, revizyonist ve reformist demagoji bütün şiddetiyle işliyor.

Faşist AP suçu hükümete yükleme, mevcut ekonomik siyasi düzeni açıkça aklama taktiği izliyor. Bu parti, kitlelerin açlığı, yoksulluğu üzerine, zamlar ve hayat pahalılığı üzerine, bazı temel ihtiyaç maddelerinin yokluğu üzerine, taban fiyatlarının düşüklüğü üzerine vb. daha birçok sorun üzerine bolca demagoji yapıyor. Bunlara sahip çıkar gözüküyor. Fakat, bütün bunların CHP hükümetinin kötü politikasından kaynaklandığını belirtiyor. Bu partinin şefi Demirel "Kabahat ne düzendedir, ne rejimdedir. Kabahat CHP'nin kötü icraatındadır" sloganını kullanıyor.

Faşist MHP çok daha iğrenç bir demagojiye başvuruyor. Ve bu parti bu demagojisini özellikle gençliğe yöneltiyor. Komprador kapitalizminin ve emperyalizmin bir numaralı uşağı ve savunucusu olan bu parti, alçakça bir demagojiyle kapitalizme, emperyalizme karşı sloganlar kullanıyor. Gençliğe, sömürüyü ve dışa bağımlılığı yok edecek bir düzen değişikliği vaat ediyor. Bugünkü kötülüklerin, 'Milli devlet ve güçlü iktidar" şartlarında giderileceği demagojisini yapıyor. O, bir taraftan devrime ve sosyalizme karşı dizginsiz bir anti-komünist propaganda sürdürüyor. Fakat diğer yandan ise anti-kapitalist, anti-emperyalist hatta anti-faşist demagojik sloganlar kullanıyor. "Kapitalizme, emperyalizme, faşizme ve komünizme karşıyız", "Mücadelemiz vurguncu düzene karşıdır." vb. sloganları, bu faşist parti, özellikle gençliğe yönelik propagandasında kullanıyor. O, bunu, gençliğin dini ve ırkçı ön yargılarını sömürmeyle birleştiriyor.

Bu faşist parti, CHP hükümeti döneminde gençliğe yönelik demagojisine daha bir ağırlık verdi. CHP'nin iflasını "solculuğun iflası" olarak göstermeye çalışmaktadır. Gençliğin CHP hükümeti döneminde ağırlaşan sorunlarının savunucusu pozlarına giriyor. Gençliğin düzene duyduğu militan öfkeyi kendi faşist niyetlerine alet etmeye çalışıyor.

MSP'nin demagojisi ise daha farklı. Bu parti de diğer faşist partiler gibi komprador-feodal düzenin ve emperyalist tahakkümünün savunucusudur. Fakat bu niteliğini gizlemeye, gençliğin sorunlarını ve yurtsever ruhunu sömürmeye çalışıyor. Gençliğin geri kesimlerinin dinci-feodal önyargılarını akılalmaz şekilde istismar ediyor. Bu parti, bugünkü işsizliğin, yoksulluğun, hayat pahalılığının, geri kalmışlığın "manevi kalkınmaya öncelik tanımamaktan doğduğu" demagojisini yapıyor. O kendini, "batı kapitalizmine karşı"ymış gibi göstermeye çalışıyor. Müslüman bir Türkiye'nin kurulmasıyla gençliğin kurtulacağı, işsizliğin ve kötü hayat şartlarının yok olacağı, emperyalist köleliğin son bulacağı demagojisini yapıyor.

AP, MHP ve MSP gibi faşist partiler gençliğin bugünkü hoşnutsuzluğunu sömürmeye çalışırken, belirli ölçülerde farklı demagojilere başvursalar da bir meselede birleşiyorlar. Devrimi ve sosyalizmi açıkça kötülemek, gençliği devrime karşı anti-komünist bir bilinçle eğitmek.

Sosyal-faşist akımların durumu bu açıdan farklıdır. Bu akımlar da tıpkı faşistler gibi, gençliğin düzene yönelen muhalefetini dizginlemek, muhalefetini saptırmak amacı güdüyorlar. Fakat yüzlerinde "devrimci", "sosyalist" gibi maskeler taşıdıkları için devrimi, sosyalizmi açıkça kötüleyemiyorlar. Gençliğe yönelik demagojiyi özellikle Rus sosyal-emperyalizminin uzantıları yapıyorlar. Bunlar kendi talepleri için mücadeleye atılan gençlik kitlelerinin karşısına, bu taleplere ve mücadeleye sahip çıkar gözükerek çıkıyorlar ve gençliği etkilemeye çalışıyorlar.

Buhranın derinleştiği ve kitlelerin kendiliğinden devrimci mücadelesinin hızla yaygınlaştığı bir dönemde, hakim sınıflar devrimci maskeli bu karşı-devrimcilerin hizmetinden daha çok yararlanmaktadır. Çünkü, faşist partiler bütün demagojilerine ve kitlelerin geri kesimleri üzerinde sağladıkları etkiye rağmen, gençliğin geniş yığınlar halinde devrime yönelmesini engelleyemiyorlar. Gençlik yılların deney birikimiyle de kurtuluşun devrimde olduğunu ağırlaşan buhran şartlarında daha iyi kavrıyor ve devrime yöneliyor. Diğer yandan, hakim sınıflar, genel olarak gençliğin hoşnutsuzluğundan rahatsız olmalarına rağmen, onları özellikle rahatsız eden, *hoşnutsuzluğu devrime yönelmekle birleştiren gençlik kesimleridir. Ve işte devrimci* maskeli revizyonist akımların faaliyet sahası özellikle bu kesimlerdir. Yani onlar, hakim sınıflara hizmeti, devrimci mücadeleyi içten vurarak devrimci saflarda hakim sınıfların ajanlığını yaparak yerine getiriyorlar. Bu ise, mücadelenin yükseldiği şartlarda hakim sınıflar için bulunmaz bir hizmettir.

Onların sıkıyönetimi aklamak ve 1 Mayıs gösterilerini engellemek için yaptıkları hizmet bunun son örneğidir.

Sosyal-faşistlerin hakim sınıflara hizmeti sadece devrim adına gençliğin devrimci mücadelesini sömürmek değildir. Onlar ayrıca devrimci gençliğin eylem birliğini bozmak, saflarında karışıklık yaratmak, yılgınlık ve teslimiyet eğilimlerini yaymak, bazı devrimci-demokrat grupların taşıdığı zaafları körüklemek vb. faaliyetleriyle de hakim sınıflara hizmet etmekte çürümüş sömürü ve zulüm düzeninin ayakta tutmaya çalışmaktadırlar.

18 aylık hükümet döneminde gençliğe düşman yüzü açığa çıkmış olan CHP de gençliğe yönelik demagojisini bütün şiddetiyle sürdürüyor. O, hala kendini umut olarak gösterme, kendisinden başka seçeneğin olmadığını ispatlama çabasında. Bunu yaparken de hem hükümet ettiği sürece gençliğin bazı sorunlarını çözdüğü yalanını yayıyor. Hem de gençliğe sabretmesi bazı fedakarlıklara katlanması gerektiğini öğütleyerek tek başına itkidara geldiğinde tüm sorunları çözeceği yalanını yayıyor.

Faşist-revizyonist ve reformist partilerin gençliğe yönelik bu demagojik, aldatıcı faaliyetlerine rağmen gençliğin mücadelesi gün geçtikçe yayılmaktadır. Bu ise, hakim sınıfları, diğer yol ve yöntemlerin yanı sıra baskı ve terörü daha da koyulaştırmaya itiyor. Hakim sınıfların keskinleşen mücadele şartlarında başvurdukları baş yöntem budur. Onlar, her türlü çabaya rağmen, mücadeleye, devrime yönelmesini engelleyemedikleri gençliğe, dizginsiz bir baskı ve terör uyguluyorlar. Bugün, faşist diktatörlüğün uyguladığı baskı ve terörün baş hedefi gençliktir. Faşist diktatörlük gençlik eylemlerini acımasız bir terörle ezmeye, onun örgütlerini dağıtmaya, onun önderlerini katletmeye veya zindanlara doldurmaya çalışıyor. Öğrenci yurtlarını kapattı. Okulları polis ve jandarma kışlalarına dönüştürdü. Yönetmenlikleri faşistleştirdi. Bütün bunlarla gençliğin yükselen mücadelesini bastırmayı amaçlıyor.

Hakim sınıfların, gençliğin düzenden kopuşunu durdurmak ve haklı mücadelesini ezmek için başvurduğu başlıca yöntemler bunlardır.

Fakat ortada hiçbir çabanın üstünü örtemeyeceği, gizleyemeyeceği bir gerçek var: Hakim sınıflar kullandıkları tüm araçlara, başvurdukları tüm taktiklere, uyguladıkları her yönteme rağmen gençlik yığınlarının devrimcileşmesi hızlanıyor. Gençliğin devrimci mücadelesi yükseliyor. Devrimci gençlik hareketinin safları sürekli güçleniyor, genişliyor.

BAŞTARAFI 7'de

BAŞTARAFI 7'de

öğretim, Yay-Kur, neredeyse her ilçeye bir tane açılan 2 yıllık "Yüksek" okullar, geçen yılki "soruları kolaylaştırdık, soruları cevaplayabilmek için dersleri görmüş olmak gerekmemektedir, kafayı çalıştıran yapar""demagojisi, bu yıl açılan kurslar bunların başlıcalarıdır.

Oysa gerçekte durum, gençlik açısından her yıl daha da kötüye gitmektedir.

Son yıllardaki ÜSS'na başvuranlar ve yükseköğrenime girebilenlerin sayılarındaki gelişmeler şöyledir:

1974-75

	ÜSS'ye başvu.	Yük.öğ. girebi.	kazanama	Kaza. oranı
1974-75	229994	59247	170744	% 25.1
1975-76	280536	57197	223336	% 20.3
1976-77	316341	70000 *	246341	% 22.1
1977-78	375000	37500	337500	% 10.0
1978-79	435008	37687	397321	% 8.6

*Tahmin

Açıkça görüldüğü gibi ÜSS sonunda sokağa atılanların sayısı 5 yılda sürekli artmış, son olarak 400 bin gibi çok yüksek bir sayıya ulaşmıştır. Kazananların oranı ise sürekli düşmüştür. Sınavlardaki eleyicilik alabildiğine artmıştır. Bu kendisini sınavlarda zamanı daha uzatmasından da göstermektedir.

Kötüleşme sadece eleyiciliğin artmasında, sokağa atılanların sayısının artmasında değildir. Sınıf ayrımı da giderek keskinleşmiştir. Üniversite kapıları emekçi çocuklarına her yıl daha da fazla kapatılmaktadır.

İstanbul Üniversitesinde öğrencilerin ailelerinin oturdukları yere göre yüzdeleri şöyledir:

	1967	1975
Köy.....	% 16.84	% 12.69
Bucak ..	% 20.02	% 2.59
İlçe ...	% 19.64	% 16.34
İl	% 42.70	
Üç büyük kent ...		% 41.06
Diğer il.		% 15.98

Rakamlardan da görüldüğü gibi köylü çocukların oranı azalırken, şehirlerde oturanların, özellikle de 3 büyük kentte oturanların oranı önemli ölçüde artmıştır. Buradan köy-şehir, doğu-batı arasındaki eşitsizliğin giderek arttığını çıkarabiliriz.

Egemen sınıfların ve sözcülerinin başvurduğu demagojilerden biri de yeni okullar açılarak yükseköğrenim olanaklarının yaygınlaştırıldığı ve bölgesel farklılıkların giderildiği şeklindedir.

Bu konuda yükseköğrenim olanağının yaygınlaştırılması adına piyasaya sürülen Yay-Kur ve Mektupla öğretim demagojilerinin çok kısa bir sürede ipliği pazara çıkmıştır. Bunları uygulamaya sokanlar bile bugün "icat"larını savunamama durumundadır.

Diğer bir uygulama da hemen hemen her ilçeye açılan 2-3 yıllık yüksekokullar ve teknik okullardır. Buralara giren öğrenciler, öğretim üyesi, kitabı, laboratuarı, atölyesi olmayan bu okulda hiçbir bilgi veya beceri kazanmadan 2-3 yıl okuduktan sonra "Kıdemli liseli"ler olarak tekrar geldikleri yere, işsizlerin saflarına dönmektedir. Çünkü bu öğrencilerin mezun olduktan sonra ne iş yapacağı hala belli değildir, ve bu okullarda hiç bir bilgi ve beceri kazanmamaktadırlar.

Egemen sınıflar bu uygulamalarla gençliğin yüksekögrenim talebini yozlaştırmaya, bu konudaki tepkisini yumuşatmaya ve sahte çıkışlarla gençliği oyalamaya çalışmaktadır. Tabii ki bu uygulamalar gençliğin sancılarını, yüklerini artırmaktan başka bir şey getirmemektedir.

Geri bölgelere yüksekokul açmakla bölge gençliğinin yükseköğrenim olanaklarının giderek artırıldığı, eşitsizliğin giderildiği iddiası da çirkin bir yalandır. Örneğin Diyarbakır Tıp Fakültesi öğrencileri arasında yapılan bir araştırmaya göre, Diyarbakır ve çevresindeki 12 ilden bu fakülteye girebilen öğrencilerin oranı 1972-73'te % 47 iken, hızla düşerek 1975-76 döneminde % 27 olmuştur.

Görüldüğü gibi ÜSS'nda eşitsizlikler artmakta, çelişkiler derinleşmektedir. Her yıl daha fazla genç elenmektedir. İşte bu çürüme, aynı bataklıkta yeni pis otların boy vermesine zemin hazırlamaktadır. Bu pis otlar da çürümeyi daha da hızlandırmaktadır. Çelişkileri, eşitsizlikleri daha da derinleştirmekte, emekçi halkın acılarını daha da artırmaktadır. Alabildiğine yaygınlaşan eğitim tüccarlığı sayıları her sene artan hazırlama kursları ve "Üniversite kazandıran kitap"lar, sınav sorularının satılması bunların örnekleridir. Bunların hepsi de eşitsizlikleri artırmakta, yoksul öğrencileri iliklerine kadar sömürmekte daha da yoksullaştırmaktadır.

CHP HÜKÜMETİ GENÇLİĞİN DURUMUNU DÜZELTEBİLİR Mİ?

CHP gençliğe yükseköğrenim olanağı sağlayacağı şeklinde bir dizi yalan vaatle halktan oy istedi ve aynı vaatlerle hükümete geldi. Ama bu dönem zarfında CHP faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğini yaptı. Gençliğin değil, komprador-feodal sınıfların çıkarlarını düşündü. Bu dönem içinde sınavlar sonunda sokağa atılan öğrenci sayısı daha da arttı. 400 bine ulaştı. CHP eşitsizlikleri gidermek, yükseköğrenim olanağını yaygınlaştırmak yolunda en ufak bir çaba göstermedi. Ama gençliğin yükseköğrenim talebini daha fazla ortadan kaldırmak için yeni çabalara girişti. "Soluğu yeten okur" laflarıyla bunu meşrulaştırmaya, teorileştirmeye çalıştı. Yüksek öğrenimdeki öğrencileri azaltmak için planlar yapmaya girişti. Onlarca eğitim enstitüsünü kapattı. Bu yıl uygulamaya koyduğu hazırlık kursu aldatmacasıyla öğrencileri soymak için yeni yollar buldu. Sınav harçlarını artırdı. En son olarak da elemeleri daha da artırmak, emekçi halk çocuklarına üniversite kapılarını tamamen kapatmak amacıyla, seçme sınavlarını ikiye çıkartma hazırlıklarına girişti. Buna göre gelecek yıl çifte sınav yapma planları yapmaktadır. Gençliğimiz yüksek öğrenim hakkının tamamen gaspedilmesi demek olan bu uygulamaya izin vermeyecektir.

ÜNİVERSİTEYE GİREBİLENLER KURTULUYOR MU?

Şu veya bu şekilde üniversiteye girebilen öğrenciler için sorunlar bitiyor mu? Hayır. Faşist-feodal eğitim sisteminin çarkları bu öğrencileri daha fazla ezmeye devam etmektedir. Eğitim tamamen paralıdır ve eğitim giderleri çok yüksektir. Beslenme barınma harcamaları hayat pahalılığına bağlı olarak sürekli yükselmektedir. Bunun karşısında yurt ve kredi olanakları çok kısıtlıdır. Burs ve krediler karşılıklı ve çok düşük düzeydedir. Bu yüksek giderleri karşılayamadığı için öğrenimini bırakmak zorunda, kalmak zorundadır. Eleyici eğitim sistemi, soyut, ezberci eğitim ve baştan beri gelen eğitim düzeylerindeki eşitsizlikler yüzünden daha birinci sınıfta çok sayıda genç yüksek öğrenimi terkediyor. Çok sayıda genç zorunlu olarak istemediği dallarda öğrenim görüyor, yetenekleri köreliyor, robotlaşıyor. Bunların yanısıra, öğrenciler üzerinde büyük baskılar uygulanmaktadır. Okullar polis-jandarmayla doldurulmuştur. Faşist cinayet şebekeleri öğrencilere azgınca saldırmakta, yüzlercesini katletmektedir. Bir yandan da faşist disiplin yönetmelikleriyle öğrenciler üzerinde baskılar uygulanmaktadır. Örgütlenme, gösteri ve söz hakları yoktur. Yönetimde söz sahibi değildirler. vb. vb.

Kısaca özetlersek öğrenciler açlık ve sefalet içinde bir hayata ve yoğun baskılara mahkum edilmektedir. Bir çoğu ise çeşitli nedenlerle öğrenimini bitirmeden okuldan ayrılmak zorunda kalmaktadır. Bitirebilenleri ise bekleyen yine işsizliktir.

TEK KURTULUŞ YOLU: DEVRİM VE SOSYALİZM.

Somut olguların, günlük hayatımızın açıkça gösterdiği gibi, bu eğitim düzeni içerisinde gençlik için bir çıkış yolu yoktur ve her geçen gün gençliğin durumu daha da kötüleşmektedir. Bu durum kaçınılmaz bir şey midir? Bu engellenemez mi?

Bu duruma son vermek mümkündür. Sosyalist Arnavutluğa baktığımızda bunu somut olarak görebiliriz. Sosyalist Arnavutluk'ta gençlerin yetenek bilgi ve becerilerini geliştirmek için her olanak sağlanmıştır. Her genç eğitim görme hakkına ve olanağına sahiptir. yüksek öğrenim görenlerin nüfusa oranı emperyalist ülkelerinkinden daha yüksektir. Eğitim parasızdır. Öğrencilerin sağlıklı, rahat bir şekilde yaşamaları için beceri ve yeteneklerini geliştirebilmeleri için her olanak vardır.

Arnavutluk'ta gençlik için mutlu bir hayat söz konusudur, çünkü orada her şeyin emekçi kitlelerin, toplumun ve insanların refahı için ayarlandığı bir düzen, sosyalizm hüküm sürmektedir. İktidarda sömürücü sınıflar değil, işçi sınıfı vardır.

Ülkemiz gençliği için de faşist- feodal eğitim sistemini, onun dayandığı burjuva-feodal düzeni yıkmadan kurtuluş yolu mümkün değildir. Bu da ancak devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması ve kesintisiz olarak sosyalizme geçilmesiyle mümkündür.

O halde, biz gençlik olarak, bütün gücümüzü enerjimizi, faşist-feodal eğitim sistemine karşı mücadelemizi, bu sömürü ve zulüm düzenini yıkmak için mücadele eden işçi sınıfı ve emekçi halk ile birleştirmeliyiz. Emekçi halkın mücadelesinin en önünde yer alan ona önderlik eden proleter devrimci hareket etrafında sımsıkı kenetlenmeliyiz.

YDGF: Dünya devrimci gençliğinin ayrılmaz bir parçası

Türkiye Halk gençliğinin merkezi kitle örgütü YDGF'nin kapatılmasına karşı ülkenin dörtbir yanında yükselen protestolar ve eylemlerle, gençlik, örgütüne sahip çıktı. Bunun yanı sıra Dünya Komünist ve anti-faşist gençlik örgütleri de YDGF'nin kapatılmasına karşı protestolarını yükselttiler, yayınlarında YDGF'nin mücadelesine yer verdiler.

Dünya Komünist ve anti-faşist gençlik örgütlerinin faşist diktatörlüğün YDGF'ye saldırılarını aktif bir şekilde protesto etmesi Türkiye halk gençliğinde enternasyonalist bir heyecan yarattı ve coşkuyla karşılandı.

Bugün Dünya gençliğinin de devrim ve sosyalizm mücadelesi yükseliyor. Dünya kapitalizminin, emperyalizm sosyal-emperyalizmin içine düştüğü, giderek derinleşen ekonomik ve siyasi buhran dünya gençliğini devrim ve sosyalizme yöneltiyor.

Dünya gençliği bizimle aynı özlemleri paylaşıyor. Ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesinde birleşiyor. Ve aynı düşmanlara karşı mücadeleye atılıyor. Emperyalizme, sosyal- emperyalizme, modern revizyonizme ve üç dünyacı revizyonizme karşı mücadele eden dünya komünist ve devrimci hareketleri bizim mücadelemizin dolaysız destekcisi, müttefiki ve gerçek dostudur.

Dünya komünist ve devrimci hareketlerinin gelişip güçlenmesi dünya gençliğinin mücadelesini ve mücadelemizi güçlendirecektir. Dünya gençliğinin birlik, dayanışma ve örgütlülüğünün bir parçası olarak dünya komünist ve devrimci gençliğinin desteğini almak ve ona omuz vermek dünya gençliğinin ve Türkiye halk gençliğinin doğrudan mücadelesini güçlendirecektir.

Çeşitli ülkelerin gericiliği bu dayanışmayı engellemeye çalışıyorlar. Kendi aralarındaki Karşı devrimci birliği güçlendirirken, dünya halklarının ve gençliğinin birliğini ve mücadelesini bozmaya dağıtmaya çalışıyorlar. Şoven, ırkçı bir gençlik yetiştirmeye çabalıyorlar.

Sovyet Sosyal Emperyalistleri ise sahte, Enternasyonalizm Bayrağı sallıyor, Kruşçev döneminin sovyet iktidarını gaspetmesinden, ihanetinden bu yana DDGF aracılığı ile gençliği kendi yayılmacı, emperyalist emellerine alet etmeye çalışıyor.

Bugün görevimiz; modern revizyonizme ve uzantısı İGD'nin sahte enternasyonalizm bayrağı demagojisini açığa çıkarmak, gerçek dünya devrimci gençlik örgütleri ile birleşmek ve dayanışmaktır.

YDGF başından beri enternasyonalist bir ruh ve bilinçle hareket etti. Kuruldğundan beri uluslararası ilişkilerini faşist yasa ve engellemelere karşı geliştirmeye ve sürdürmeye çalıştı. Ve uluslararası gençlik örgütlerinden de bunu talep etti.

YDGF kapatıldıktan sonraki dünya gençliğinin desteği, YDGF'nin bu konuda gösterdiği çabanın önemini göstermektedir. (Sınırlı ve olanaksızlıklar içinde)

YDGF bundan böyle de uluslararası birlik ve dayanışmanın önemi ve bu alandaki görevlerinin de bilincinde olarak hareket edecektir.

YAŞASIN DÜNYA GENÇLİĞİNİN BİRLİK VE DAYANIŞMASI!

YDGF GENEL SEKRETERİ
ALİRIZA ÖGÜT

"ÜASS KALDIRILMALIDIR"

ÜSS sahtekarlığı yine tekrarlanacak. Bu yıl şimdiye kadar olanından çok daha fazla genç arkadaşımız elenecek. Bu yıl 400 bin arkadaşımız üniversiteye giremeyerek sokağa atılacak. İşsizliğin, açlığın, sefaletin karanlığına terkedilecekler, hayatları daha da fazla karartılacak. Egemen sınıfların buhranın yükünü halkın üzerine yıkma çabalarının bir sonucu olarak hayat pahalılığının, gençler arasındaki işsizliğin korkunç derecede arttığı günümüz koşullarında, bu yıl üniversiteye giremeyecek 400 bin arkadaşımızın durumu çok daha kötü olacaktır.

ÜSS'nin sonuçları şimdiden bellidir. Bu sınav sadece, bu gerçeği gizlemek için, emekçi halkımızı ve gençliğimizi aldatmak için düzenlenen bir oyundur. ÜSS'nin sonunda yüzbinlerce emekçi çocuğu elenirken, kolejlerde, özel okullarda okuyan, özel öğretmenlerden ders alan bir avuç komprador burjuvazi ve toprak ağasının çocuğu istediği üniversiteye girebilecek. Kalabalık sınıflarda, öğretmensiz, labaratuvarsız okullarda okuyan, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan emekçi çocukları elbette ki bu sınavda başarılı olamayacaklardır. ÜSS emekçi çocuklarına üniversiteleri kapatmanın yüksek öğrenimi sadece komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çocuklarının tekeline almanın bir aracıdır. Bu sınıfsal ayrım her sene daha da derinleştirilmeye çalışılmaktadır.

Biz bu duruma son vermenin ancak ulusal demokratik halkçı bir eğitim sistemiyle yani devrim ve sosyalizmle gerçekleşebileceğini biliyoruz ve bunun için mücadele ediyoruz.

Gençliğimiz yüksek öğrenim hakkının gaspedilmesine karşı onyıllardır mücadele etmektedir. Halk gençliği bu duruma hiçbir dönemde boyun eğmemiştir. Halk gençliğinin merkezi örgütü YDGF gençliğimizin şimdiye kadar sürdürdüğü bu mücadeleyi daha üst boyutlara sıçratmak için geçen yıl Faşist Feodal Eğitimi protesto Kampanyası düzenlemiştir. YDGF bu başarılı eylemiyle gençliğin çıkarlarının kararlı bir savunucusu olduğunu ve gençliğimizin geçmiş mücadelesinin gerçek mirasçısı olduğunu göstermiştir. Bu kampanya şimdiye kadar bölük ve güçsüz olarak sürdürülen mücadeleyi ilk defa olarak merkezileştirmiş, daha güçlü ve etkili olmasını sağlamıştır. Bu kampanya sırasında gençliğimiz fedakarca çalışmış, birçok şehirde onbinlerce kişinin katıldığı mitingler, geceler izinsiz gösteriler toplantılar forumlar gerçekleştirmişlerdir.

Bu yıl da gençlik ÜSS'nin kaldırılması için mücadelesini faşist diktatörlüğün sıkıyönetim, disiplin yönetmeliği vb. azgın saldırı ve terörüne rağmen daha da yükselterek sürdürecektir.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'TA YÜKSEKÖĞRETİM

Sosyalist Arnavutluk, işçi sınıfının iktidarda olduğu ve gençliğin tüm emellerinin gerçek olduğu bir ülkedir. Çünkü herşey bir avuç sömürücünün çıkarlarına göre değil, tüm halkın ve gençliğin çıkarları ve refahına göre ayarlanmaktadır. Bu kendini eğitim ve yükseköğrenim alanında da göstermektedir.

Kurtuluştan önce egemen sınıflar halk kitlelerinin ve gençliğin eğitilmesi ve aydınlanması için hiçbir çaba harcamıyorlar, tersine engel olmaya çalışıyorlardı. Çünkü onlara göre "Herkes okula giderse, sığırları kim güdecekti?" Bunun bir sonucu olarak halk korkunç bir cahilliğin içine gömülmüştü.

Kurtuluştan sonra AEP önderliğindeki halk iktidarının en baş ve temel görevlerinden biri eğitimi yaygınlaştırmak, nitelik olarak güçlendirmek, cahilliğin kökünü kazımak oldu. Halk iktidarı bu doğrultuda kısa zamanda muazzam adımlar attı, parlak başarılar kazandı.

Kurtuluştan önce nüfusun % 80'i (Bu dağlık bölgelerde % 90-95'i buluyordu.) okuma-yazma bilmiyordu. Bugün okuma-yazma bilmeyen kimse yoktur. 1970-71'de 6 yaşından büyük nüfusun %40'ı çeşitli okullara devam etmektedir. Bu kurtuluş öncesine göre 11.7 kat fazladır. Ülkede işçilerin ve köylülerin çocukları için yaygın bir yatılı okullar şebekesi ve burs sistemi vardır. 1969'da burslu ortaokul öğrencileri kurtuluş öncesi toplam ortaokul öğrencilerinin 5 katıdır. Eğitim baştan sona parasızdır. Öğrencilerden hiçbir harç veya vergi alınmaz. Eğitim yaygın ve kitlesel niteliğinin yanı sıra gençliğin devrimci eğitimi güçlendiren, inisiyatif ve becerilerini artıran bir niteliğe sahiptir. Ezberci değildir. Üretici faaliyetle birleştirilmiştir. Askeri-bedensel eğitim de eğitimin bir parçasıdır. Eğitim sistemi baştan aşağı öğrencilerin en geniş şekilde katıldığı demokratik bir tarzda örgütlendirilmiştir.

Aynı gelişmeler ve özellikler yüksek öğrenim için de söz konusudur.

Yüksek öğrenimde hızlı bir gelişme kaydedilmiştir. 1957'de açılan Tiran Üniversitesinde öğrenci sayısı 20 yıl içinde 3 kat artmıştır. Bu kurtuluş öncesiyle karşılaştırılamayacak bir düzeydir. Yüksek öğrenimin yaygınlığı açısından Arnavutluk zor koşullarında ve kısa geçmişine rağmen daha şimdiden emperyalist-kapitalist ülkeleri geride bırakmıştır. 10 bin kişiye düşen yüksek-öğrenim öğrenci sayısı 200'dür. Aynı sayı Almanya'da 44, İtalya'da 45, İngiltere'de 68'dir. Tiran Üniversitesinde öğrencilerin % 45'i kız öğrencidir. Öğrencilerin % 40'ı ise yarım-gün okula devam ediyor. Bu sayede toplam üniversite nüfusunun % 27'si bizzat işçi ve kooperatifleşmiş köylüdür. Bunlar yüksek öğrenim görmek konusunda teşvik ediliyorlar ve onlara işlerinde ve diğer alanlarda büyük kolaylıklar sağlanıyor.

Tiran Üniversitesinin başlangıçta 6 fakültesi, 15 uzmanlığı, 45 kürsüsü ve 45 laboratuvarı vardı. Şimdi ise 7 fakültesi, 41 uzmanlığı, 83 kürsüsü vardır ve sadece Tabii Bilimler Akademisinde 80 laboratuvar vardır. Kütüphanenin malzeme kaynakları ise 21 kat artmıştır.

Yüksek öğrenime seçim de ise birinci ölçüt sınıf ölçütüdür. Okullara öncelikle işçi ve çiftçinin çocukları ve bizzat kendileri alınmaktadır. Bugün yüksek öğrenimin de parasız olması ve geniş burs olanakları (Yüksek öğrenim öğrencilerinin % 60'ı burs almaktadır.) sayesinde emekçilerin yüksek öğrenim görebilmeleri için en geniş olanaklar sağlanmıştır. Bir öğrencinin öğrenim ve burs hakkını kazanabilmesi için gençlik örgütlerinin, öğrenci birliğinin ve yüksek okulların öğretim kadrolarının da görüşleri alınır. İkinci olarak öğrencinin bilgi, beceri ve ilgili dersteki başarısı ve aldığı notlar gözönünde bulundurulur. Bunların yanı sıra Arnavutluk'ta üniversiteye öğrenci alınırken bireyin istek ve yetenekleriyle tüm toplumun ihtiyacı arasında mümkün olduğunca bir uyum ve birleşme sağlanmasına özen gösterilmektedir. Bunun sonucu olarak Arnavutluk'ta mezun olduktan sonra işsizlik diye bir şey yoktur. Öğrenci daha mezun olmadan çalışacağı yer hazırdır.

Okuyucu, bizim yazımızda yer darlığı nedeniyle yapamadığımız, Arnavutluk'taki oranlar ve gelişme hızıyla, ülkemizdeki oranlar ve gelişme hızının karşılaştırılmasını yaparsa, Arnavutluk'ta sosyalizmin parlak sonuçlarını ve muazzam başarılarını kolaylıkla görecektir.

GENÇLİĞİN HERKESE YÜKSEKÖĞRENİM HAKKI MÜCADELESİ VE YDGF'NİN KAMPANYASI

10 Ekim-1960

Ticaret Lisesi öğrenci ve mezunları bir yürüyüş yaparak, akademi giriş sınavının kaldırılmasını istediler.

17 Ekim-1960

Eskişehir Ticaret Lisesi öğrencileri akademi giriş sınavının kaldırılmasını sağlamak amacıyla boykota başladılar.

26 Kasım-1960

Üniversiteye giremeyen 100 kadar genç İstanbul Üniversitesi Rektörlük binası önünde" protesto bekleyişi" yaptılar. Öğrenciler hareketlerinin rektör kendilerini kabul edinceye kadar devam edeceğini söylediler.

21 Aralık-1960

Fen Fakültesi öğrencileri bir kitabın 350 Liraya satılmasını protesto etmek için bir gösteri yürüyüşü yaptılar.

2 Kasım-1961

Üniversite törenle açıldı. Tören sırasında üniversiteye giremeyen öğrenciler gösteri yaptılar.

4 Kasım-1961

Üniversiteye giremeyen gençleri temsilen bir grup genç İstanbul'dan Ankaraya yürüdüler

8 Kasım-1961

Üniversiteye giremeyen gençler, İST.ÜN.bahçesinde bir gösteri yaparak rektör S.Sami Onar'ı protesto ettiler. Sıkıyönetim komutanlığı gençlere sert bir dille ihtarda bulundu.

28 Kasım-1961

Üniversiteye giremeyen öğrencilerden bir grup açlık grevine başladı.

2 Aralık-1961

Üniversiteye giremeyen öğrenciler Hukuk Fakültesini işgal ettiler.

6 Aralık-1961

Laboratuar saatlerinin sınırlandırılmasını protesto eden Fen Fakültesi öğrencileri boykota başladı.

7 Kasım-1962

Üniversiteye giremeyen 500 kadar lise mezunu dün rektörlük önünde bir gösteri yaptılar. Gençler ellerinde "Oku,Oku, sonunda kaldırım doku","Okumak hakkımızdır.Anayasadan.","Bir millet okuyanları ile yükselir.","Karanlığı ilim boğar" yazılı döviz taşımaktaydılar.

12- Kasım-1962

Üniversiteye giremeyen öğrenciler Başbakanlık önünde büyük bir gösteri yaptılar.

8 Kasım-1963

Üniversiteye giremeyen öğrencilerin yapmak istedikleri yürüyüş için sıkıyönetim komutanlığı izin vermedi.

12 Kasım-1963

İktisat fakültesi 1.sınıf öğrencilerine de şubat hakkı tanınması için boykot başladı.

30 Temmuz-1964

İstanbul Üniversitesinde öğrenciler boykota başladılar. Ders ve imtihan harçlarının çok fazla olduğunu bildiren öğrenciler harçların kaldırılmasını istediler.

11 Aralık 1964

Yüksek öğrenim gençliği üniversiteler komitesi "Üniversite Reformu" için ayın 18'ine kadar mühlet verdi.

18 Aralık-1964

Bugün yapılması gereken reform mitingi ertelendi

12 Mayıs-1965

Politeknik Fakültesi Kanunu Tasarısının Mecliste reddedilmesi üzerine bir protesto yürüyüşü yapan gençlerle polis çatıştı, birçok genç yakalanarak gözaltına alındı.

11 Kasım 1965

Üniversiteye giremeyen gençler İstanbul ve Ankara'da gösteriler düzenlediler.

22 Kasım 1965

Üniversiteye alınmayan yüzlerce genç Milli Eğitim Bakanı Orhan Dengiz'in yolunu keserek istifa etmesini istediler.

6 Kasım 1966

Üniversiteye giremeyen öğrenciler Rektör Egeli'nin odasını işgal ettiler. Polis öğrencileri zorla, coplayarak dışarı attı.

7 Kasım 1966

Hukuk Fakültesi öğrencileri belgenin kaldırılmasını sağlamak amacıyla boykota başladı.

8 Kasım 1966

Hukuk Fakültesi dekanlığı okulu tatil etti.

16 Kasım 1966

Üniversiteye giremeyen öğrencilerin Rektörlük önüne kurdukları çadır polis tarafından zorla söküldü.

28 Ocak 1967

SBF'de 1000 kadar öğrenci "Lisan öğretim ve sınav yönetmeliğini protesto etmek amacıyla boykota başladılar.

1 Kasım 1967

İstanbul Üniversitesinin açılış töreninde öğrenciler rektör Egeli'nin istifasını istediler. Hukuk Fakültesinde de öğrenciler yönetmeliklerin değiştirilmesi için boykota başladılar.

2 Kasım 1967

Üniversiteye giremeyen öğrenciler Üniversite bahçesinde çadır kurarak açlık grevine başladılar.

7 Kasım 1967

Özel yüksek okulları protesto için 300 kadar genç İstanbul-Ankara arasında yürüyüşe başladı.

15 Kasım 1967

Özel okulların devletleştirilmesini sağlamak için İstanbul Teknik Üniversitesi, İTÜ Teknik Okulu, İktisat Fakültesi, Gazetecilik Enstitüsü, Eczacılık Fakültesi, Güzel Sanatlar ve İTİA boykota başladılar.

Gençliğimiz uzun yıllardır üniversiteye girişte seçme sınavlarının kaldırılması ve herkese yüksek öğrenim hakkı için mücadele etmektedir. Gençlik her dönemde bu taleplerine sahip çıkmış, bu uğurda çeşitli eylemler gerçekleştirmiştir.

Günümüzde ÜSS'nin kaldırılması, herkese yüksek öğrenim hakkı için mücadele çok daha güçlü, bilinçli, örgütlü ve merkezidir. Onun bu düzeye ulaşmasında YDGF'nin geçen yıl yürüttüğü Faşist-Feodal Eğitimi Protesto Kampanyasının belirleyici bir yeri vardır.

YDGF gençliğimizin şimdiye kadar bu uğurda verdiği mücadeleye sahip çıkmış, onu daha üst boyutlara çıkartmıştır. O bu eylemiyle gençliğin çıkarlarının kararlı bir savunucusu olduğunu göstermekle kalmamış, aynı zamanda geçmiş gençlik mücadelesinin, gençliğin mücadele geleneğinin gerçek mirasçısı olduğunu da göstermiştir.

YDGF'nin kampanyası herkese yüksek öğrenim hakkı için yürütülen mücadelede önemli bir noktadır.

Bu kampanya bu uğurda örgütlenen ilk ülke çapında güçlü eylemdir. Böyle merkezi bir eylem, bu uğurdaki mücadeleyi çok büyük ölçüde güçlendirmiş, geniş bir yankı bulmasını sağlamıştır.

Öte yandan bu kampanya, gençlik yığınlarının faşist feodal eğitim sisteminin niteliğini çeşitli yönleriyle kavramasına, onun burjuva-feodal düzenle olan bağını görmesine ve bu uğurda mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini kavramasına hizmet etmiştir. Bu kampanya bu niteliğiyle geniş gençlik yığınlarını eğiten, bilinçlendiren bir eylem de olmuştur.

Bu çabaların bir ürünü olarak, bu yıl mücadele daha yaygın ve daha bilinçli olarak sürmektedir.



KİTLELER İÇİNDEKİ DEVRİMCİ KAYNAŞMANIN GENÇLİK KESİMİNDE DAHA YOĞUN OLDUĞU RAHATLIKLA GÖRÜLMEKTEDİR, BU OLGU SIKIYÖNETİM ALTINDA GENÇLİĞİN SİNDİĞİNİ İDDİA EDEN REVİZYONİST ÇETELERE İYİ BİR CEVAPTIR.

1 Mayıs gösterilerinin kanıtladığı gerçekler

Proleter Devrimci Hareket sıkıyönetim ilanının hemen ardından yayınladığı bildirisinde, ağırlaşan baskı ve teröre rağmen kitle mücadelesinin yükseldiğini ve devrimci bir duruma geçiş dönemi yaşandığını vurgulamış ve bunun nedenlerini açıklamıştı. O, bu tespitine bağlı olarak, 1 Mayıs öncesinde, bu yılki 1 Mayıs gösterilerinin, geçen yıllara göre çok daha güçlü ve yaygın olacağını tespit etti. 1 Mayıs 79 gösterileri bu tespiti tamemen doğruladı.

Bu yılki 1 Mayıs gösterileri, geçen yıllara göre gerek yaygınlık ve kitle katılımı ve gerekse nitelik olarak daha ileri bir düzeydeydi. Daha da önemlisi bu gösterilerin merkezinde Proleter Devrimci hareket bulunuyordu. Anti-faşist halk güçleri devrimci bir temelde birleştirildi. Revizyonist ihanet akımları ise tecrit edildi.

Bu yılki 1 Mayıs göterileri biçok açıdan öğretici ve yol göstericidir. Proleter devrimci hareketin çok önceleri tespit ettiği ve sık sık vurguladığı hayatın ise sürekli doğruladığı bazı gerçekler, bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde çok daha açık, çok daha kesin bir şekilde doğrulandı.

KİTLE MÜCADELESİ YÜKSELİYOR, DEVRİM GÜÇ TOPLUYOR

Komprador-feodal sınıflar, sıkıyönetimin ilanıyla kitle mücadelesinin, önünü alabileceklerini ve devrimi büyük ölçüde bastıracaklarını umuyorlardı. Her türlü revizyonist akım da bu kanıyı paylaşıyor ve sıkıyönetime alkış tutuyordu. Revizyonist ihanet akımları, sıkıyönetime açık veya sinsice alkış tutmayı devrim saflarında umutsuzluk ve karamsarlık yaymayla birleştiriyorlardı. Süren devrimci mücadeleyi ve kitleler içindeki devrimci kaynaşmayı gözlerden gizlemeye ve faşist diktatörlüğün gücünü abartmaya çalışıyorlardı. Fakat yaşanan günler revizyonist akımların bu çabalarını etkisizleştiriyordu. Devrim her türlü çabaya rağmen güç topluyor, kitle mücadelesi yükseliyor, faşist diktatörlüğün kofluğu açığa çıkıyordu.

1 Mayıs gösterileri bundan dolayı büyük önem taşımaktaydı. Faşist diktatörlük, tüm revizyonist akımların reformist hükümetin ve hain sendika ağalarının aktif yardımlarıyla bu yılki 1 Mayıs gösterilerini engellemeye ve gücünü göstermeye niyetliydi. O, 1 Mayıs öncesinde baskı ve terörünü artırdı, bir dizi yeni tedbir aldı. Diğer taraftan yoğun bir tehdit kampanyası sürdürdü. Revizyonist akımlar hükümet, CHP ve sendika ağalarının aktif desteğiyle kitleleri korkutmaya çalıştı.

Fakat proleter devrimci hareketin ve diğer anti-faşist güçlerin kararlı tutumuyla bütün bu çabalar boşa çıkarıldı. Bu yılki 1 Mayıs gösterileri daha görkemli bir şekilde gerçekleşti. Onbinlerce işçi köylü memur öğretmen ve genç, 1 Mayıs alanlarına aktı. Sömürüye ve zulme karşı kinini haykırdı, tek kurtuluş yolu olan devrimi savundu. Ankara, Adana, Antep ve daha birçok yerde sıkıyönetimin yasak zinciri kırıldı.

Devrimci hareket, 1 Mayıs gösterilerinden güçlenerek çıktı, devrimci saflardaki moral gücü pekişti. Faşist diktatörlüğün kofluğu bir daha açığa çıktı. Ve 1 Mayıs gösterileri şu gerçeği bir kere daha, fakat daha açık, daha kesin ve daha çarpıcı olarak kanıtladı: Sıkıyönetime, yoğunlaştırılan baskı ve teröre, revizyonizmin ve reformizmin her türlü ihanetine rağmen bugün kitle mücadelesi yükseliyor, devrim güç topluyor.

DEVRİMCİ HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ GERÇEKLEŞTİ, REVİZYONİST AKIMLAR TECRİT OLDU

Bu yılki 1 Mayıs gösterileri devrimci halk güçlerinin birliği doğrultusunda ileri bir adım oldu. Revizyonistler tecrit oldu.

1 Mayıs öncesinde proleter devrimci hareket ile Devrimci Yol arasında ilkeli bir devrimci eylem birliği gelişti. Kurtuluş grubu siyasi tutarsızlığından ve revizyonizmin güçlü etkisinden dolayı bu eylem birliğine katılmayı reddetti. Fakat hayat Kurtuluş'un tutumunu mahkum etti. O, son anda kararını değiştirerek İzmir'de revizyonistlerin ihanet gösterisine katılmayarak Karşıyaka'da yapılan Devrimci 1 Mayıs'a katıldı.

1 Mayıs'ta propaganda-ajitasyonda özgürlük ve faşist diktatörlüğe karşı aktif kitle mücadelesi anlayışı temelinde gerçekleştirilen eylem birliği bir anlık gelişmenin ürünü değildi. Bir süreden, özellikle sıkıyönetim ilanından beri devrim ile karşı-devrim arasında hızlı bir saflaşma yaşanmaktaydı. Keskinleşen mücadele "sol" maskeli revizyonist çetelerin devrimci saflarda barınmalarını güçleştiriyordu. Yükselen kitle mücadelesi ve artan faşist terör "sol" maskeyi daha çok yırtıyor, karşı-devrimci yüzü daha çok açığa çıkarıyordu. Onlar halka ve devrime karşı faşist diktatörlüğün yanında yer alıyorlardı. Proleter devrimciler kesintisiz bir çabayla revizyonist akımları ve ihanetlerini teşhir ediyor devrimci güçleri uyarıyorlardı. Bütün bu etkenler özellikle Devrimci Yol'u revizyonist akımlarla eylem birliğinden hızla uzaklaştırdı ve proleter devrimci harekete yakınlaştırdı. Bu, Devrimci Yol'un birliğin önüne çıkardığı sahte engelleri (yasakçı tutum vb.) terk etmesiyle birleşince 1 Mayıs gösterilerinde eylem birliği gerçekleşti. Gerçekleşen eylem birliği, gösterilerin sonuçlarıyla da büyük önemini ortaya koydu. Devrimci mücadeleyi kat kat güçlendirdi. Revizyonist ihanet çetelerini yalnız bırakarak tecrit etti.

Revizyonizm sadece devrimci güçlerden tecrit olmakla kalmadı o, bunun da etkisiyle kitlelerden tecrit oldu, sahte TKP aylardan beri yaptığı hazırlığa sadece İzmir'de yaptığı gösteriye ancak 19 bin kişi katabildi. İzmir mitingiyle bu çetenin kitle etkinliğinin kofluğu ve onun sürekli tecrit olduğu belgelendi. Hiçbir kitle etkinliği olmayan TİKP çetesinin ise faşist niteliği iyice açığa çıktı. TİP İstanbul'daki 100 kişilik demagojik çıkışı hariç tamamen hareketsiz kaldı. TSİP ise sesi bile duyulmadı.

1 Mayıs gösterileri devrimci halk güçlerinin eylem birliğinin taşıdığı büyük önemi ve ifade ettiği büyük gücü somut olarak gösterdi. Revizyonist akımların ise tecrit olduğunu belgeledi.

PROLETER DEVRİMCİ HAREKET 1 MAYIS GÖSTERİLERİNİN MERKEZİNDEYDİ

1Mayıs gösterileri bir yandan proleter devrimci hareketin siyasi tespitlerini ve izlediği doğru çizgiyi doğrularken, diğer yandan onun devrimci hareket içinde ulaştığı yeri, kitleler içindeki derin ve geniş etkinliği çarpıcı bir şekilde gösterdi.

Bu yıl da 1 Mayıs gösterilerinde onbinlerce kişinin harekete geçirilmesinde, faşist diktatörlüğün baskı ve tehditlerinin boşa çıkarılmasında sıkıyönetimin yasak zincirinin kırılmasında, halk güçlerinin birliğinin gerçekleştirilmesinde ve revizyonizmin tecrit edilmesinde proleter devrimci hareketin birinci derecede önder bir rolü vardır.

Proleter devrimci hareket gelinen yerde, sadece izlediği siyasi çizgiyle değil aynı zamanda süren sınıf mücadelesi içindeki yeriyle, hareketiyle devrimci hareketin merkezindedir. Onun önderidir. Bu, ülkemiz devrimci hareketi, onun geleceği için büyük önem taşıyan bir gelişmedir. Bu işçi sınıfımız için gurur vericidir.

GENÇLİK 1 MAYIS GÖSTERİLERİNE COŞKUYLA KATILDI

Gençlik, bu yıl da 1 Mayıs gösterilerine devrimci coşkuyla ve güçlü katılımıyla yerini aldı

YDGF ve DEV-GENÇ'e bağlı örgütlerde yer alan binlerce devrimci genç 1 Mayıs hazırlıklarına militan ve fedakar bir ruhla katıldı. 1 Mayıs gösterilerinin örgütlenmesinde aktif görev aldı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da onbinlerce işçi, köylü ve öğrenci genç işçilerin ve emekçilerin yanında 1 Mayıs gösterilerine katıldı. Bugünkü ağır buhranıyla kendisini ezen hayatını karartan sömürü ve zulüm düzenine kinini haykırdı. İş, toprak, iyi hayat koşulları, Ulusal Demokratik ve parasız eğitim, siyasal özgürlük taleplerini savundu.

Bu yılki 1 Mayıs gösterilerine katılım oranı değerlendirildiğinde, kitleler içindeki devrimci kaynaşmanın gençlik kesiminde daha yoğun ve daha ileri bir düzeyde olduğu rahatlıkla görülmektedir Bu olgu sıkıyönetim döneminde gençliğin sindiğini iddia eden revizyonist çetelere bir cevaptı. Bu olgunun ifade ettiği bir diğer gerçek de gençliğin her geçen gün daha çok proleter devrimci hareketin önderliği altında birleştiğidir.

1 Mayıs ve Devrimci Gençliğin Eylem Birliği

Bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde Proleter Devrimci Hareket ile Devrimci Yol arasında gerçekleşen eylem birliği devrimci gençlik saflarında büyük sevinçle karşılandı. Eylem birliğinin ortaya koyduğu güçlü eylemler ise büyük bir moral etkisi yaptı, devrimci şevki artırdı.

Geçen yıl DEV-GENÇ, Kurtuluş grubu çizgisindeki DEV-GÖR'le birlikte DİSK'in sadece İstanbul'da yaptığı mitinge katıldı. Bu miting revizyonist "TKP" denetimindeydi. DİSK'in sendika ağalarıyla sosyal-faşistler bu mitinge bir dizi yasak koymuşlardı. Katılan gruplar bu yasaklara uymak zorundaydılar. Örneğin her grup kendi sloganlarını atamayacak DİKS ağalarının belirlediği sloganları atacaktı. Miting tam bir resmi geçit haline getirilmişti. DEV-GENÇ ve DEV-GÖR, sendika ağalarının ve revizyonistlerin denetimindeki bu resmi geçite katıldılar. Ayrıca DİSK ağalarının koyduğu yasaklara karşı mücadelede YDGF'yi yalnız bıraktılar.

YDGF ise proleter devrimci hareketin ülke çapında onu aşkın il ve ilçede örgütlediği gösterilere katıldı. Bu gösterilerde devrimci halk güçlerine hiçbir yasak konmuyordu. Bütün ilerici demokrat, devrimci grup ve örgütler tam bir propaganda-ajitasyon özgürlüğü içinde gösterilere katılabilecekti. Gösteriler resmi geçit anlayışıyla değil devrimci-militan bir anlayışla örgütlenmişti. DEV-GENÇ ve DEV-GÖR bu mitinglerin hiçbirine örgüt olarak katılmadılar. Taraftarlarına katılma çağrısı yapmadılar. Fakat buna rağmen yer yer DEV-GENÇ ve DEV-GÖR taraftarları bu gösterilere kısmen katıldılar.

YDGF, proleter devrimci hareketin örgütlediği ve onbinlerce kişinin katıldığı devrimci 1 Mayıslara katılarak devrimci mücadeleye güç katmıştı. DEV-GENÇ ve DEV-GÖR ise Taksim'deki resmi geçite katılarak devrimci mücadeleyi zayıflatmış revizyonizmi güçlendirmişlerdi.

DEV-GENÇ bu yıl Devrimci 1 Mayıslara katılarak YDGF ile eylem birliği yaptı. Kurtuluş grubu taraftarı gençlik örgütleri ise yine devrimci bir tutum alamadılar ve son anda katıldıkları İzmir Karşıyaka mitingi hariç YDGF ve DEV-GENÇ'ten ayrı davrandılar. Besleme İGD ile işbirliğini daha uygun gördüler. Böylece bu yıl da revizyonizme hizmet ederek devrimci mücadeleyi zayıflattılar. Budurum DEV-GÖR tabanında sürekli bir hoşnutsuzluk yaratmaktadır. DEV-GÖR taraftarları revizyonist akımlarla eylem birliği istememektedirler. Onlar, her günkü mücadelede revizyonist akımların, İGD'li beslemelerin ihanetiyle devrim düşmanı yüzüyle karşı karşıya gelmektedirler. Onlar bu ihanetle, bu karşı-devrimci yüzle son olarak İzmir'deki bir dizi olayda karşı karşıya geldiler. İGD'li çetelerin sosyal-faşist terörü bizzat bu arkadaşları da hedef aldı.

Önümüzde zorlu mücadele günleri var. Bu mücadelede devrimci gençlik gruplarının eylem birliği büyük önem taşımaktadır. Revizyonist gençlik grupları tecrit edilerek devrimci gençliğin eylem birliği sağlanmalıdır. Bunun gücünü ve yararını görmek için, geçen yıl Taksim'de ortaya konan resmi geçitle bu yıl ülke çapında gerçekleştirilen militan gösterileri karşılaştırmak bile yeterlidir.

1979 : Stalin Yılı



Stalin: Öğretileri ve pratiğiyle gençliğin yol göstericisi

21 Aralık 1979, dünya proletaryası ve ezilen halkların ölümsüz öğretmeni, büyük Marksist-Leninist, Lenin'in öğrencisi, çalışma arkadaşı, Marksizm-Leninizmin sadık izleyicisi ve kararlı savunucusu J.V. Stalin'in 100. doğum yıldönümüdür.

Marksist-Leninist partiler Stalin'in 100. doğum yıldönümü olan 1979 yılını STALİN YILI olarak ilan etmişler ve bu doğrultuda çabalara girişmişlerdir. Bu karar özellikle günümüz dünyasının durumu gözönüne alındığında çok önemli ve anlamlı bir karardır.

Stalin dünya proletaryasının ve halklarının kurtuluş mücadelelerinde ellerinde her zaman yeni ve bilimsel, her zaman güçlü bir silah olan Marksizm-Leninizmin dört büyük ustasından biridir. Stalin, Rusya'da Sovyet iktidarının kurulmasında büyük katkılarda bulunmuş, Lenin'in ölümünden sonra ise Bolşevik partisinin başına geçerek proletarya diktatörlüğü altında tek ülkede sosyalizmin geliştirilmesine önderlik etmiştir. Sosyalizmin inşasında parlak zaferler kazanmıştır. O bu mücadeleleri sırasında her zaman Marksizm-Leninizmin sarsılmaz bir savunucusu olmuş, her türlü sapmaya karşı kararlılıkla mücadele etmiştir. Marksizm-Leninizmi geliştirmiş, ona yeni katkılarda bulunarak dünya proletaryasının ve ezilen halkların ve ulusların ulusal ve sosyal kurtuluşu mücadelesine yol göstermiştir. İkinci Emperyalist Dünya Savaşında, emperyalist saldırı karşısında Sovyet halkının büyük yurtsever mücadelesine önderlik ederek, savaşın esas yükünü omuzlamış ve onu dünya çapında zafere ulaştırmıştır.

Stalin,öğretileri, örnek yaşantısı ve mücadelesiyle, halkın refahı için adanmış bir ömürle ve yarattığı şanlı Sovyetlerle gençliğin öğretmeni ve ilham kaynağıdır. Bugün gençlik, düşmanlarına karşı verdiği yiğit mücadelesinde Stalin'in berrak düşüncelerinden ve pratiğinden öğrenmektedir. Gençlik O'nun önderliğinde yaratılıp güçlendirilen şanlı Sovyetler'de bütün emellerinin ve ülkülerinin somutlaşmasını görmektedir. Gençlik bu pratikten ilham ve güç almaktadır. Stalin bütün bir ömrünü Sovyet halkının ve gençliğinin refahı için dünya proletaryası, halkları ve gençliğinin kurtuluşu için harçanmıştır. O bu alanda gerçekleştirdiği parlak zaferlerle gençliğin gerçek bir dostu olduğunu göstermiştir.

Stalin'in sarsılmaz bir kararlılıkla Marksizm-Leninizmi savunmuş olması ve onu dünyanın şartlarına yaratıcı bir şekilde uyarlaması, ona her dönemde her türden Marksizm düşmanı ve karşı-devrimci akımın azgınca saldırmasına neden olmuştur. Bütün hainler Troçkistler, Titocular, Kruşçevci modern revizyonistler, Avrupa-komünistleri ve son olarak da Çinli modern revizyonistler hepsi de ortak bir şekilde Stalin'e saldırmışlardır. Onun pratiğini karalamaya, öğretileri hakkında şüpheler yaymaya çalışmışlardır. Hepsi de Stalin'in çok önemli hatalar yaptığını, "putlara" karşı çıkılması gerektiğini, Stalin'in eleştirilmesi gerektiğini vb. öne sürerek ardından kendi Marksizm düşmanı fikirlerini kusmuşlardır.

Emperyalist-revizyonist sistem, bugün tarihinin en büyük bunalımlarından birini yaşamaktadır. Emperyalistler ve uşakları dünya proletaryasını ve halklarını devrim ve sosyalizm yolundan alıkoymak için her türlü yola başvuruyorlar. Böyle bir anda emperyalizmin sadık dostları büyük yardımcıları oportünistler ve revizyonistler he zamankinden daha fazla çaba gösteriyorlar. Dört bir koldan Marksizm-Leninizme saldırıyorlar, dünya proletaryası ve halklarını kandırmaya devrim ve sosyalizm yolundan döndürmeye var güçleriyle çalışıyorlar. Günümüz dünyasında da bu durum bütün ateşi ve canlılığıyla yaşanmaktadır. Kruşçevcisi, Titocusu, Avrupa Komünisti,"Üç Dünyacısı" bütün revizyonistler azgınca Marksizm-Leninizme saldırıyorlar, kendi kokuşmuş teorilerini, sözde "yeni" ve "dünyanın bugünkü gelişmelerine uygun" olarak piyasaya sürüyorlar.

Onların bu saldırıları karşısında birçok yeni gerçek Marksist parti boy veriyor, gelişip güçleniyor. Onlar bu revizyonist teorilere karşı kararlılıkla mücadele ediyorlar. Onlar bu mücadelelerinde en başta yüce Lenin'in yanı sıra Stalin'in öğretilerine ve pratiğine dayanıyorlar. Ondan büyük bir güç alıyorlar. Bugün devrim ve sosyalizm isteğiyle yola çıkan emekçi kitleler üzerinde modern revizyonizmin hatırı sayılır bir etkinliği vardır. Bu kitleleri bu etkiden kurtarmak, modern revizyonizmi tecrit etmek, emekçileri devrim ve sosyalizm yolunda seferber etmek, ancak Stalin'in öğretilerine sarılmakla ve modern revizyonistlerin onun hakkında giriştikleri saldırıları boşa çıkarmakla mümkündür.

Bugün dünyada ve ülkemizde gençlik hayatını karartan sömürü ve zulüm düzenine karşı öfkeyle ayağa kalkıyor, yüce devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadeleye katılıyor. Bu mücadelesinde modern revizyonistler her zaman onun karşısına dikiliyorlar.

Gençliğin kendi kurtuluşu için verdiği mücadelesinde başarılı olması ancak bu Marksizm düşmanı karşı-devrimci akımlara karşı da mücadele etmekle mümkündür. O halde, gençlik olarak biz, gerçek Marksist-Leninist partilerin etrafında kenetlenmeliyiz, Stalin'in ölümsüz öğretilerine sarılmalıyız ondan öğrenmeliyiz.

Gençlik mücadelesinde daha başarılı olmak için, Stalin Yılında, Stalin'in eserlerine özel bir ilgi göstermeli, onları derinliğine incelemeye ve kavramaya çalışmalıdır.

Enver Hoca'nın yeni eseri Emperyalizm ve Devrim'i inceleyelim

Marksist-Leninist partiler için, gençlik kitlelerinin örgütlenmesi özel bir önem taşır. Devrimci hareketlerde, gençlik her zaman çok önemli rol oynamıştır. Gençlik doğası gereği, eskiye karşı yeninin yanındadır ve ilerici, devrimci herşeyin zaferi için mücadeleye hazır gözükmektedir. Buna rağmen, gençlik kendi başına doğru yolu bulamaz. Bu yolu ona, yalnızca işçi sınıfının partisi gösterebilir. Gençliğin tükenmeyen devrimci enerjisi, sömürü ve baskının kalkması için, ulusal ve toplumsal kurtuluş için, işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin enerjisiyle birleşince, devrimin zaferini engelleyebilecek hiçbir güç yoktur.

......

Marksist-Leninistler, gençliğe her zaman büyük bir dikkat gösterirler; onu , emellerinin ve isteklerinin yalnızca işçi sınıfının ve onun partisinin öncülüğünde ve Marksizm-Leninizm yolunda karşılanabileceği konusunda aydınlatıp ikna etmeye çalışırlar. Onlar, gençliği burjuvazinin ve revizyonistlerin, "goşist" ("solcu"), Troçkist, anarşist hareketlerin etkisinden kurtarıp, onu devrimci örgütlerde sefermer etmek ve devrim yoluna çekmek için uğraşırlar.

Enver Hoca yoldaşın EMPERYALİZM ve DEVRİM adlı eseri, Yıldız Yayınevi tarafından yayınlandı. Büyük önemdeki bu eser, daha Türkçe olarak yayınlanmadan, ülkemiz devrimcileri tarafından biliniyor, yayınlanması ilgi ve sabırsızlıkla bekleniyordu.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, Marksist-Leninistler ve devrimciler tarafından dünya ölçüsünde de büyük ilgiyle karşılandı, geniş yankı yaptı.Eser kısa zamanda birçok dilde yayınlandı. Marksist-Leninist partilerin yayın organları, eserin büyük önemine işaret ederek bütün devrimciler tarafından titizlikle incelenmesini istediler. Aynı çağrıyı komünist gençlik yayın organları özel olarak gençliğe yaptılar.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, Türkçe yayınlandıktan hemen sonra, ülkemiz Marksist-Leninistlerinin yayın organları, Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu,eserin taşıdığı büyük önemi vurgulayarak ülkemiz devrimcilerini eseri dikkatle incelemeye çağırdılar.

Parti Bayrağı, son 15.sayısında bu değerli eser üzerine; "Emperyalizm ve Devrim: Dünya Marksist-Leninistlerinin Elinde Güçlü bir Silah" başlıklı 26 sayfalık uzun bir değerlendirme yayınladı. Parti Bayrağı bu değerlendirmenin girişinde şunları belirtiyor: "Enver Hoca yoldaşın EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eseri, günümüzde modern revizyonizme karşı mücadelenin temel taşlarından birini oluşturmaktadır. Bu eser, AEP'nin , Titocu Yugoslav kliğinin ihanetinden bu yana, modern revizyonizminin her türüne karşı yürüttüğü kararlı ve öncü mücadelenin bir ürünü ve bu mücadeleye önemli bir katkıdır.

Halkın Kurtuluşu ise, 159.sayısında eser üzerine yayınladığı ilk değerlendirmesinin sonunda şu çağrıyı yaptı: "EMPERYALİZM VE DEVRİM, uluslararası komünist hareketin bugünkü siyasi ve ideolojik sorunları kavrayışının daha üst bir düzeye yükseltilmesine, teori ve pratiğin daha sıkı bir şekilde birleştirilmesine ve her alanda, özellikle de ideolojik alanda revizyonizme karşı mücadelenin güçlendirilmesine hizmet etmektedir. Bu niteliği ile Enver Hoca yoldaşın eserini derinlemesine incelemek, bu eserdeki düşünceleri özümlemek bütün devrimcilerin temel bir görevi olmalıdır. "

Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu, yaptıkları bu değerlendirmelerde, EMPERYALİZM VE DEVRİM'in, modern revizyonizmin çeşitli türlerinin Marksizm-Leninizme yönelttikleri saldırılara ve çarpıtmalara daha üst düzeyde ve kapsamlı bir cevap olduğunu belirtiyorlar.

Bugün, Marksist-Leninistler, gerek tek tek ülkeler düzeyinde, gerekse dünya ölçüsünde modern revizyonizmin çeşitli türlerine karşı güçlü, etkili ve amansız bir mücadele sürdürüyorlar. Bu mücadele son birkaç yıldır, modern revizyonizmin yeni bir türü olan "Üç Dünya Teorisi" ve onun Çinli mimarları üzerinde yoğunlaştı. Dünya Marksist-Leninistleri bu mücadelede büyük başarılar gösterdiler, sözde "Üç Dünya Teorisi"ni ve Çin revizyonizmini güçlü ve özel olarak onun "Üç Dünyacı" türüne karşı sürdürülen bu mücadeleyle Marksizm-Leninizmin ölümsüz ilke ve tezlerinin saflığı korundu. Günümüz şartlarında bu ilke ve tezlerin bütün yeniliğini ve canlılığını nasıl koruduğu olgularla kanıtlandı. Aynı şekilde bu mücadele içinde, proleter devriminin gerek uluslararası gerekse tek tek ülkelerle ilgili bir dizi güncel meselesine açıklık getirildi. Bu mücadelenin, gerek dünya ölçüsünde, gerekse tek tek ülkelerde devrimci durumun hızla olgunlaştığı bir dönemde sürdürülmesi ve hâlâ bütün şiddetiyle sürdürülüyor olması ayrı bir önem taşımaktadır. Bugün, kapitalist,revizyonist sistemin buhranının ağır sonuçlarına karşı öfkeyle dolan kitleler kapitalist köleliğe, gericiliğe ve emperyalizme karşı ayağa kalkıyorlar. Muazzam önem taşıyan bu devrimci gelişme burjuvazi ve gericiliği tedirgin etmektedir. Modern revizyonist ihanet akımlarının, Marksizme, Marksist kılıklı saldırıları bu dönemde yoğunlaşmakta, onlar devrime yönelen işçi sınıfının, ezilen halkların ve gençliğin önünü karartmaya onun mücadelesini saptırmaya çalışmaktadırlar. Uluslararası komünist hareket, işte bu şartlarda modern revizyonizmin her biçiminin yıkıcı, saptırıcı. bölücü faaliyetlerine karşı durmakta, Marksizm-Leninizmin saflığını korumakta ve ölümsüz silahın renberliğinde proletaryanın ve halkların yolunu aydınlat-

sıkıyönetim İLTÖ tiyatro şenliğini yasakladı

"NEDEN İSTİBDAT, NEDEN İSTİBD ?"

"HAKAN" ADLI OYUNUN ORKOSONDEN

Sıkıyönetim 9 yıldır yapılmakta olan İLTÖ Liselerarası Tiyatro Şenliği'ni yasakladı. Bu saldırı, bu yıl daha örgütlü, yaygın ve güçlü olarak sürdürülen ve demokratik lise mücadelesinin önemli mevzileri ve dayanakları haline getirilen kol faaliyetlerine karşı sıkıyönetimle birlikte daha da yoğunlaşan ve birçoğu doğrudan sıkıyönetim paşaları tarafından gerçekleştirilen saldırıların üst boyutlara ulaşmış bir parçasıydı.

Bu yılki kol faaliyetleri hakkında ALB başkanı arkadaş şunları söyledi:

"... Geçtiğimiz bu öğrenim yılında kol faaliyetleri demokratik lise mücadelesini yükseltip güçlendiren bir etken oldu. Bu doğrultuda birçok mevzi ele geçirdik.

Kitlelerle yeni, güçlü ve dostça bağlar kurduk. Onlar buralarda kaynaştıkça, birleştikçe artık kişiliksiz, insiyatifsiz, düzene boyun eğen kimseler değil, bizzat faşist-feodal okulun pençesinde mevzilerini koruyan, yaratıcı, kişilik sahibi gençler olarak yetişiyorlar. Her yerde olduğu gibi bu kollarda da yarınlarını karartan bugünkü eğitime ve onun kaynağı mevcut düzene karşı yöneliyorlar. İşte tam da bundan dolayıdır ki, geçtiğimiz öğrenim yılında kol çalışmaları faşist diktatörlüğün şimşeklerini üzerine çekti. Birçok okulda kol faaliyetleri ve burada yer alan arkadaşların ürettikleri yasaklandı, soruşturmalar açıldı. Bunun bir parçası olarak da İLTÖ şenliği yasaklandı..."

YASAKLAMA NASIL GERÇEKLEŞTİ?

Öğrencilerin kol faaliyetlerini dahabilinçli ve yığınsal olarak sürdürme çabaları her okulda karşısında gerici-faşist öğretmen ve yöneticileri, disiplin yönetmeliğini, jandarmayı, sıkıyönetimi vb. buluyordu. Öğrencilerin bu en doğal faaliyetleri bile diktatörlüğün çeşitli uzantılarına karşı bir mücadeleyi gerektiriyordu ve yapılanlar ancak böyle gerçekleşebildi.

Örneğin çeşitli liselerde öğrencilerin kol faaliyetlerine katılmalarını engelleyebilmek için ailelerine "bunların arkalarında anarşistler var, başka işler yapacaklar" şeklinde demogojiler yapıyorlar, yalanlar söylüyorlar. İstanbul'da Haydarpaşa, Suadiye ve daha birkaç lisede tiyatro faaliyetleri tümden yasaklandı. Bakırköy Lisesinde ise tam tersi bir durum var. Öğrenciler, okul idaresinin kendi istediklerini yaptırdığı tiyatro kolunun çalışmalarını boykot edince, öğrencileri disipline verme tehtidiyle zorla çalıştırmaya çabaladılar.

İLTÖ şenliğinin yasaklanmasında da gerici-faşist bir öğretmenin çabalarının özel bir katkısı olmuş. İstanbul Anadolu Lisesinden bir öğrenci bunu şöyle anlatıyor:

"...Sıkıyönetimin uzun bir süre cevap göndermemesi üzerine durumu öğrenmek için Selimiye'ye giden bir arkadaşımız yandaki odada kol hocasının albay ile konuşmasına tanık olmuş...Hoca dertlerini döküyormuş; "aman albayım, bunlar çok kötü şeyler yapıyorlar, oyunu yorumlayacaklar, sol propagandası yapıyorlar...." Albay ise hemen yanıtlamış: Hanımefendi, keşke bütün hocalar sizin gibi olsa... Hiç merak etmeyin; ben birkaç güne kadar yasaklama kararını yollarım" Bu öğretmen bütün okul öğrencileri önünde teşhir edilmiş, şimdi o, koridorlarda dolaşırken başını bile kaldıramıyor.

YASAKLAMA GEREKÇESİ

Sıkıyönetim komutanlığı, gülünç gerekçeler uydurarak şenliği yasakladı. Yasaklama gerekçesi yüz kızartıcı olduğu için basında yer almaması için özel bir çaba gösterildi.

Anadolu Lisesi Tiyatro kolu başkanı ve 78 İLTÖ şenliğinde en iyi kız oyuncu seçilen Hülya Canbakal yasaklama gerekçelerini şöyle anlatıyor:

" Bize gelen mektupta Valiliğe şu önerilmekte: 1979 yılında yapılacak olan İst. Lise ve Dengi okullar tiyatro şenliklerinde okulca oynanmak üzere Kadıköy Anadolu Lisesi tarafından seçilen ve oynatılmasında sakınca olup olmadığının bildirilmesi isteğiyle komutanlığımıza gönderilen "Hakan" adlı oyun incelenmiş ve mahiyeti itibariyle günümüz duyarlı ortamında oynanması sakıncalı olabileceğinden şenliğin bu yıl yapılmaması... " Tabi bundan başka hiçbir lisenin resmi olarak haberi yok. Lise tiyatro kolunun oynayacağı bir oyunun sıkıyönetimde denetlenmesi olayı bir yana, gerekçeler çok ilginç: Tekst'teki "ş" harfleri bütün İstanbul sokaklarını donatan yazılardaki "s" harflerine benziyormuş. Burada böyle yazılmasının bir anlamı varmış. Bir de tekst'te "Hürriyet Türküsü" sözünü "Hürriyet, hürriyet diye" şeklinde değiştirmiştik. İki kez hürriyet sözcüğü de anlamlı bulunmuş. Esas üzerinde durdukları nokta bizim oyunu yorumlamamız. Bir edebi eser yorumlanamazmış. Başka amaçlar varmış."

YASAKLAR SÖKMÜYOR

"Hakan" oyununun ve dolayısıyla İLTÖ şenliğinin yasaklanması üzerine, durumu öğrencilere anlatan bir yazı okul gazetesine asılmak üzere hazırlandı. Bu yazıda şunlar yeralıyordu:

"...Öğrencilerin üretmiş olduğu şeylerin ....tamamen tüketime, edilgenliğe, ezberciliğe, bireyciliğe yönelik bu sistem içinde-ve ona rağmen- gerçekleşmesi x^2 y^2 lerin, failatün'lerin ve Malazgirt zaferlerinin asla varedemediği bazı değerleri gündeme getiriyor: yaşama, dünyaya eleştirel bir gözle bakabilmek, kavradıklarımız temelinde kendimizi ve çevremizi değiştirmek ve de en önemlisi bütün bunları hep birlikte yapabilmek, kollektivizmden sözediyoruz yani...Yalnız ufak bir sorun var. Böylesine boyumuzdan büyük işler yapmaya kalktık mı, genellikle "Beyin yıkayıcılık", "kötü işler" yapmakla suçlanıyoruz.-Bunun örneği bizim kolumuzdur. Ama kol çalışanları bu uyarıları da dikkate almayacak kadar dikkafalı(!) Yani yaptıklarına inançlı iseler, sonunda kapılarına kilit vurulur- ne yazık ki bunun örneği de biziz...."

Tabii bu yazı da denetleme Kurulundan Satır altları defalarca çizilmiş olarak geri çevrildi.

Öğrenciler, elbette kendilerini bununla sınırlı tutmadılar: Bir okul yöneticisi "Tiyatro kolunu yasakladık, okulun her köşesinde tiyatro oynamaya başladılar diye feryat ediyordu.

Evet tiyatro faaliyetleri birçok yerde yasaklanmıştı ama, bu saldırı sökmedi, bu kez sınıflar, koridorlar, bahçeler tiyatro sahneleri olmaya başladı. Zaten izinli de olsa çalışmak için gösterdikleri yerler buralardan pek farklı değildi. Yalnızca bir avuç lisenin tiyatro salonu var. Gerisi, sözgelimi Üsküdar Lisesinde izbe, bodrum katlarında, soğukta prova yapmak zorunda kalıyorlardı.

Anadolu ve Üsküdar Liseli oyuncular, hazırladıkları "Lisemizi Tanıyalım" adlı kısa bir izinsiz gösteriyi hemen bütün okul öğrencilerine sergilediler. Oyunda öğrenciler kendi okul yaşantılarını, baskıları ve buna karşı mücadeleyi canlı olarak görüyorlar, kavrıyorlar. Kol çalışmaları ile okul öğrencileri arasında daha önceleri örülen duvar yerle bir ediliyor. Öğrenciler oyunda sergilenen talepleri etrafında daha sıkıca kenetleniyor ve bu taleplerin bir parçası olan, kolların demokratik ve özerk bir işleyişle öğrencilerin kollektif, yığınsal ve amatör katılımıyla çalışması talebini fiili olarak hayata geçirmenin adımlarını atıyorlar. Bu kültür ve sanat çalışmalarının demokratik lise kavgasıyla birleşmesinin iyi bir örneğidir. Amacımız her türlü baskıya rağmen bu kolları halkımızın yüzyıllar boyu mücadelesi içinde koruyup zenginleştirdiği kendi kültürünün, dünyanın ve yurdumuzun ilerici-devrimci bütün sanat yapıtlarının liselilere tanıtıldığı, sevdirildiği ve öğrencilerin kendi ilerici devrimci ürünlerini yaratıp sergiledikleri yuvalar haline getirmektir."

"... Şunu sormak hakkımız olsa gerekir: bunca cinayet şebekesi yasal güvence altındayken Abdülhamit'i yasaklayan hangi düşüncedir; bu, 1979 Türkiye'sinde hala Abdülhamitlere sahip çıkıldığını göstermez mi? "

İLTÖ'lüler:" 9 yıllık İLTÖ tarihine bakınca, bütün okullarda tiyatro koluna daha bir sahip çıkıldığını, iş olsun diye tiyatro yapanların giderek azaldığını görüyoruz. Biz öğrenciler, artık her ayrıntısıyla gençliği köleleştirmek, onların bireycilik batağında yok etmek üzere planlanmış eğitim sisteminde kol çalışmalarının önemli mevziler olduğunun bilincindeyiz. Gençliğin korkunç dinamizminin nasıl da o akıllıca düzenlenmiş pop müzik yarışmalarına bireyci duyguların körüklendiği eylemlere kanalize edildiğini görüyoruz. Eğitsel kollarda çalışarak, bu sisteme getirdiğimiz eleştirilerin hiç de temelsiz olmadığını ve pekala da bir alternatif bulunduğunu gösteriyoruz. Hele de tiyatro kolunu ele alırsak, tam bir kollektivizmin uygulandığı, hayatın her boyutuyla araştırıldığı, bozuk olan herşeye alternatif arandığı ve de öncelikle bozuklukların bir parçası olan bizlerin değişmek yolunda adım attığı çalışmalar yapıyoruz ve tabi sonunda da tüm bu anlayışımızın damgasını taşıyan oyunlar çıkartıyoruz ortaya... Eğitimde sayısız bozukluk görüp de onlara karşı savaşmamak mümkün mü?... Ve tabi bu savaş, bizlerin futbol maçlarına bilmem ne yarışlarına harcanmak istenen tükenmez enerjimizle yükseliyor. "Eeee" diyeceksiniz, "Daha ne, bu kadarı fazla bile yasaklama kararı için" Doğru aslında, ve bu tür kararlar doğru yolda olduğumuzun göstergesi bir bakıma, Biz şaşmadık, şaşmıyoruz...kararlıyız sürdürmeye İLTÖ geleneğini..."

Ve bu saldırı öğrenciler arasında bir dağınıklığa değil, aksine toparlanmaya yol açtı.

Lise tiyatro kollarında yer alan arkadaşların en önemli girişimi İLTÖ'ye sahip çıkmak oldu. Çünkü saldırılar bir bütün olarak liseli gençliğin kol çalışmalarının gaspedilmesi içindi. Ve İLTÖ de bunun bir parçası olarak yasaklanmıştı. Demokratik mevziler ve haklar olan kol çalışmalarını ve İLTÖ'yü korumakla da yetinmediler. 12 lisenin kol temsilcileri bir araya gelerek İLTÖ'yü gerçek bir öğrenciler örgütü haline getirmek gerektiği, Belediye Tiyatroşunun Liselerdeki amatör

Devamı.15'te



BASINA AÇIKLAMA

İSTANBUL, 19 Nisan 1979

Dokuz yıldan bu yana yapılmakta olan ve bu yıl Türkiye çapında Milli Eğitim Bakanlığı ve Şehir Tiyatroları aracılığı ile düzenlenen, 15 lisenin 19 oyunla yalnızca İstanbul'dan katıldığı Türkiye Lise ve Dengi Okullar Tiyatro Şenliği sıkıyönetim komutanlığının tavsiyesi ve Valilik kararıyla yasaklanmıştır.

Bizler aşağıda imzaları bulunan liselerin öğrencileri olarak bu yasaklama kararını demokratik haklara karşı girişilen bir saldırı olarak nitelendiriyor ve şiddetle protesto ediyoruz.

Bu baskı öğrencilerin, bütün bir yıl boyunca hazırladıkları sanatsal gösterilerin sergilenmesine ve en doğal hakları olan kültürel kol faaliyetlerine yönelmiştir.

Bu baskı , son günlerde genelde halkımız, özelde liseliler üzerinde yoğunlaştırılan baskıların bir parçasıdır.

Alman Lisesi
Cibali Kız Lisesi
Galatasaray Lisesi
İstanbul Erkek Lisesi
Haydarpaşa Lisesi
Kasımpaşa Lisesi

Kadıköy Anadolu Lisesi
Maltepe Lisesi
Robert Lisesi
Şişli Terakki Lisesi
Ümraniye Lisesi
Üsküdar Lisesi

BUHRANIN

Baş.Ta.Sa.4'te

Sonuç olarak... İşçi gençlik, bugün derinleşen buhran ve buhranın yüklerini en yoğun bir biçimde omuzlarında hissetmektedir. Buhran işçi gençliğin hayat şartlarını hızla bozmakta, ona hayatı yaşanamaz yapmaktadır.

YAŞANAN BU BUHRAN BU DÜZENİN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜNÜN BİR İFADESİ

Yaşanan bu buhran bir kez daha gösteriyor ki bu düzen işçi gençliğe açlık, sefalet, yoksulluk ve karanlıktan başka bir şey veremiyor. İşçi gençlik bunu görüyor, bu düzenden hızla kopuyor. Bu durumda işçi gençliğin mücadele etmemesi beklenebilir mi? Ona hayatı yaşanmaz yapan bu düzene karşı kavgaya atılmaması beklenebilir mi?

Elbette beklenemez... Fakat bunu sömürücü hakim sınıflarda iyi biliyorlar. İşte tam da bu nedenle işçi gençliğin mücadelesini, iş kanunlarıyla, çıraklık yasalarıyla, toplumsal anlaşmaları, faşist saldırıları, sıkıyönetimleri ve en iğrenç yalanlarıyla bastırmaya çalışıyorlar. Onlar bir yandan, örneğin, Toplumsal Anlaşma adlı ihanet anlaşmasıyla, işçi ücretlerini dondurarak, grevleri ve pazarlık hakkını yok ederek, sendikaları birer dernek haline getirerek komprador-feodal düzeni kurtarmaya çalışıyorlar. Öte yandan sıkıyönetim altında ülkeyi kendilerinin dikensiz gül bahçesi yapmaya, buhranın yüklerini işçi sınıfının omuzlarına sıkıyönetim sopasının altında yıkmaya çalışıyorlar. İş Kanunlarını daha faşistleştirerek işten atmaları meşrulaştırmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı ve onun mücadelesini bastırmak için her yolu deniyorlar.

Tüm bunları yapmak için ise en önemli uygulayıcıları faşist, reformist ve revizyonist sendika ağaları ve politikacıları oluyor. Sendika ağaları "işçi dostu" pozlarda toplusözleşmelerde işçileri satarak, toplumsal anlaşmalar imzalayarak, patronlarla el ele işçileri işten atarak görevlerini yapıyorlar. Seçim meydanlarında "Ne Ezen Ne Ezilen, İnsanca Hakça düzen" vb. sözlerle genç işçilerin bu düzenden umutsuzluğunu sömürerek hükümete gelen CHP hükümeti ise "Toplumsal Anlaşma" adlı ihanet anlaşmaları hazırlıyarak, ücretleri dondurmaya girişerek, sıkıyönetimler ilan ederek görevinin komprador-feodal düzeni kurtarmak olduğunu gösteriyor. CHP'nin hızla tecrit olduğunu gören, işçi düşmanlıklarını hiçbir zaman gizlememiş ve bizzat bunu pratikte göstermiş, Demirel, Türkeş, Erbakan gibi sicilli faşistler tekrar meydanlarda boy gösteriyor, ve en iğrenç demagojileri ile "işçi dostu" kesiliyorlar. TİKP-Aydınlık gibi revizyonistler ise "milli ekonomiye zarar verir grev yapmayın" vb. sözlerle TKP gibi sosyal-faşistler maden işçilerini MESS patronlarına satarak, işçi düşmanı karşı-devrimci yüzlerini gösteriyorlar. Ve tüm bunlar gösteriyor ki hakim sınıflar, devletleri, orduları, politikacıları, sendika ağalarıyla içine düştükleri buhranın yüklerini işçi sınıfı ve halkın omuzlarına yıkmak için hep birlikte, cepheden ve içerden azgınca saldırıyorlar.

Fakat... tüm bunlar boşa çıkıyor, çıkacak da.... İşçi sınıfımız her geçen gün daha çok sayıda bunlara karşı mücadeleye atılıyor. 1 Mayıs'ta bu açıkça görüldü.

Bugün bu düzenden umudunu hızla kesen işçi gençliğimizin önünde mücadeleden başka yol yoktur. İşçi gençliğimizin çıkarları, bugün birleşmeyi mücadeleyi gerektirmektedir. İşçi gençlik bunu nasıl yapacaktır? Bunu yapmanın yolu tam da bugün, proleter devrimci hareketimizin mücadele platformunda birleşmektir. Çünkü bu platforma işçi gençliğin tüm çıkarları, istekleri ve özlemleri dile getirilmektedir. Bu platformda işçi gençliğe kurtuluşun yolu gösterilmektedir. Bu platform işçi gençliğe çıkışın yolunu, demokratik halk iktidarı ve sosyalizmin ışıklı yolunun ilk adımıdır. İşte bu nedenlerle işçi gençlik bu platform etrafında ve kendi temsilcisi Proleter Devrimci Hareketin bayrakları altında toplanmalıdır.

İLTÜ

Baş.Ta.Sa.14'te

çalışmaları desteklemek üzere 1970'de kurduğu ancak yalnızca sönük şenlikler düzenlemekle yetindiği bu örgütün artık yalnızca yıl sonu şenlikler düzenlemekten çıkarılması gerektiği üzerinde tartıştılar ve özel olarak da yasaklama girişiminin protesto ve teşhir edilmesi gerektiği üzerine görüş birliğine vardılar. Bunun için imza kampanyası düzenlediler, çeşitli okullarda, sanat etkinliklerinde (AKM tiyatro sanatı söyleşisinde olduğu gibi) bu olayı protesto ettiler. Birçok sanatçı ve eleştirmen ile konuştular. Ve bazı okullarda oyunlarını izinli veya izinsiz olarak sergilediler.

Tartışmalar sonunda şu talepler ortaya çıkıyordu:

1- İLTÖ'nün her türlü çalışması, yönetim ve jürilerinde öğrencilerin temsil edilmesi ve söz hakkı,

2- İLTÖ bir liseli örgütü olarak bütün bir yıl boyunca çeşitli çalışmalar yürütmeli ve esas olarak da lişe tiyatro kollarının ihtiyaçlarına sahip çıkmalı, taleplerini savunmalı.

3- Tiyatro kollarının yığınsal, amatör, kollektif ve ilerici sanat faaliyetleri teşvik edilip geliştirilmeli.

4- Tiyatro kollarının ürünleri en geniş yığınlara ulaştırılmalı (özellikle izlemekten mahrum bırakılan genç emekçi arkadaşlarımıza)

5- Oynanacak oyunların seçiminde okul öğrencileri söz sahibi olmalı.

6- Sanat faaliyetleri üzerindeki her türlü yasaklama, engelleme, fonsuz, yersiz bırakma vb. son verilmeli.

Liseli gençliğin, faşist diktatörlüğün hiçbir yasaklamasına, saldırısına, gaspetme çabasına boyun eğmeyeceğini İLTÖ'lü arkadaşlar da kanıtladılar. Liseli gençlik önümüzdeki yıl okullarında kol çalışmalarını her türlü baskı ve engellemeye rağmen sürdüreceklerine kararlı olduğunu sayısız örnekle gösterdi. Ve bir dahaki yıl İLTÖ'de ve yapısında birçok değişiklikler ya da bir kaynaşma olacağı açık.

Ancak İLTÖ'lü ve daha birçok liseden arkadaşın bir başka talebi daha var:

LİSELİ GENÇLİĞİN AMATÖR YIĞINSAL TİYATROSU VE TİYATRO GRUPLARI!

III.DONYA

Baş.Ta.Sa.16'da

açığa çıktı. Onların tüm yalan ve demagojileri, sosyalizm üzerine parlak sözlerinin sahtekarlığı, Afrika'da paralı askerlerinin saldırılarında, Çekoslovakya'yı işgallerinde, Afganistan'da tezgahladıkları darbede, Şili ve Arjantin gibi faşist diktatörlüklere açık desteklerinde, ABD emperyalizmiyle birlikte dünya halklarının kanları üzerinde oynadıkları SALT sahtekarlıklarına rağmen, milyonlarca Ruble harcayarak sürdükleri silahlanma da açıkça ortada.

Tüm bu nedenler gerçek komünist ve devrimcileri daha kenetledi, birleştirdi. Dünya komünist ve devrimci örgütlerinin enternasyonal dayanışması gelişti. Bu dayanışma bugün çok daha ileri boyutlara ulaşmış durumdadır.

Dünya gençliği modern revizyonizmin karanlık yolunu reddederek komünist ve devrimci örgütlerin gösterdiği parlak ve ışıklı yola yöneldi. Dünya gençliğinin gerçek temsilcisi komünist ve devrimci gençlik örgütleri, devrim ve sosyalizmin ışıklı yolunda yeniden birleştiler. Onlar, enternasyonal dayanışmanın bayraklarını yükselttiler.

Ve, işte tüm bunların bir ifadesi olarak; yeni festivaller doğdu. Bu festivaller gençliğin devrimci festival geleneğinin mirasçısı, onun enternasyonal dayanışmasının ortak özlemlerinin özlü ifadesi oldular.

İlki Fransa'nın Larczak kentinde yapılan bu yeni festivallerin II.si Portekiz'in Ferrel köyünde yapıldı. Bu festivaller gençliğin enternasyonal dayanışmanın en iyi ifadesi oldular. Bu festivallerde gençliğin sorunları ve mücadelesi tartışılarak ona devrim ve sosyalizmin ışıklı yolu gösterildi. Bu festivallerde dünya proletaryası ve halklarının devrimci kültürü sergilendi. Bu festivalde emperyalizme karşı direnmenin, isyanın devrimci ruhu vardı. Bu festivallerde proletaryanın yüksek ahlak ve çelik disiplini hakimdi. Bu festivallerde 'modern revizyonistlerin, Titocuların, Çinli revizyonistlerin, "Avrupa komünist"lerinin, sosyal-demokratların burjuva-revizyonist yolu reddederek gençliğe Marksizm-Leninizmin ışıklı yolu gösterildi. Bu toplantılarda gençliğin gerçek temsilcileri; Şili, Brezilya, Türkiye, İtalya, İran, Fransa, Kanada, Yunanistan, Afganistan, Tunus, Angola, Portekiz, Timor'dan mücadelede barikatlarından gelmiş gerçek komünist ve devrimci gençler vardı. Burada sosyalizmin parlak güneşi Arnavutluk'un Emekçi Gençlik Birliği temsil ediliyordu. Bu nedenle bu festivaller gençliğin enternasyonal dayanışmasının en iyi ifadesi, enternasyonal ruhun en yüce örneğiydiler.

GEÇEN SENE ÜLKEMİZ GENÇLİĞİNİ İSE TÜRKİYE GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ TEMSİL ETMİŞTİ

Bu, nedenle de bu festival ülkemiz gençliği açısından özel bir anlam ve öneme sahipti. Çünkü bu festival, ülkemiz komünist gençliğinin ilk enternasyonal faaliyetiydi. Bu festival hakim sınıfların tüm karartma çabalarına, estirdiği şovenist ve milliyetçilik hülyalarına rağmen 2 ulus ve çeşitli milliyetlerden ülkemiz gençliğini barındırdığı enternasyonalist ruhun bir yükselişiydi. Bu festival 50 küsur yıllık sağ oportünist-revizyonist geçmiş "sol" hareketin Ş.Hüsnülerin, darbeci cuntacı milliyetçi akımların yıllardır "Kürt ulusuna karşı girişilen yok etme hareketlerine 'feodalizme karşı bir darbe' diye alkış tutarak, Kıbrıs işgalinde olduğu gibi "işçileri işgal fonuna yardıma" çağırarak vb. yollarla estirdikleri şoven milliyetçi rüzgarların savunulmasının pratik bir adımı oldu. Bu festival bugün sol adına hareket eden TİKP, TKP, TİP sosyal-faşistlerin salladıkları şovenist kara bayraklara karşı komünist gençliğin açtığı enternasyonal bayraklar oldu. Bu festival devrimci gençliğimizi "şablonculuk" vb. sözlerle enternasyonalizm yerine dar milliyetçi bakış açısına sahip küçük-burjuva devrimcilerine karşı eğitmenin bir aracı oldu.

Bu festivale ülkemiz gençliğinin özlemlerinin ve enternasyonal ruhunun bir ifadesi oldu.

Geçen seneki festival tüm bu nedenlerle önemi ve anlamı büyük bir toplantıydı. O gençliğin enternasyonal dayanışmasının bir ifadesi ve bu sene İspanya'da yapılacak festivalin bir güvencesi oldu.

III. FESTİVAL GENÇLİĞİN DAHA ÜST DÜZEYDE BİR ENTERNASYONAL BİRLİĞİNİN ÖNEMLİ BİR ADIMI OLACAKTIR

Ferrel Toplantısında aldığı güçle, bu sene 1 Ağustos'da İspanya'da yapılacak olan III. Dünya Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısı, enternasyonalizm bayraklarını daha yükseltecek, dünya gençliğinin enternasyonal birliğinin daha üst düzeylere çıkarılmasının bir adımı olacaktır.

Bugün dünya kapitalist-revizyonist sisteminin derinleşen buhranı dünya gençliğini birbirine daha da yakınlaştırmaktadır. Dünya gençliği, sorunlarının kaynağı, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelesini yükseltmekte ve birleşmektedir. Öte yandan dünya komünist ve devrimci gençlik örgütleri dayanışmalarını artırmakta güçlendirmektedir. Dünyanın her yerinde mücadeleyi yükselten gençlik örgütleri çok daha sıcak dostluk ilişkilerine, çok daha canlı dayanışmaya doğru gidiyorlar.

Bu ülkemiz gençliği için de böyledir. Ülke düzeyinde emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı yiğitçe mücadele veren gençliğimiz, aynı düşmanlara karşı mücadele eden dünya gençliğine daha yakınlaşıyor. Ülkemiz gençliğinin enternasyonal dayanışması daha da güçleniyor. Bu, YDGF'nin kapatılmasına karşı dünya komünist ve devrimci gençliğinin protestolarında açıkça görülmüştür.

Dünyanın her yanından fışkıran enternasyonalist sesler bugün çok daha güçlüdür. Bugün dünya gençliğinin güçlenen dayanışmasını yeni görevler beklemektedir. Bu görev; bu dayanışmayı daha güçlendirmek, dünya gençliğinin en üst düzeyde birliğini gerçekleştirmektir. Bugün bu dünya gençliğinin çıkarları ve özlemlerinin en özlü ifadesidir.

İşte İspanya'da yapılacak olan III. Festival bunun bir adımı ve güçlü bir basamağı olacaktır. İspanya'daki Festivalin tarihi anlam ve önemi buradadır. 1 Ağustos tarihi dünya gençliğinin özlem ve duygularının haykırışı olacaktır.

1 Ağustos'ta İspanya'da yapılacak olan toplantı enternasyonalizmin yüce bayrağı altında toplanma komünist ve devrimci gençliğin, bu görevlerine daha sıkı sarıldığını gösterecektir.

ENTERNASYONALİZM

Baş.Ta.Sa.16'da

yanışma, dünya gençliğinin kendisinin hayatını ve geleceğini karartan kapitalist-revizyonist düzeni yıkma, aydınlık bir geleceği yaratma mücadelesinin en büyük yardımcısı, onun çıkar ve özlemlerinin bir ifadesidir. Bu dayanışmanın kökleri, dünya gençliğinin mücadelesinin ortak temelinde yatmaktadır.

Enternasyonal dayanışma kapitalizm ile sosyalizm arasındaki amansız çatışmadan, devrim, karşı-devrim çatışmasından gelmekte, bu çatışmada devrimin güçlerinin birleşmesinde ifadesini bulmaktadır. Bugün dünya gericiliği, tüm olanakları ve güçleriyle birleşmekte, halklara ve gençliğe azgınca saldırmaktadır. Onlar buhranın yüklerini halkların ve gençliğin sırtına yıkmak için, kendi sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürmek için birleşik bir güç teşkil etmektedir. Dünya gençliğinin, sorunlarının yaratıcısı bu sisteme karşı yükselttiği mücadelelerini birleştirmesi, ortak düşmana karşı birleşmesi onun mücadelesinin çıkarlarını ve zaferinin teminatını ifade etmektedir.

Oysa yıllardır, dünya gericiliği bu dayanışmayı engellemek yok etmek için tüm güçleriyle çalışmaktadır.. Onlar dünya halkları ve gençliğinin kendisine karşı birleşmesini kendisine karşı tek bir yumruk haline gelmiş uluslararası bir ordunun, her ülkedeki düzenli kıtaları olmasından korkmakta, rahatsız olmaktadır. Kendileri halklara ve gençliğe karşı birleşirken, IMF'lerde, NATO'larda, Bilderfring toplantılarında (1) örgütlenirken ve bizzat her ülkedeki uşakları sermayeleriyle, düzenleriyle uluslararası kapitalizmin bir parçasıyken, halkların ve gençliğin enternasyonal dayanışmasını yok etmek için tüm güçleriyle çalışmaktadırlar. Onlar halkları ve gençliği şoven ve dar ulusal bakış açısıyla eğitmeye çalışmakta, sahte düşmenlar yaratarak halkları ve gençliği komşu ülkelerin halklarına karşı kışkırtmaya ve düşman etmeye çalışmaktadırlar. Onlar enternasyonal dayanışmayı "kökü dışardalıkla", kendi ırkçı ideolojileriyle karalamaya çalışmaktadırlar. Ülkemiz de bunlar açıkça gözükmektedir. Hakim sınıflar yıllardır şovenizmi ve dar ulusal bakış açısını empoze etmek için tüm güçleriyle çalışmaktadır. Onlar "Yunan düşmanlığı", "Moskof mezalimleri"yle halkımıza sahte düşmanlar yaratmakta ve "Kıbrıs işgalleri" ile bu duyguları körüklemeye çalışmaktadır. Onlar halkın mücadelesi ne zaman yükselse "milli birlik" demagojilerini hortlatmaktadır. Kürt Ulusuna karşı her saldırılarını "bölücülük" vb. ile aklamaya çalışmaktadır. Onlar yıllardır devrimcileri "kökü dışarda" diye tanımlayarak halkın ve gençliğin geri bilincine seslenmeye çalışmışlardır. Fakat bugün bunlar artık tutmuyor. Gençlik düşmanının Yunanistan halkı ve gençliği değil, kendisine açlık, sefalet ve zulüm veren komprador-feodal sınıflar olduğunu görüyor. Onların "bölücülük" yaygaralarına karşı Kürt ulusunun haklarını savunuyor. Ve gençlik bugün kurtuluşunun yolunun enternasyonal dayanışmadan geçtiğini, enternasyonal dayanışmanın kendi mücadelesini, sömürü ve zulümden kurtuluşunu güçlendirdiğini biliyor.

Enternasyonal dayanışmanın gereğini bugün ülkemiz gençliği gibi, tüm dünya gençliği de görüyor. Çünkü o, enternasyonal dayanışmanın ve enternasyonalizmin kendi çıkarlarının, özlemlerinin bir ifadesi olduğunu daha iyi kavrıyor.

DÜNYA GENÇLİĞİNİN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI GELİŞİYOR

Enternasyonalizm, dünya halklarının ve gençliğinin ortak düşmanlara karşı mücadelesinin en yüksek düzeyde bir ifadesidir. O, dünya proletaryası, halkları ve onların gençliğinin gerçek temsilcilerinin bir birliğidir. O, dünyanın her yerinde özgürlük ve bağımsızlık için, devrim ve sosyalizm için mücadele eden, halkların ve gençliğin çıkarlarının ve özlemlerinin biricik savunucularının yüce bir birliğidir.

Bugün dünyanın her yerinde Marksist-Leninist hareket güçlenmekte, gelişmekte. Gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri ulusal kurtuluş hareketlerini güçlendirmektedir. Bugün dünyanın her yerinde gerçek komünist partiler kurulmaktadır. Bu partiler dünya proletaryası ve halklarına buhrandan çıkışın devrimci yolunu, kurtuluşun yolunu, devrim ve sosyalizmin yolunu gösteriyorlar. Bugün derinleşen buhran kitlelerin hızla emperyalist-revizyonist sistemden kopmasını doğurmakta, bu kitleler Marksist-Leninist ve devrimci hareketler etrafında toplanmaktadır. Bu süreç ülkemizde de yaşanmakta, dünya komünist hareketinin bir parçası olan proleter devrimci hareketimiz hızla güçlenmektedir. Komprador-feodal düzenden kopan kitleler proleter devrimciler etrafında toplanmaktadır. Gelişen proleter devrimci hareket uluslararası bağlarını güçlendirmekte, onunla hızla kaynaşmaktadır. Bugün dünyanın her yerinde Marksist-Leninistlerin dayanışması ve birliği güçlenmektedir.

Bu, dünyanın komünist ve devrimci gençlik örgütlerini de birbirine yakınlaştırmaktadır. Dünyanın komünist ve devrimci gençlik örgütleri arasında sağlam bağlar kurulmaktadır. 3 yıldır yapılan anti-faşist, anti-emperyalist dayanışma toplantıları bunun bir ifadesidir. Ülkemiz gençliği de bu dayanışmada layıkıyla temsil edilmektedir.

Dünya gençliğinin bu enternasyonal dayanışması, dünya gençliğinin gerçek temsilcilerinin; komünist ve devrimci gençlik örgütlerinin yüce bir birliği olmakta, onu daha üst düzeye çıkarmayı hedeflemektedir. Bu dayanışmada gençliğin ortak düşmana karşı ortak özlemleri dile gelmektedir. Bu dayanışmada gençliğin hayatını karartan, ona açlık, sefalet, daha fazla sömürü ve zulümden başka birşey vermeyen kapitalist-emperyalist sistemden ve onun buhranlarından kurtuluşun yolu; devrim ve sosyalizmin ışıklı yolu ifadesini bulmaktadır.

İşte gerçek enternasyonalizmin temeli ve anlamı bunlarda yatmaktadır. Enternasyonalizm dünya proletaryası ve halklarının kurtuluşunun, ortak çıkarlarının, ortak amaçlarının, parlak geleceklerini temsil eden sosyalizmin ve sınıfsız toplumun yoludur. Enternasyonalizm, halkları ve gençliği ulusal sınırlara hapsederek onların gerçek kurtuluşa yönelmesini engellemeye çalışan burjuvazinin şovenizmi ve milliyetçiliğine karşı yönelmesini engellemeye çalışan burjuvazinin şovenizmi ve milliyetçiliğine karşı gençliğin ortak düşmanlarına karşı birleşmesi demektir. Enternasyonalizm, dünya gençliğini bölerek kendisine yönelmesini engellemeye çalışan emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı dünya gençliğinin kardeşliğini, birliğini savunmaktır.

Bugün dünya gençliğinin dayanışmasının temelinde işte bu vardır, enternasyonalizm vardır.

* (1) Dünyanın en zenginlerinin tekellerin temsilcilerinin biraraya gelerek yaptıkları, uluslararası bir toplantı.

(DEVAM EDECEK)

E.HOCANIN

Baş.Ta.Sa.13'de

maktadır.

AEP'nin ve onun büyük önderi Enver Hoca yoldaşın bu mücadelede özel bir yeri vardır. AEP bu mücadelede öncü bir konumdadır, bu mücadelenin başını çekmektedir. O, bu konumu Titocu Yugoslavlığından başlayarak modern revizyonizmin değişik türlerine karşı verdiği yılların mücadelesiyle, bu mücadele de, kazandığı büyük deney ve tecribeyle kazanmıştır. EMPERYALİZM VE DEVRİM; AEP'nin modern revizyonizme karşı uzun yıllar verdiği mücadelenin bir ürünü ve onun modern revizyonizme karşı mücadeledeki öncülüğünün yeni bir kanıtıdır.

Enver Hoca yoldaş bu eserinde bir dizi temel meselede, modern revizyonizmin çarpıtmalarını teşhir etmekte ve Marksizm-Leninizmi savunmaktadır. Bugünkü uluslararası durumun somut bir Marksist-Leninist tahlilini yapmakta, dünya durumunun bir dizi güncel meselelerini daha da netleştirmektedir. O, ayrıca dünya durumunun bir dizi güncel meselelerini daha da netleştirmektedir. O, ayrıca "Üç Dünya Teorisi"nin yeniden, fakat daha kapsamlı bir eleştirisini yapmakta Çin'in süper devlet olma planını teşhir etmektedir. Enver Hoca yoldaş, eserinde, son olarak Çin revizyonistleri, ve onların çeşitli ülkelerdeki yardakçıları tarafından "Mao Zedung Düşüncesi" diye isimlendirilen fikirleri eleştirmekte böylece Çin revizyonizmine karşı mücadeleyi daha geniş bir alana yayarak one ayağını basacak yer bırakmamaktadır.

Bu eser, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın ve gençliğimizin önünü karartmaya çalışan modern revizyonist akımlara karşı mücadelede güçlü bir silahtır. Bütün genç devrimciler bu silaha sarılmalı, bu eserin her bölümünü dikkatlice incelemelidirler.

NE İGD'Lİ

Baş.Ta.Sa.2'de

Görüldüğü gibi, tüm karşı-devrimciler gibi İGD de devrimcilerin birliğinden öcüden korkar gibi korkmaktadır. Onun 1 Mayıs gösterilerinden sonra saldırı ve provokasyonlarını artırmasının önemli bir nedeni de budur. Birliği sabote etmeye, mücadeleyi zayıflatmaya çalışmaktır.

İGD, KARŞI-DEVRİMCİ BİR AKIMDIR, TECRİTİ DEVRİMİ GÜÇLENDİRİR

Bugüne kadar Dev-Yol, Kurtuluş vb. gruplar İGD'nin devrimci, demokratlara yönelik saldırısını "iki sol grup çatışması" olarak değerlendirdiler. Onları böyle bir değerlendirmeye iten, onların gerçekleri görmek istememeleridir. Bu ise İGD'nin saldırganlığına hizmet etti; onun kendi karşı-devrimci yüzünü gizlemesine, sahte "anti-faşist savaşçı" geçinmesine hizmet etti.

Bugün Dev-Yol devrimcilerle eylem birliği yapmaktadır. Bu yılki 1 Mayıs eylemlerinde revizyonistler tecrit edildi. Bu olumlu bir şeydir. Ancak ne var ki aynı şeyleri Kurtuluş için söylemek olanaksızdır. Kurtuluş, İGD'ye tavır almada oldukça titrek davranmaktadır. Hem de 3 bin öğrenciyi kurşun yağmuruna tuttukları bir dönemde... Hem de Kurtuluş çizgisindeki Dev-Gör'ü bamp dağıttıkları bir dönemde... Peki bütün bunlara karşılık Kurtuluş hâlâ İGD'den ne bekliyor? Eğer Kurtuluş yöneticileri hâlâ İGD'den "anti-faşist savaş" bekliyorsa bu Kurtuluş yöneticilerinin bir hayalidir. Çünkü İGD, vereceği "savaşı başlatmıştır" bile... Kurtuluş yöneticileri bu gerçekleri görmek istememesine karşılık, Kurtuluş tabanındaki birçok insan gerçekleri görmekte ve ona uygun davranmaktadır. İGD'ye kin duymaktadır. Kurtuluş'un gerçeklere gözlerini kapaması devrimi asla güçlendirmez.

BUGÜN

Baş.Ta.Sa.3'de

sul ve topraksız köylülere dağıtılması

*Küçük üreticilere tarım araçları, tarım ilaçları ve benzeri gereçlerin en ucuz şekilde sağlanması, banka kredilerinin faizsiz verilmesi.

*Tarım ürünlerinin taban fiyatlarının yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmesi.

*Tarım kooperatiflerine üye olmak için maddi hiçbir ön şart ileri sürülmemesi bu kooperatiflere her türlü yardımın yapılması ve bunların yoksul ve orta köylülerin denetimine verilmesi.

*Her türlü öğrenim olanağının yaratılması ve giderlerinin devletce karşılanması

*Kültürel ve sportif faaliyet için maddi imkan ve olanakların kasaba ve köylere ulaştırılması

*Sağlık hizmeti yaygınlaştırılmalı Tam ve parasız sağlık bakımı sağlanmalıdır

Okullarımızda:

*Parasız eğitimin gerçekleştirilmesi. Bütün eğitim araç ve gereçlerinin devletçe parasız sağlanması. Okullara kayıtta ve diğer nedenlerle öğrencilerden hiçbir maddi ödentinin alınmaması

*İhtiyacı olan her öğrenciye yeterli miktarda karşılıksız burs ve kredinin sağlanması

*Mevcut tüm yurtların öğrencilere devredilmesi. Barınma sorunuyla ilgili yeni tedbirlerin alınması

*Sağlığa uygun eğitim koşulları. Tam ve karşılıksız sağlık bakımı.

*Meslek ve sağlık liselerinde emek sömürüsüne son verilmesi. Öğrencilerin okuldaki ve stajlardaki çalışmasının karşılığının ödenmesi. Döner sermaye sömürüsüne son verilmesi. Öğrenciler için uygun çalışma koşullarının yaratılması ve tüm öğrencilerin sigortaya bağlanması.

C-İşçi sınıfımız ve emekçi halkımızın bir parçası olarak ekonomik ve siyasi taleplerimiz için yükselttiğimiz mücadeleyi ezmeye, kanımız-canımız pahasına kazandığımız mevzileri gasbetmeye yönelen resmi ve sivil faşist güçlerin saldırılarına karşı can güvenliğimizi ve özgürlüklerimizi savunalım.

Genç arkadaşlar, genç devrimciler

İşte faşizme karşı bugünkü mücadele platformumuz budur. Gerçek kurtuluşumuzun devrim ve sosyalizm ile olacağını bir an dahi unutmadan; gerçek kurtuluş mücadelemizi ilerletmek, onun yolunu açmak için bu platformu savunalım. Onu hayata geçirelim. Onu oluşturan talepleri bugünkü mücadelemizin hareket noktaları, dayanakları olarak alalım.

Bu mücadelede güçlerimizi birleştirelim. Örgütlenelim. Var olan örgütlenmemizi yayıp sağlamlaştıralım. Şartların bizi zorladığı yeni örgütlenme biçimleri yaratalım.

Doğru bir mücadele çizgisi izleyelim. Revizyonizmi, reformizmi ve maceracılığı; bunlardan kaynaklanan yılgınlığı ve teslimiyeti reddedelim. Doğru bir yol tutmamızın, doğru bir mücadele çizgisi izlememizin biricik garantisi, doğmakta olan Devrimci Partimizin etrafında kenetlenmektedir. Türkiye işçi sınıfının devrimci partisi etrafında kenetlenelim.

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK 15 GÜNLÜK 15 günlük siyasi gazete. SAHİBİ: AHMET SAMİ BELEK SORUMLU MÜDÜRÜ: İBRAHİM SARIOĞUZ
YÖNETİM YERİ: Fatih Mah. Hürriyet Cad. No:107 Yazışma Adresi: PK.8 İkiçeşmelik/İzmir GENEL DAĞITIM: YURT-DA
BASKI: S.S.Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İZMİR



3. Dünya Anti-Faşist, Anti-Emperyalist Gençlik Toplantısı

Gençliğin enternasyonal birlik dayanışma ve mücadelesinin en iyi ifadelerinden biri olan gençlik festivallerinin III.süde bu sene İspanya'da yapılıyor.

III. Dünya Anti-faşist, Anti-emperyalist Gençlik Toplantısı, bu sene de, 1 Ağustos'da İspanya'da yapılacak. Geçen sene II.si Portekiz'in Ferrel Köyünde yapılan bu toplantıya dünyanın dörtbir yanından gerçek komünist ve devrimci gençlik örgütlerinin temsilcileri katılacak.

Bu toplantıda da, dünyanın değişik bölge, dil, renk ve uluslarından binlerce genç, enternasyonalizmin yüce bayrağını; revizyonist, oportünist ihanetlere, burjuvazi ve gericiliğin karartma çabalarına rağmen, gerçek Marksist-Leninist ve anti-faşist, anti-emperyalistlerin elinden hiçbir zaman düşürülmeyen enternasyonalizmin yüce bayrağını daha yükseklere çekecekler. Bu bayrak altında birleşen dünya gençliğinin temsilcileri aynı ve ortak olan sorunlarını tartışacak, ortak düşmanlarına karşı bir kez daha savaş antlarını içecekler. Onlar, orada dünya gençliğinin çıkar, umut ve özlemlerinin temsilcisi olacaklar.

Bu toplantı da, gerçek komünist ve devrimcilerin önderliğinde yapılan tüm enternasyonal toplantılar gibi, gençliğin enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadelesinin bir ifadesi olacaktır. Bu toplantı, Marksist-Leninist ve anti-faşist, anti-emperyalist gençliğin, her türlü revizyonist ihanete rağmen yok edilemeyen, gençliğin devrimci festival geleneğini yaşatma ve geliştirme kararlılığının bir göstergesi olacaktır.

FESTİVALLER GENÇLİĞİN DEVRİMCİ BİR GELENEĞİDİR

Gerçek komünist ve devrimciler tarafından düzenlenen bu ve daha önceki festivaller, dünya gençliğinin enternasyonal birlik dayanışma ve mücadelesinin bir ifadesidir. Bu enternasyonal dayanışma dünya gençliğinin eski bir devrimci geleneğidir.

Gençlik festivallerinin temeli, ölümsüz öğretmenimiz Stalin zamanında atılmıştır. Bugün modern revizyonistlerin elinde bir ihanet yuvası haline gelmiş olan, fakat o dönemde, gerçek Marksist-Leninist ve ulusal kurtuluşçu gençliğin elinde militan örgütler olan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF) ve Uluslararası Öğrenci Birliği (UÖB) tarafından başlatılan bu festivaller ilk olarak 1947'de yapılmıştır. I. Gençlik Festivali, 1947'de Çekoslovakya'nın Prag kentinde, 72 ülkeden 17.000 gencin katılımıyla, dünya gençliğinin militan bir dayanışması olarak başlatılmıştı. Daha sonra; II.si 1949'da Macaristan-Budapeşte, III.sü 1951'de Demokratik Alman Cumhuriyeti-Berlin, VI. sü ise 1953'de Romanya-Bükreş'te yapılan bu festivaller, dünya gençliğinin sıcak dostluk ve kardeşliği, militan dayanışması olarak sürdürüldüler. Ta ki, modern revizyonist ihanet, her şeyde olduğu gibi, bu festivalleri bozuncaya, onu kendi karşı-devrimci amaçları için kullanıncaya kadar...

Sovyetler Birliği'nde parti ve devlet iktidarının Kruşçevci modern revizyonistler tarafından gasbedilmesinden önce yapılan gençlik festivalleri, dünya gençliğinin umut, özlem ve dayanışmasının ifadeleriydiler. Bu festivaller, özgürlük ve bağımsızlık için, devrim ve sosyalizm yolunda ayağa kalkmış gençliğin militan ve savaşçı festivalleriydi. Bu festivallerde, gençliğin sorunları, özlemleri dile getiriliyor, onun mücadelesi tartışılıyordu. Bu festivaller dünya gençliğini siyasi ve kültürel birer forumuydular. Bu festivallerde, siyasi tartışmalarıyla, kültürel gösterileriyle dünya gençliği temsil ediliyordu. Bu festivaller, gençliğin önünü karartan burjuvaziye, onu kurtuluşun şanlı yolundan döndürmeye çalışan Titocu, Troçkist vb. karşı-devrimci akımlara karşı, devrin ve sosyalizmin ışıklı yolunu gösteriyorlardı. Bu festivaller gençliğin enternasyonal dayanışmasının en yüce örnekleriydiler.

Oysa modern revizyonist ihanet, her alanda olduğu gibi, bu yüce dayanışmayı yok etmek, bu festivallerin devrimci ruhunu bozmak için festivallere karşı,revizyonist ihanetin zehirlerini kustu.

REVİZYONİST İHANETTEN SONRA YAPILAN SAHTE FESTİVALLER MODERN REVİZYONİSTLERİN KARŞI-DEVRİMCİ EMELLERİNİN ALETLERİ

Stalin'in ölümünden sonra, Kruşçevci modern revizyonistlerin SBKP yönetimini gasbetmesi halk demokrasisi ülkelerinde hempalarının iktidarları ele geçirmesiyle, Sovyetler Birliği ve halk demokrasilerinde kapitalizmin restorasyonu başladı. Birçok komünist partisi revizyonistlerin eline geçti, burjuvazinin elinde birer oyuncak haline geldi. Birçok ulusal kurtuluşçu hareket devrimin zorunlu fakat şanlı yolundan döndü. Tüm bunlar proletarya ve halkların devrim ve sosyalizm mücadelesine ağır bir darbe oldu.

Modern revizyonistler iktidarı ele geçirir geçirmez, büyük Marksist-Leninist Stalin'e karşı saldırıya başladılar. Tüm karşı-devrimci zehirlerini kustular. Kendi modern revizyonist tezlerini piyasaya sunarak, devrim ve sosyalizmin yolunu karartmaya çalıştılar. Onlar tüm karşı-devrimci, burjuva görüşleriyle dünya gençliğini devrimden caydırmaya çalıştılar. "Barış içinde birarada yaşama", "Savaşsız, silahsız, ordusuz bir dünya", "Nükleer tehlike" vb. modern revizyonist kılıflarla gençliği pasifleştirmeye, mücadeleden döndürmeye ve kapitalist-emperyalist sisteme duyduğu kini bastırmaya çalıştılar. "Barış içinde geçiş", "Kapitalist olmayan yol", teorileriyle ulusal kurtuluş için ayağa kalkan sömürge ve yarı-sömürge ülkeler gençliğini, devrimin zorlu fakat şanlı yolundan dönmeye, silahlı mücadeleden vazgeçmeye çağırdılar. Modern revizyonistler, en başta Sovyetler Birliği'nin yüce Leninci Genç Komünistler Birliği olmak üzere, komünist ve devrimci gençlik örgütlerini birer ihanet yuvası haline getirerek, dünya gençliğini öndersiz ve örgütsüz bırakmayı amaçladılar. Onlar enternasyonalizm yerine "sosyalist entegrasyon" vb. demagojilerle büyük devlet şovenizmi ve hegemonyacılığı koydular. Emperyalist ve şovenist politikalarıyla gençliğin enternasyonalist ruh ve dayanışmasını yok etmeye çalıştılar.

Tüm bunların sonucu olarak, onlar geçmişin savaşçı festivalleri yerine sahte "gençlik festivalleri" geçirdiler. Festivalri kendi sosyal-emperyalist emellerinin bir aleti yaptılar. Yönetimlerini ele geçirdikleri DDGF ve UÖB önderliğinde düzenledikleri sahte gençlik festivallerinin tarihi onların sahtekar ve emperyalist yüzlerinin ifadesidirler. Modern revizyonist ihanetten sonra yapılan tüm festivaller bunun kanıtıdır. Zaten onlar bu yüzlerini hiçbir festivalde gizleyemediler. Daha 1957'de Moskova'da yapılan "VI.Gençlik Festivali"nde, onlar, "nerede olursanız olun sizleri selamlıyoruz" vb. sözlerle, gerici ve emperyalist yanlısı gençlik örgütlerine açık çağrılar yaparak, festivalin devrimci ruhunu, niteliğini ve bileşimini bozduklarını ilan ettiler. Ve bundan sonra düzenledikleri tüm sahte "gençlik festivalleri" bu çağrının özünü oluşturan karşı-devrimci zincirin halkaları oldular.

Bu, geçen seneki "Havana Festivali"nde açıkça gözüktü. Geçen sene Küba-Havana'da yapılan 11. Gençlik festivali" bu festivallerin karşı-devrimci yoz niteliğinin bir ifadesi oldu. Havana festivali, en büyük "efendi" Brejnev'in, onun Afrika'da paralı askerliğini yapan Castro gibi, diğer revizyonist uşaklarının gövde gösterisinin, sosyal-emperyalist Rusya'nın reklamının festivaliydi. Havana Festivalinde dünya proletaryası, halkları ve onların gençliğinin mücadelesinin tartışılması yerine; sosyal-emperyalist Rusya'nın hegemonya mücadelesinin haklı gösterilmesi, dünya halklarına karşı giriştiği azgın saldırıların aklanması, yeni bir dünya savaşı için hızla silahlanmasının gizlenmesi vardı. Bu festivalde proletarya ve halkların gerçek devrim ve sosyalizm mücadelesi yerine; Rusya'nın çeşitli ülkelerde tezgahladığı sosyal-faşist darbeleri, Küba'nın Afrika'da paralı askerliğini, sosyalizm diye gösterme çabaları vardı. Bu festivalde emperyalizme ve gericiliğe karşı militan mücadele yerine; dünya gençliğine, sosyal-emperyalizme kölelik ruhu, teslimiyet ve uşaklık öğüdü vardı. Havana festivalinde, gençliğin sorunları ve mücadelesinin tartışılması yerine; sosyal-emperyalizme en iyi hizmetin nasıl olacağının tartışılması vardı. Bu festivalin kültürel programında, dünya proletaryası ve halkların devrimci kültürün sergilenmesi yerine:En bayağı ve yoz burjuva eğlencesinin, pop müzik resitallerinin sergilenmesi vardı. Bu festivalde dünya gençliği değil, İGD gibi, Rusya'nın, Bulgaristan'ın vb. artık bugün birer ihanet yuvası haline gelmiş revizyonist gençlik örgütlerinin şahsında, sosyal-emperyalizmin uşakları temsil ediliyordu. Orada sosyal-emperyalizmin demagoji ve vaatlerine kanmış bazı ulusal kurtuluşçu örgütlerin bulunması, o festivalin karşı-devrimci özünü değiştirmiyordu. Çünkü orada gösterilen yol ulusal kurtuluşun ışıklı yolu değil, Rusya'ya köleliğin yoluydu. Havana festivalinde sosyal-emperyalizmin reklamı vardı. Havana festivali, modern revizyonistlerin bugüne kadar düzenledikleri sahte "gençlik festivalleri"nin tam bir aynasıydı.

Modern revizyonistlerin bugüne kadar düzenledikleri tüm festivaller karşı-devrimci yoz toplantılar oldular. Bu festivallerle geçmişin savaşçı ve şanlı siyasi-kültürel festivalleri yerine Rus sosyal-emperyalistlerinin karşı-devrimci amaçlarının aleti sahte festivaller aldılar.

Fakat dünya gençliği böyle sahte festivalleri kabul etmedi, etmiyor...

YENİ FESTİVALLER: GEÇMİŞİN DEVRİMCİ GELENEĞİNİN VE GENÇLİĞİN GERÇEK ÖZLEMLERİNİN İFADELERİ

Modern revizyonist ihanet, dünya proletaryası ve halklarına büyük zararlar vermesine rağmen, bu yaralar gerçek komünistler ve devrimciler tarafından hızla sarıldı. Modern revizyonistlerin, Marksizm-Leninizme ve Stalin'e karşı her cepheden açtığı saldırılar, başında Enver Hoca yoldaşın bulunduğu AEP önderliğinde gerçek komünistler tarafından püskürtüldü, modern revizyonistlerin yüzü her yerde teşhir edildi. Bu bilinçli faaliyet dünya proletaryası ve halklarının yolunu aydınlattı.

Öte yandan modern revizyonistlerin yüzü karşı-devrimci pratiklerinde daha da

Devamı.15'te

Enternasyonalizm ve Gençlik

Bugün dünyada, gerçek Marksist-Leninistlerin ve devrimcilerin enternasyonal dayanışma ve mücadelesine herkes tanık oluyor. Bu dayanışma dünya gericiliğinin her türlü karalama çabalarına, revizyonistlerin karartma çabalarına rağmen gelişiyor, güçleniyor. Bu gelişmeyi kimse engelleyemiyor. Çünkü, bu dayanışma dünya proletaryası ve halklarının ortak çıkar ve özlemlerinin bir ifadesi olarak, mücadelenin içinden doğuyor, onun içinde kökleşiyor.

Bu enternasyonal dayanışma ve mücadele, dünya gençliği içinde de gelişiyor, güçleniyor. Dünya komünist ve devrimci gençlik hareketleri bu dayanışmanın yüce örneklerini veriyorlar. Dünya komünist ve devrimci gençliğinin, YDGF'nin kapatılmasına duydukları tepki ve ona sahip çıkışları, bunu gösteriyordu. Bu sene 1 Ağustos'ta İspanya'da yapılacak 3.Dünya anti-faşist anti-emperyalist gençlik toplantısı bunun bir ifadesi ve daha da gelişmesinin bir teminatı olacaktır.

Gençliğin enternasyonal dayanışmasının ve bunun gelişmesinin derin kökleri vardır. Bu dayanışmada, dünyanın değişik yerlerinden gençliğin aynı amaçlar için birleşmesinde, dünya gençliğinin ortak çıkar ve özlemleri ifade edilmektedir. Dünyanın her yerinde gençlik, bir ve aynı düşmanlara karşı mücadele etmekte, bu dayanışma da bu mücadelenin ortak amaçları ifade edilmektedir.

DÜNYA GENÇLİĞİ AYNI DÜŞMANLARA KARŞI ORTAK AMAÇLAR İÇİN MÜCADELE EDİYOR

Bugün ülkemizde yaşanan buhranın sonuçları gençliğe hayatı zindan ediyor. Açlık, yoksulluk, işsizlik ve faşizmin yoğunlaşan karanlığı gençliğin hayatını karartıyor, ufkunu kapatıyor. Artan sorunlar ülkemiz gençliğinin geleceğini daha da karartıyor. Derinleşen buhran, komprador-feodal düzenin gençliğe açlık, sefalet ve zulümden başka bir şey veremediğini bir kez daha gösteriyor. Bu durumda, gençliğimiz bu düzenden hızla kopuyor. Her geçen gün artan sayıda genç devrimci mücadeleye atılıyor.

Bu süreç tüm dünyada yaşanıyor. Dünya kapitalist-revizyonist sisteminin buhranı hızla derinleşiyor. Ülkemizde yaşanan buhran işte bu buhranın bir parçası uzantısıdır. Kapitalist-revizyonist sistemin parçası her ülkede yaşanan bu buhran bu ülkelerin gençliğine de açlık, sefalet, daha fazla sömürü ve zulümden başka bir şey vermiyor. Gençlik en doğal, demokratik ve insani hakları için mücadeleye atılıyor. Bu durumda dünya kapitalist-revizyonist sistemi ve onun her ülkede uzantılarının gençliğe verdiği daha fazla zulüm, baskı ve gericiliğin yoğunlaşan karanlığından başka bir şey olmuyor. Gençlik bunu görüyor, kapitalist-revizyonist sistemden hızla kopuyor, ona karşı mücadeleye atılıyor. Dünya gençliği değişik ülkelerden fakat aynı istekler, aynı amaçlar için ortak düşmanlara karşı mücadele ediyor.Dünya gençliği, kapitalist-revizyonist sistemi yok etmeye yöneliyor. Her ülkedeki mücadele, aynı düşmanı yıkmaya yönelik mücadelenin bir parçası oluyor. Bu, gençliğin enternasyonal dayanışmasının temelidir. Bu objektif bir olgudur. Aynı amaçlar için ortak düşmana karşı birleşmesinin dayanışmasının, enternasyonalizmin temeli buradadır. Bu dayanışma dünya gençliğinin mücadelesinden doğmakta, onun mücadelesini daha güçlendirmenin bir ifadesi olmaktadır. Bu dayanışma her ülkedeki mücadeleyi güçlendirmektedir. Bu dayanışma gençliğe diğer ülkelerden gençliğin desteğinde, onun deneyleri aktarmada aynı düşmana karşı ortak cephenin kurulmasında ifadesini bulmaktadır. Şurası açıktır ki, diğer ülkelerin desteği bir ülkede ki mücadelenin dolaysız yedeği, onun zaferinin dolaysız bir yardımcısıdır. Enternasyonal da-